

OKTÓBER 21., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Az Európai Tanács előkészítése (2009. október 29-30.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont: az Európai Tanács előkészítéséről szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozatok.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, a jövő héten kerül sor az Európai Tanács ülésére. Átfogó napirendünk több olyan kérdéssel is foglalkozik, amely mindannyiunk jólétére kihat. Meg fogjuk vitatni az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos kérdéseket, megtaláljuk a módját annak, hogy az EU-t kivezessük a pénzügyi és gazdasági válságból, támogatni fogjuk az energiabiztonságot és foglalkozunk majd az illegális bevándorlás problémájával.

Az Európai Unió akkor tud a legfelkészültebben foglalkozni az említett kérdésekkel, ha a Szerződéssel kapcsolatban egyértelmű helyzet alakul ki. A Lisszaboni Szerződés mihamarabbi hatálybalépése többek között azért is fontos, hogy folytathassuk az új Bizottság kijelölésével kapcsolatos munkát. Ez az oka annak, hogy az Európai Tanács ezt a kérdést is meg fogja vizsgálni.

Azokkal a kérdésekkel fogom kezdeni, amelyekben tudomásom szerint az Európai Parlament erősen érdekelt. A jövő hét végén az állam- és kormányfők megpróbálják tisztázni a helyzetet a Lisszaboni Szerződés megerősítésével, valamint a folyamat további sorsával kapcsolatban. Az írországi elsőpró „igen” szavazatok, valamint a lengyel elnök aláírása újult erőt adott a munkához, de amint azt Önök is mindannyian tudják, a Szerződés csak akkor léphet hatályba, ha azt valamennyi tagállam megerősítette – a 27-ből 26 tagállam már megtette, már csak a Cseh Köztársaságra várunk. Csehországban az alsó- és a felsőház jóváhagyta a Szerződést, ezt követően azonban 17 felsőházi képviselő petíciót nyújtott be a cseh alkotmánybírósághoz annak megvizsgálása céljából, hogy a Lisszaboni Szerződés összeegyeztethető-e a cseh alkotmánnyal.

Nekünk természetesen tiszteletben kell tartanunk a Cseh Köztársaságban zajló demokratikus eljárást. Október 27-én, azaz a jövő héten az ország alkotmánybírósága nyilvános meghallgatást fog tartani a témáról. Bízunk benne, hogy ezt követően a bíróság nagyon rövid időn belül határoz a kérdésről, de ennek időpontját még nem ismerjük. Amint azt Önök is tudják, Klaus elnök úr szintén bizonyos feltételeket támasztott a Szerződés aláírásával kapcsolatban. Amíg várunk, megpróbáljuk kideríteni, hogy pontosan milyen követelményekre és feltételekre számíthatunk. Következésképpen az Európai Tanács keretében folytatandó vita nagyrészt attól függ majd, hogy mi történik a Cseh Köztársaságban. A cseh alkotmánybíróság közleménye és az azt követő eljárás döntő fontosságú lesz annak megállapítása szempontjából, hogy mikor léphet hatályba a Lisszaboni Szerződés.

Az Európai Tanács keretében azt is meg fogjuk vitatni, hogy eddig milyen előkészületeket tettünk annak biztosítása érdekében, hogy a Szerződés hatálybalépése minél gördülékenyebben menjen végbe. Ezzel összefüggésben az elnökség az említett összes kérdésre kiterve jelentést készít a jelenlegi helyzetről. Ebben a jelentésben ismertetni fogjuk a tagállamok olyan kérdésekkel kapcsolatos nézeteit, mint például az Európai Külügyi Szolgálat – amelyről a Parlamentben ma délután folytatunk vitát –, e szolgálat hatásköre, jogállása, személyzete és finanszírozása. Olvastam Brok úr jelentését, amelyet az Alkotmányügyi Bizottság hétfőn fogadott el. Ahogy már említettem, ezt ma délután fogjuk megvitatni.

A jövő heti ülés tekintetében immár elmondhatom, hogy ez a jelentés iránymutatással szolgál a főképviseelő szempontjaival kapcsolatban, amely lehetővé teszi számára, hogy a Szerződés hatálybalépését követően mihamarabb hivatalos javaslatot terjesszen elő az Európai Külügyi Szolgálat működésére vonatkozóan. A Tanácsnak rendkívül gyorsan, remélhetőleg valamikor a következő néhány hónapban el kell fogadnia ezt a javaslatot. Az említett kérdések közül többet is megvitattunk az Európai Parlamenttel, és reméljük, hogy ez az elkövetkező hetekben folytatódni fog.

Az Európai Tanács ülésén az éghajlatváltozás lesz a legfontosabb téma. Célunk az, hogy a Tanács megfelelő határozatokat hozzon – többek között a finanszírozásról –, hogy az EU továbbra is mindenképpen vezető szerepet tölthessen be, és ezáltal hozzájárulhasson a koppenhágai konferencia sikeres kimeneteléhez.

A tegnapi Ecofin-ülésen hosszas és bonyolult vita folyt a finanszírozásról. Az elnökség minden tőle telhetőt megtett az egyetértés elérése érdekében, végül azonban úgy határozott, hogy erről a kérdésről az Európai Tanácsnak kell döntenie. Néhány tagállamban még további vitákat kell folytatni ahhoz, hogy ebben a tekintetben előrehaladást érhessünk el. A folyamat elakadásának elkerüléséhez rendkívül fontos, hogy megállapodásra jussunk. A nemzetközi tárgyalások jelenlegi szakaszában teljesen tisztában vagyunk az előttünk álló nehézségekkel. Következésképpen a finanszírozással kapcsolatos megállapodás elérésével az EU lényegesen előrelendíthetné a tárgyalásokat.

Az Európai Tanács ülésére a legjobb pillanatban, röviddel az ENSZ Éghajlat-változási Kormányközi Testületének barcelonai tárgyalási fordulója, valamint a G20-ak pénzügyminisztereinek St. Andrews-i ülése előtt kerül sor. Koppenhágában csak akkor sikerül megállapodásra jutni, ha minden érintett fél kész cselekedni. Az EU környezetvédelmi miniszterei éppen most üléseznek, hogy megvitassák az éghajlatváltozással kapcsolatos következtetéseket. A cél, hogy átfogó képet alkothassanak a jelenleg tárgyalt kérdésekkel kapcsolatos uniós álláspontról.

A Környezetvédelmi Tanács következtetéseinek fontos részét fogja képezni a hosszú távú kibocsátáscsökkentésre vonatkozó uniós stratégia pontosítása, valamint egy olyan megállapodásra való törekvés, amely előmozdíthatja azt az elhatározásunkat, hogy a kibocsátáscsökkentési célkitűzésünket az 1990-es szinthez képest 20%-ról 30%-ra növeljük. A tárgyalások felgyorsítása érdekében a Környezetvédelmi Tanács következtetése kiterjednek a nemzetközi légi és tengeri közlekedés kibocsátásainak csökkentésével kapcsolatos uniós javaslatra vonatkozó határozat kérdésére, a fejlődő országokban a beruházásokkal kapcsolatos értékelési, jelentéstételi és ellenőrzési intézkedésekre irányuló uniós stratégia kidolgozására, az ágazati mechanizmusok szerepére, valamint az erdőirtás és az erdőpusztulás elleni küzdelemre vonatkozó uniós stratégia kidolgozására.

Az Európai Tanács értékelni fogja továbbá az uniós pénzügyi felügyelet új keretének létrehozása terén elért előrelépést is. Amint azt Önök is tudják, az állam- és kormányfők júniusban egy rendkívül nagyra törő megállapodás keretében azt a célt tűzték ki, hogy az EU pénzügyi rendszerének felügyeletére egy külön szervet, illetve a bank-, a biztosítási és az értékpapírpiacon felügyeletére három európai felügyelő hatóságot hoznak létre. Szeptember végén a Bizottság benyújtotta a jogalkotási javaslatait tartalmazó csomagot. Ez az elnökség legfontosabb prioritásai közé tartozik, ezért egy nagyra törő ütemtervet dolgoztunk ki. Célunk, hogy az év végére az egész intézkedéscsomaggal kapcsolatban megegyezés szülessen.

Ezért nagy örömmre szolgált, hogy a Gazdasági és Pénzügyi Tanácsnak tegnap jelentős előrelépést, illetve – a nemzeti parlamenteken belüli vita kiszorítása nélkül – széles körű politikai egyetértést sikerült elérnie az új makrofelügyeleti szerv létrehozásával kapcsolatban. A pénzügyminiszterek a svéd elnökséget arra is felkérték, hogy folytassa a párbeszédet az Európai Parlamenttel. E párbeszéd kapcsán nagyon jó tapasztalatokat szereztünk, amely véleményünk szerint jól működik.

Most kell megragadnunk az alkalmat, hogy minél gyorsabban haladjunk előre. Meg kell mutatnunk, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk a jövőbeni válságok kialakulásának megelőzése érdekében, valamint hogy vállaljuk közös felelősségünket annak biztosítása révén, hogy az ügyfelek és a befektetők visszanyerik a pénzügyi rendszer iránti bizalmat.

Szeretnék még néhány szót ejteni az európai foglalkoztatásról, egy olyan kérdésről, amelyet tudomásom szerint az Európai Tanács is meg fog vitatni. Az utóbbi időben a gazdaság helyreállítására utaló óvatos jeleket észleltünk. A munkaerő-piaci helyzet azonban várhatóan rosszabbodni fog, így még mindig ösztönző és támogató intézkedésekre lesz szükségünk.

Az egyik fontos kérdés, amellyel az Európai Tanácsnak kiemelten foglalkoznia kell, hogy hogyan tudjuk kezelni a válság következményeit, ugyanakkor teljesíteni a munkaerő-kínálat növelésével kapcsolatos hosszú távú célkitűzést. A fenntartható államháztartáshoz magas szintű foglalkoztatás szükséges. Azonban ez a gazdasági növekedés, az emberek jólétének biztosítása és egy társadalmilag összetartóbb Európa kialakítása szempontjából is elengedhetetlen.

Ezzel összefüggésben szeretném emlékeztetni Önöket arra, amit a kilépési stratégiákkal kapcsolatban elmondtunk. A pénzügyminiszterek megerősítették, hogy a gazdasági helyreállítás valós, de törekény. Ezért fontos, hogy továbbra is átfogó pénzügypolitikát folytassunk. A Tanács ülésén folytatott tárgyalások arra a

megállapodásra vezettek, hogy a pénzügyminiszterek göteborgi informális találkozásán megvitatott elvek alapján alakítsuk ki a stratégiákat.

Az energiabiztonságról is szeretnék néhány dolgot elmondani. A 2009. júniusi következtetésekkel összhangban az Európai Tanács a jövő héten értékelné fogja az energiahálózatok összekapcsolásával) és a válságkezelő mechanizmusokkal kapcsolatos eredményeket. Készítettünk egy jelentést a január óta elért haladásról. Az Európai Tanács figyelembe fogja venni a jelentést.

Az Európai Tanács el fogja fogadni a balti-tengeri régióra vonatkozó uniós stratégiát is. Erről a kérdésről nagyon eredményes vitát folytattunk a Parlament szeptemberi plenáris ülésén. Az állam- és kormányfők jóvá fogják hagyni az elnökség következtetéseit, amelyeket az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa hétfőn fogad el. E stratégia az előttünk álló kihívások megoldásának, valamint az EU-n belüli gazdasági, társadalmi és területi kohézió elősegítésének integrált keretét alkotja. Meggyőződésem, hogy ez a stratégia ösztönzést jelenthet más makrorégiók számára is az EU-ban, ily módon erősítheti az európai integrációt. Már körvonalazódik a Duna menti régióra vonatkozó uniós stratégia, amely a 2011-es magyar elnökség idején kerülhet benyújtásra.

Rendkívül megnyugtató, hogy a svéd elnökség most már eredményt tud felmutatni e kezdeményezés tekintetében, amely természetesen innen, az Európai Parlamentből indult. Reméljük, hogy az Európai Tanács képes lesz minden érintett szereplőt arra ösztönözni, hogy nagyon gyorsan lásson hozzá a végrehajtáshoz. Erre feltétlenül szükség van, ha hozzá akarunk kezdeni a súlyos környezeti problémák megoldásához és a stratégiai célkitűzések eléréséhez.

Az Európai Tanács a földközi-tengeri térség migrációs helyzetével kapcsolatos következtetések végrehajtását is értékelné fogja. A Tanács örömmel fogja fogadni a rövid távú intézkedéseket – például a máltai kísérleti projekt elindítását –, valamint az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása terén tett előrelépéseket. Azt is meg fogja említeni, hogy az EU és Törökország tárgyalásokat folytat a migrációról.

Azt várjuk az Európai Tanácstól, hogy a földközi-tengeri térség jelenlegi helyzetének kezelése érdekében további erőfeszítések megtételére, valamint a tagállamok közötti szolidaritáson alapuló, hosszú távú megoldások eléréséig a munka folytatására szólítson fel. Reményeink szerint a Tanács azt is hangsúlyozni fogja, hogy az EU átfogó migrációs politikájának végrehajtásához fokozott erőfeszítésekre van szükség. Szorgalmazni fogjuk, hogy a Tanács erősítse meg a Frontex ügynökséget és vezessen be közös szabályokat a Frontex tengeri műveleteire vonatkozóan.

Végezetül megvitatjuk a külkapcsolatok kérdését is. Júniusban az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa felkérte az intézményeket, hogy tekintsék át, hogy az EU milyen további részvételt vállalhat Afganisztánban és Pakisztánban. Az első tervezet megvitatására a szeptemberi informális Gymnich-találkozón került sor, a tagállamok munkacsoportjaiban pedig jelenleg vitatják meg a részletes javaslatot. A külügyminiszterek jövő heti találkozásán az EU elfogadja majd az afganisztáni és pakisztáni részvételünket megerősítő tervet. A terv a két ország kormányzati kapacitásának és intézményeinek megerősítését helyezi a középpontba. Rendkívül fontos, hogy ezt a tervet haladéktalanul végre lehessen hajtani.

Átfogó nemzetközi intézkedésekre van szükség ahhoz, hogy meg tudjuk fordítani az afganisztáni és pakisztáni események alakulását. Önmagukban a katonai lépések soha sem vezethetnek tartós megoldáshoz. Biztonság és ellenőrzés nélkül gazdasági fejlődés sem következhet be. A demokratikus intézmények létrehozására és a civil társadalom megerősítésére is erőfeszítéseket kell tennünk. E tekintetben az EU-nak mindkét országban fontos szerepet kell vállalnia. Vannak közös problémák, valamint regionális szempontokat is figyelembe kell venni, és természetesen a két ország esetében eltérő megközelítést kell alkalmazni. Az Európai Tanács jövő heti ülésén meg fogjuk ezt vitatni, és természetesen ott leszek, hogy meghallgassam az európai parlamenti képviselők észrevételeit és kérdéseit.

(Taps)

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Elnök úr, nagyrészt egyetértek az Európai Tanács nevében Cecilia Malmström által kifejtett irányvonalakkal. Hadd emeljek ki két fontos kérdést: egyrészt a Lisszaboni Szerződést és az összes intézményi ügyet, másrészt az éghajlatváltozás elleni küzdelmet és a koppenhágai konferenciával kapcsolatos kilátásokat.

Mindenekelőtt úgy gondolom, hogy ennek az Európai Tanácsnak képesnek kell lennie meghozni a végleges határozatokat ahhoz, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépjen. Évek óta tudjuk, hogy az új Szerződés megerősítése nem lesz könnyű feladat. Sok kudarc és csalódás ért bennünket, de a Szerződés mindig elsődleges fontosságú ügy maradt – egy arra készítő ügy, hogy egy demokratikus és eredményes Európa jöjjön létre.

Meggyőződésem, hogy az utolsó akadály leküzdésekor is az fog vezérelni bennünket, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba léphessen, miután azt az írek is határozottan támogatták.

A lengyelországi ratifikálási folyamat befejezését követően most már elmondhatjuk, hogy valamennyi tagállam demokratikus úton jóváhagyta a Lisszaboni Szerződés. Egyedül a Cseh Köztársaságban nem zárult le még a ratifikációs folyamat. Természetesen a Cseh Köztársaságban folyamatban lévő alkotmányos eljárásokat tiszteletben kell tartani, ahogy azt is, hogy a Szerződés hatálybalépéséhez szükség van a demokratikus akarat megerősítésére. A Cseh Köztársaság parlamentje egyértelműen tanúbizonyságot tett erről a demokratikus akaratról, így azt remélem, hogy a mesterséges akadályok és késedelmek nem okoznak több nehézséget a teljes ratifikáció előtt.

E Parlamentben egyszer már felvázoltam, hogy mennyire fontos, hogy az Európai Bizottság kijelölésében minél kevesebb legyen a késedelem. Ugyanakkor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a Lisszaboni Szerződés alapján alakítsuk ki a Bizottságot, mivel Európa szempontjából rendkívül nehéz időket élünk. Előrelépést kell elérnünk azzal a programmal kapcsolatban, amelyet ez a Parlament támogatott, amikor újra elnökké választott engem. Ennek elérése és az intézmények megfelelő működése érdekében igenis szükségünk van a Lisszaboni Szerződés megerősítésére, ha erős, összetartó és hatékony Európai Uniót szeretnénk. Tehát ismét szeretném egyértelművé tenni, hogy az Európai Tanácsnak vállalnia kell a felelősséget, továbbá fel kell ismernünk, hogy sürgősen cselekedni kell, és hogy Európát jelentős költségek terhelik mindaddig, amíg az európai intézmények nem működnek megfelelően.

Ugyanakkor helyes, ha most szorgalmazzuk a végrehajtással kapcsolatos munka elvégzését, és készen állunk a Szerződés hatálybalépésére. Tudom, hogy a Parlament teljes mértékben elkötelezett e munka elvégzése iránt. Örömmel együttműködök önökkel annak biztosítása érdekében, hogy a Szerződésből származó előnyök minél előbb érvényesüljenek. A Parlament már sok területen hozzálátott a munkához és bőven kivette a részét a tennivalókból, kikristályosítva az európai polgári kezdeményezéshez hasonló területekkel kapcsolatos elképzeléseket. Tudok arról, hogy ma délután Elmar Broknak az Európai Külügyi Szolgálatról szóló jelentését fogják megvitatni. A jelentés kiindulási alapja a lehető legalkalmasabb annak biztosításához, hogy a szolgálat – a Szerződésben foglalt egyéb újításokhoz hasonlóan – hozzájáruljon ahhoz, hogy a közösségi rendszer még erősebb legyen és még jobb teljesítményt érjen el.

Tudom, hogy kezdettől fogva megfogalmazódtak olyan aggályok, miszerint az Európai Külügyi Szolgálat valamiféle kormányközi testület lesz, amely az Európai Unió rendszerén kívül lebeg, de a szolgálatnak erősen az európai uniós rendszerhez kell kötődnie. Feltétlenül szorosan együtt kell működnie valamennyi intézménnyel, mindenekelőtt a Bizottsággal. Az általa előkészített határozatokat a Bizottságnak vagy a Tanácsnak kell meghoznia a közös kül- és biztonságpolitikai ügyekben. Alapjában véve az a meggyőződésem, hogy a szolgálat sikere annak biztosításától függ, hogy az Európai Unió külügyi tevékenysége többet jelentsen, mint az intézményi egységeinek összessége. Amennyiben a szolgálat a Parlament demokratikus támogatásával, illetve a Tanács nemzeti közigazgatási intézményekkel kialakított kapcsolatának, valamint a Bizottság szakértelmének és európai jövőképének felhasználásával végezheti tevékenységét, valóban hatékony eszközzé válhat az Európai Unió számára ahhoz, hogy a nemzetközi szinten megvalósítsa a céljait. Egy közösségi módszeren alapuló, közösségi európai külügyi szolgálat az egységes Európa számára erős európai szolgálatot és erőteljes eszközt fog jelenteni ahhoz, hogy befolyást gyakoroljon nemzetközi szinten.

Ugyanakkor az Európai Tanácsnak aktív politikai menetrendet kell ösztönöznie. Ugyanazzal a lendülettel kell folytatnunk a gazdasági válság megoldására és főleg a válság munkanélküliségre gyakorolt hatásának kezelésére irányuló munkánkat. Folytatnunk kell azt, amiben a G20-ak találkozóján megállapodtunk. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy az Európai Bizottság által a pénzügyi felügyelettel kapcsolatban előterjesztett javaslatok minél előbb hatályba lépjenek. Elő kell mozdítanunk az energiabiztonságra vonatkozó programunkat.

A Tanácsban a legfontosabb politikai kérdés a koppenhágai konferencia. A koppenhágai csúcs sikeres kimenetele elsődleges fontosságú az európaiak számára és nagy feladatot ró a nemzetközi közösségre. Már 50 napunk sincs a koppenhágai konferenciáig. A tárgyalások továbbra is lassan haladnak. Ismét az Európai Uniónak kell vezető szerepet vállalnia és fenntartania a lendületet. Az általunk előterjesztett célok ösztönzést jelentettek mások számára intézkedéseik felgyorsításához, de mindannyian tudjuk, hogy további lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy ténylegesen előmozdítsuk a nemzetközi intézkedéseket. Konkrét finanszírozási elképzelésekkel kell segítenünk a fejlődő országokat, ahogy azt az Európai Bizottság is javasolta a múlt hónapban. Számításaink szerint 2020-ig a fejlődő országoknak évente további mintegy 100 milliárd euróra lesz szükségük. Ennek nagy részét a hatalmas feltörekvő – fejlődő, de feltörekvő – gazdaságok által

biztosított hazai finanszírozásnak, valamint a szén-dioxid-piacnak kell fedeznie, de jelentős nemzetközi közfinanszírozásnak is rendelkezésre kell állnia, amelyhez az Európai Unió is megfelelő mértékben hozzájárul.

A koppenhágai menetrend nem csupán az éghajlatváltozásról szól. Természetesen ez a fő célkitűzés, de az éghajlat a fejlődéstől is függ, és ezt a rendkívül lényeges szempontot nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Ez jelentős kötelezettségvállalást jelent, különösen, amikor az állami költségvetésekre már amúgy is nagy nyomás nehezedik; mindannyian tudjuk azonban, hogy minél tovább várunk, annál nagyobbak lesznek a költségek. Ismét az Európai Tanácsra vár az a feladat, hogy kreatív megoldásokkal adjon tanúbizonyságot arról, hogy az Európai Unió egységesen felsorakozik az éghajlatváltozás elleni küzdelem szükségessége mellett.

Először is a koppenhágai csúcson azt kell láttatnia, hogy folyamatosan a kibocsátáscsökkentésre törekszünk; másodszor ki kell nyilvánítania, hogy készek vagyunk segítséget nyújtani azoknak, akik hajlandók megtenni ezt a lépést. Ha egy olyan menetrenddel állunk elő, amely azt igazolja, hogy az Európai Unió kézzelfogható előnyöket biztosít a polgárai számára, ez a legjobb módja egy olyan aktív Európa létrehozásának, amelyenről a Lisszaboni Szerződésben szó esik.

Egy nagyra törő menetrend összeállításához azonban hatékony intézményi keretre van szükségünk, és itt visszakanyarodok az első ponthoz. A Lisszaboni Szerződés a kibővített Európa első szerződése. A mi generációnk, különösen a közép- és kelet-európai barátaink körében, még jól emlékszik a megosztott Európára, mi azonban nem leszünk itt örökké. Ellenben az intézmények fennmaradnak, éppen ezért olyan intézményekre van szükségünk, amelyek a kibővített Európa számára is megfelelőek. A Lisszaboni Szerződés a 21. századi Európa szerződése, erős intézményeket biztosít, amelyek konkrét eredményeket tudnak elérni a jelenleg 27, a jövőben több tagállamból álló Európa számára. Önmagukban az intézmények azonban nem elegendőek. Határozott politikai akaratra van szükség céljaink eléréséhez, és remélem, hogy az Európai Tanács e hónap végén kinyilvánítja ezt az akaratot annak érdekében, hogy a koppenhágai konferencián rendkívül messzire mutató eredmény születhessen.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja azt várja a következő Európai Tanácstól, hogy vessen véget az európai intézményekkel kapcsolatos bizonytalanság túlságosan hosszú időszakának, és biztosítsa a szükséges ösztönzést az új Bizottság létrehozásához, valamint a Tanács állandó elnökének és a főképviseelőnek a Lisszaboni Szerződésben tervezett kinevezéséhez is.

Mindenekelőtt a Tanácsnak meg kell tennie a növekedés fellendítéséhez, valamint az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy Európa a munkahelyteremtés szempontjából a legjobb helyzetbe kerüljön, mivel a válság mindaddig tartani fog, amíg a társadalmi kohézió helyre nem áll.

Először is, ami az intézményeket illeti, mindenkit szeretnék emlékeztetni arra, hogy a lengyel elnöknek a Szerződés aláírására vonatkozó döntése azt jelenti, hogy egy kivételével végre minden ország utat nyitott Európa számára, hogy időpazarlás nélkül lépjen tovább.

A cseh alkotmánybíróság október 27-én, két nappal az Európai Tanács ülése előtt fogja megvizsgálni, hogy a Szerződés összeegyeztethető-e az ország alkotmányával. Természetesen tiszteletben fogjuk tartani a döntést, bármi is legyen az.

Képviselőcsoportom viszont rosszállását fejezi ki amiatt, hogy a cseh elnök – annak ellenére, hogy maga a nemzeti parlament elfogadta a Lisszaboni Szerződést – az aláírás elhalasztására irányuló új kifogással állt elő, mert mindenki tisztában van azzal, hogy ez csak ürügy. Sajnálatosnak tartom, hogy más országok is követik, és sorban biztosítékokat követelnek a Szerződés egyik vagy másik aspektusával kapcsolatban. Nem engedhetünk a kísértésnek, hogy kinyissuk Pandora szelencéjét, és elismerésemet fejezem ki az elnökségnek azért, hogy ezt egyértelműen kijelentette.

A PPE képviselőcsoport egyértelmű jelzést vár az Európai Tanácstól, miszerint az Európai Unió semmilyen késleltetési taktikát nem tűr el. Európában közvetlenül vagy közvetve mindenki támogatja a Szerződést, és most már tovább kell lépniünk. Mindannyian tudjuk, hogy amíg az intézményi kérdés uralja az európai nyilvános vitát, illetve amíg Európa nem rendelkezik az ahhoz szükséges eszközökkel, hogy demokratikus, de egyben hatékony határozatokat hozzon, a tényleges politikai, gazdasági és ökológiai kérdések nem oldhatók meg a kívánt gyorsasággal és komolysággal. Jelenleg éppen ennek lehetünk tanúi; patthelyzetben vagyunk.

A Parlamentnek minél gyorsabban haladnia kell a jövőbeni biztosok meghallgatásával, valamint lehetőség szerint még az év vége előtt döntenie kell a Bizottságban és a Tanácsban betölthető posztokra való kinevezésekről.

A PPE képviselőcsoport a gazdaságpolitika tekintetében is valamiféle egyértelmű útmutatást vár a pittsburghi G20-as csúcstalálkozón levont következtetések alapján, amely vegyes eredményekkel zárult, és a sajtóban már láthatjuk, hogy olyan, mintha semmi sem történt volna.

Európának minden tőle telhetőt meg kell tennie ahhoz, hogy lehetővé tegye a vállalkozások számára, hogy tevékenységüket ismét a kellő szinten folytathassák, megerősödjenek, sőt akár még kutatási beruházásokat is végrehajtsanak. Ezenkívül Európának minden tőle telhetőt meg kell tennie a tisztességes üzleti környezet kialakítása érdekében is.

Végül az éghajlatváltozással kapcsolatban azt várom az Európai Tanácstól, hogy kevesebb, mint két hónappal a koppenhágai konferencia előtt a helyzetnek – azaz a partnereink kötelezettségvállalásai terén eddig tapasztalható hiányosságoknak – megfelelő stratégiát dolgozzon ki. Felteszem a következő világos kérdést: milyen nyomást szándékozunk gyakorolni az Egyesült Államokra, Kínára és az összes feltörekvő országra? Enyhe és udvarias vagy a lehető legnagyobb nyomást alkalmazzuk? Büszke lehetek arra, hogy Európa élen jár ebben a kérdésben, az viszont nem működik, hogy Európa legyen az egyetlen érintett fél, amely megteszi a globális felmelegedés elleni küzdelemhez szükséges erőfeszítéseket.

Már csak 50 nap van hátra a koppenhágai csúcstalálkozóig – 50 nap nem sok, de elegendő, ha tudjuk, hogyan legyünk meggyőzőek, ezért azt kérem öntől, a Tanács elnökétől és öntől, a Bizottság elnökétől, hogy mondják el, hogyan szándékoznak eltölteni ezt az 50 napot.

Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Tanács októberi ülése döntő fontosságú lesz, és rá fog világítani, hogy Európa tisztában van-e azzal, hogy sürgős cselekvésre van szükség a gazdasági és szociális kérdések terén, illetve hogy sürgősen véget kell vetni az intézményekkel kapcsolatos vitáknak. Képviselőcsoportom, a PPE az EU 27 tagállamának felelősségérzetére számít.

(Taps)

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, Barroso úr! Mielőtt rátérek az intézményi kérdésekre, szeretnék egy rövid megjegyzést fűzni a koppenhágai konferencia témájához.

Malmström asszony, önnek teljesen igaza van abban – és ezt Barroso úr is megerősítette –, hogy a most meghozandó egyik legfontosabb döntés a koppenhágai csúccsal kapcsolatos. Kötelező erejű célkitűzésekre van szükségünk, nem pedig általános megállapításokra. Ezt nem lesz könnyű megvalósítani, mivel az amerikaiak még nem fejezték be a jogalkotási eljárást. Ezenkívül a koppenhágai konferencia után, a következő évben is meg kell hoznunk majd bizonyos döntéseket. Mindazonáltal a folyamat végén kötelező erejű célkitűzésekkel kell rendelkezniünk. Ez elengedhetetlen.

Másrésről, ami a pénzügyi és a gazdasági helyzetet illeti, felháborító és megbotránkoztató, hogy milyen nyereségrészesedéseket fizetnek ki napjainkban. Ez különösen érvényes Amerikára, de Európában is ez lesz a helyzet. Nem ez a központi probléma, mindenesetre jól példázza, hogy a felsővezetők közül még sokan most sem értik, mit rejlik a pénzügyi piacok új szabályozása mögött, valamint hogy milyen felelősséggel tartoznak a lakosság egésze felé. Malmström asszony, elfogadom, hogy igaza van abban, hogy a foglalkoztatáspolitikai kérdésének különösen kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani. Nem csak arról van szó, hogy fenntartsuk a gazdasági fellendülési terv keretében bevezetett ösztönzőket, hanem arról is, hogy új foglalkoztatásösztönzési intézkedéseket vezessünk be.

Tegnap a Bizottság elnöke kedvező választ adott Stephen Hughes kérésére. Nagyon örülök annak, hogy képesek voltunk legalább egy olyan konszenzust elérni, miszerint a foglalkoztatáspolitikának a következő néhány évben a tevékenységeink középpontjában kell állnia.

Most pedig szeretnék néhány szót szólni a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban. Először is, ami Václav Klaus hiányzó aláírását illeti, feltételezem, hogy az alkotmánybíróság kedvező ítéletet fog hozni. Elfogadhatatlannak tartom, hogy a Beneš-dekrétumokat ily módon használják fel, miáltal előfordulhat, hogy újra elkezdik boncolgatni a kérdést, elhalasztva ezzel a Szerződés aláírását. Szeretném emlékeztetni a Cseh Köztársaságból származó képviselőtársaimat arra, hogy az ország csatlakozása előtt megbízást adtunk egy jelentés elkészítésére a Beneš-dekrétumokról – Malmström asszony, ön bizonyára emlékszik, mert akkor ön is részt vett ebben –, amely azt a kérdést vizsgálta, hogy a Beneš-dekrétumok akadályt jelentenek-e a Cseh Köztársaság csatlakozása szempontjából. Akkor a többség azon a véleményen volt, hogy nem. A

dekrétumoknak most sincs más hatása, kidolgozásukkor viszont igenis volt hatásuk. Ha kijelentjük, hogy a Beneš-dekrétumok nem akadályozták a Cseh Köztársaság csatlakozását, ez egyben azt is jelenti, hogy elfogadhatatlan, hogy most ugyanezen dekrétumokat a Lisszaboni Szerződés aláírásának elutasítására használják fel. Ezzel kapcsolatban elég egyértelmű véleményt kell kialakítanunk.

A Lisszaboni Szerződésnek két fontos célkitűzése van: egyrészt legyen nagyobb demokrácia Európában, többek között nagyobb parlamentáris demokrácia, különösen az Európai Parlamentben

(Tiltakozások)

– ön nem szeretné ezt, mert nem híve a nagyobb demokráciának –, másrészt javuljon a hatékonyság. Malmström asszony, most egy igen fontos feladatot jelent az ön számára, hogy a következő néhány hétben biztosítsa, hogy az intézményi és személyzeti kérdések ne álljanak ennek útjában. Tegnap Barroso úr nagyon helyesen mondta, hogy a Tanács élén olyan elnökre van szükségünk, akire nincs befolyásunk, de aki jól együtt tud működni a Bizottsággal – én még hozzátenném, hogy a Parlamenttel is –, és aki úgy gondolja, hogy a közösségi módszer lényege a döntéshozatali folyamat. Ez rendkívül fontos. Nincs szükségünk olyan emberre, aki a Tanács elnökeként hivalkodik, mindenkit elkápráztat és megpróbál félrevezetni bennünket. Olyan elnökre van szükségünk, aki valóban együtt tud működni velünk.

Természetesen szükségünk van egy külügyi szolgálatra, és nem csupán a Bizottság elnöke által említett okok miatt, valamint nem csak azért, hogy biztosítsuk az egységes fellépéssel és a közös külpolitikával kapcsolatos hatékony előírásokat, hanem a parlamenti ellenőrzés érdekében is. Elfogadhatatlan, hogy a Lisszaboni Szerződésből hirtelen eltávolítsunk olyan szakaszokat, amelyek a nagyobb mértékű parlamenti ellenőrzés biztosítására szolgálnak, aminek következtében végül kisebb mértékű parlamenti ellenőrzés valósulna meg, amennyiben a külügyi szolgálat teljesen független lenne.

Tudom, hogy megegyezésre kell jutnunk. Azonban tisztában kell lennie azzal, hogy mi – Brok úr, az előadó és én – teljesen egyetértünk a Bizottság elnökével abban, hogy átlátható struktúrára van szükségünk. Számunkra ismét csak a parlamenti ellenőrzés a döntő tényező, beleértve a külügyi szolgálat és a főképviselő által kidolgozott külpolitika feletti ellenőrzést is, bár természetesen elismerjük a Tanács szerepét. Mivel valaha ön is közénk tartozott és ezért küzdött a Külügyi Bizottságban, társunknak tekintjük az e területen folytatott küzdelemben. Remélem, hogy az eredeti szándéknak megfelelően tudjuk végrehajtani a Lisszaboni Szerződést annak érdekében, hogy nagyobb demokrácia, nagyobb mértékű parlamenti ellenőrzés és hatékonyabb külpolitika jöjjön létre.

(Taps)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Tisztelt Swoboda Úr! Ön azt említette, hogy azzal bíztatták Csehországot a csatlakozáskor, hogy nem kell törődni a Beneš-dekrétumokkal, hiszen azok nincsenek érvényben. Tudja-e Ön, hogy ennek a dekrétumnak a súlyos következményei változatlanul érvényben vannak, tehát ha itt jogállam van, és Európa egészét annak tekintjük, akkor bizony ennek a tekintetben Csehországnak, mind a szudétánémetekkel, mind a magyarokkal kapcsolatban vannak teendői.

Elnök. – Swoboda úr, lenne szíves észrevételeket fűzni az elmondottakhoz?

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, sokat foglalkoztam ezzel a témával, mert sok szudétánémet él Ausztriában, akiknek elismerem a jogait, és tudom, hogy nehézségekkel és gondokkal kellett megküzdeniük. El kell azonban ünnöknünk végre a múlt szellemét és a jövőt kell szem előtt tartanunk. A jövő azonban nem a Beneš-dekrétumokról szól. A jövő lényegét egy szabad Európa képezi, ahol szabad emberek élnek, akiknek a jogai az Alapjogi Chartán alapulnak. Így képzelem el én a jövő Európáját.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, „a vonat már olyan gyorsan halad és olyan távol van, hogy azt hiszem, lehetetlen megállítani vagy visszafordítani”. Klaus elnök úrtól vettem ezt az idézetet, és valószínűleg ez az egyetlen dolog, amiben egyetérték vele, azaz abban, hogy a vonat már olyan gyorsan halad és olyan távol van, hogy azt hiszem, lehetetlen megállítani vagy visszafordítani.

Ez egy fontos idézet Klaus elnöktől, mert nyilvánvalóan elfogadta, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését már semmi sem odázhatja el. Úgy gondolom, hogy teljesen normális, hogy ha már 27 tagállam megerősítette és jóváhagyta a Szerződést, Klaus úr is aláírhatja.

Úgy vélem, hogy a Klaus elnök úr magatartásában bekövetkezett változás csak azzal magyarázható, hogy mi önökkel együtt eltökéltek vagyunk azzal kapcsolatban, hogy az egész folyamatnak a Lisszaboni Szerződésben előírtak szerint kell előrehaladnia, és az elkövetkező napokban és hetekben is ennek megfelelően

kell cselekednünk. Remélem, hogy csak napokról van szó, nem hetekről. Szóval véleményem szerint Klaus úr aláírása és a Szerződés végleges megerősítése elérésének legjobb módja éppenséggel az, Malmström asszony, ha az egész folyamat és a végrehajtás halad előre. Klaus elnök úr azt mondja, hogy a vonat már olyan gyorsan halad, hogy lehetetlen megállítani, tehát akkor ezzel a vonattal kell továbbmennünk.

E tekintetben elengedhetetlen, hogy a Tanács felgyorsítsa az új Bizottság kijelölésével kapcsolatos eljárást, és mihamarabb beterjessze a Tanács elnökére és a főképviselőre vonatkozó intézkedéscsomagot. Ismétlem, ilyen módon tudjuk a leginkább alátámasztani Klaus elnök úr állítását, miszerint a vonat napról napra gyorsabban halad, és rávezetni őt arra, hogy nincs más választása, mint hogy aláírja a Szerződést. Ha várunk, ő is várni fog. Ha haladunk tovább, alá fogja írni a Szerződést. Ez az én véleményem.

A másik dolog, amiről szólni szeretnék, a külügyi szolgálat. Remélem, hogy a Tanács megállapodásra tud jutni ezzel kapcsolatban, de fontos, hogy ez ne akármilyen megállapodás legyen. El kell kerülnünk a felesleges munkát. Attól tartok, hogy jelenleg két párhuzamos struktúra kialakításán fáradozunk: az egyiket az új Szerződés értelmében a Bizottság és az Unió – pillanatnyilag a helyi személyzettel együtt több mint 6000 főt számláló – küldöttségei alkotják, amelyek a Bizottságnak és a Bizottság elnökének dolgoznak. A másik struktúra az új külügyi szolgálat, amelynek keretében több ezer ember a főképviselőnek dolgozik.

Teljesen egyértelmű és elengedhetetlen, hogy az egész folyamat végén csak egyetlen külügyekkel foglalkozó struktúrával rendelkezünk, ne pedig egy olyan párhuzamos struktúrával, amely egyrészt a bizottsági küldöttségekből, másrészt a külügyi szolgálatokból áll. Remélem, hogy megállapodásra jutunk a Tanácsban, mégpedig reményeim szerint egy olyan egyértelmű megállapodásra, miszerint a Bizottság struktúráiban nem jöhet létre párhuzamosan két hasonló szervezet, azaz egyrészt a bizottsági küldöttségek, másrészt a külügyi szolgálat.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, Barroso úr! Mindenekelőtt a Cseh Köztársaság vonatkozásában azt szeretném elmondani, hogy szerintem Klaus úr nagyon nehezen tudja elviselni a vereséget, és cselekedetei kimerítik a sajátos politikai arcatlanság fogalmát. Nyomatékosan kérem önöket, hogy ne engedjenek egy olyan embernek, aki nem tud veszíteni, aki még a cseh jogot sem tartja tiszteletben, hiszen figyelmen kívül hagyja az alkotmányos többséget, azokat, akik a Cseh Köztársaságban a Szerződésre szavaztak, aki megszegi a Cseh Köztársaság jogszabályait, amikor azt követeli, hogy az Alapjogi Charta hatálya nem terjedjen ki a Cseh Köztársaságra. Véleményem szerint ezzel túl sokat engednének meg ennek a cseh bajkeverőnek. A Cseh Köztársaság polgárai, akik oly sokat tettek Európa újraegyesítéséért, amikor a németek odamenekültek, jobbat érdemelnek ennél. Mindössze ennyit akartam mondani Klaus elnökről.

(Taps)

Az éghajlatváltozás kérdésében, Barroso úr, Ön eddig ritkán lehetett fültanúja annak, hogy a maihoz hasonlóan egyetértének önnel. Rendkívül fellelkesített az itt elhangzott ismételt kijelentése, miszerint mennyire fontos, hogy az európaiak egyértelműen elkötelezzék magukat amellett, hogy egy bizonyos összeggel hozzájárulnak a fejlődő országokra irányuló éghajlatvédelmi intézkedések finanszírozására szolgáló nemzetközi alaphoz. Tegnap szegyenkezve olvastam, hogy a luxemburgi tárgyalásokon részt vevő német pénzügyi államtitkár a pókerhez hasonlította a tárgyalásokat. Azt mondta, hogy a pókerben senkinek nem árulhatjuk el, milyen lapjaink vannak. A koppenhágai konferenciára való előkészületek azonban semmi esetre sem hasonlíthatók a pókerhez. Ahogy azt Merkel asszony és az Európai Unió más vezető politikusai többször is elmondták, mindannyiunk számára ez jelenti a legnagyobb kihívást. Ez a legfontosabb kihívás bolygónk emberisége számára. Úgy gondolom, hogy komolyan kell venni ezt kérdést.

2020-tól kezdve 100 milliárd eurót kell majd a fejlődő országok megsegítésére fordítani, hogy teljesíthessék az éghajlatvédelemmel kapcsolatos kötelezettségeket – amelyeket nekik is vállalniuk kell – és végrehajthassák az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedéseket. 2020-tól ez körülbelül 3 milliárd eurót jelentene például Németország esetében. Ez azonban jelentéktelen a gazdaságélénkítő csomagok keretében vagy a pénzügyi ágazat megmentése érdekében mostanában rendelkezésre bocsátott összegekhez képest. Szégyellem, hogy a koppenhágai konferenciával kapcsolatos kudarcot, valamint ezt a szörnyű, kínos pókerjátékot elfogadják. Az, ahogyan az Európai Unió tegnap Luxemburgban tárgyalt, azt bizonyítja, hogy nem tekinthető ösztönző erőnek. Nem vállalta fel a nemzetközi éghajlatvédelemben betöltendő vezető szerepet. Sőt, inkább az előrehaladás egyik legnagyobb akadály. Tisztában kell lennünk azzal, hogy világszerte figyelemmel kísérik a mai luxemburgi és a jövő heti brüsszeli tárgyalások minden mozzanatát.

Még egyszer nyomatékosan annak biztosítására szeretném kérni Barroso urat, hogy a Bizottság ne térjen el a helyes iránytól. Az említett nemzetközi alap finanszírozásának átláthatónak kell lennie. Bali óta, azaz két

éve erről beszélünk. Malmström asszony, úgy gondolom, a svédek helyesen járnak el a tárgyalásokon. Önnek továbbra is következetesnek kell lennie és tiszteletben kell tartania a Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságában végbement szavazás eredményét. Célunk, hogy 2020-ra 30%-kal csökkenjen a szén-dioxid-kibocsátás. Ha engedünk a célkitűzésünkökből, soha nem érjük el a két celsius fokos célt.

Van egy nagy problémám a Tanács svéd elnökségének hitelességével kapcsolatban. Úgy gondolom, hogy végre meg kellene győzniük a svéd állami tulajdonban lévő Vattenfall vállalatot, hogy hagyjanak fel a végeláthatatlan szénberuházásokkal Európában, különösen azokon a területeken, ahol nem kell engedélyeket beszerezni. A Vattenfall által alkalmazott stratégia árt a jó hírnevüknek az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi tárgyalások előkészítése során. Továbbá annak biztosítására is kérem szeretném önöket, hogy ejtik a Vattenfall vállalat által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen indított pert, amelynek célja, hogy Németországban a Vattenfall széntüzelésű erőműveinek javára változtassák meg a környezetvédelmi törvényt. Úgy vélem, hogy sajnálatos módon egy parányi, ám egyre növekvő folt esett az önök egyébként makulátlan hírnevén. Mielőtt Koppenhágába utaznak, biztosítaniuk kell, hogy minden rendben legyen.

Elnök. – Kérem a kollégákat, hogy tartsák magukat az előírt időhöz. A felszólalásaik rendkívül fontosak, mindazonáltal lenne egy másik kérésem is a kékkártya-eljáráshoz kapcsolódó kérdésekre vonatkozóan. Nem fogok minden kék kártyát elfogadni, mert haladnunk kell a vitával. Néhány percen belül lesz egy újabb kérélem, amelyet azonban csak akkor fogadok el, ha az a 149. cikk (8) bekezdésén alapul.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is hadd gratuláljak a svéd kormánynak általánosságban az elnökség munkájához, és különösen ahhoz, ahogyan megpróbálta előreinni az éghajlatváltozással kapcsolatos rendkívül fontos kérdéseket, valamint megoldani a ránk nehezedő gazdasági és pénzügyi válságot. Úgy gondolom, hogy Reinfeldt úr és kormánya köszönetet érdemel ezért, ráadásul – ahogyan az már több elnökség esetében is történt – rengeteg intézményen belüli zavart is el kellett simítaniuk – ez esetben a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban.

Az intézményi kérdések nem tartoznak az európai polgárok prioritásai közé. Természetesen, amire szükségünk van, az a lisszaboni menetrend, nem pedig a Lisszaboni Szerződés.

A lisszaboni menetrend azt a nemes célt tűzte ki, hogy 2010-re létrejöjjön a világ legdinamikusabb és legversenyképesebb tudásalapú gazdasága, amely képes a fenntartható gazdasági növekedésre, a több és jobb munkahely megteremtésére és a társadalmi kohézió erősítésére, valamint tiszteltben tartja a környezetet.

Ennek mostanra már tényleges változást kellett volna eredményeznie milliók életében, valamint szilárd alapot kellett volna teremtenie gazdaságunk jövőjéhez, és mégis, ahogy maga Reinfeldt úr is elmondta, a lisszaboni menetrend kudarcot vallott.

Tulajdonképpen miért nem tudunk soha olyan eredményeket elérni, amelyek fontosak polgáraink számára? A laekeni nyilatkozatban foglalt dicséretes célok végül nem valósultak meg, és most a lisszaboni menetrend esetében ugyanúgy a szándék és a tettek hiányát tapasztaljuk.

Oly közel, elnök úr, és mégis oly távol vagyunk ettől; és újra el kell mondanunk, hogy a tagállamok gazdaságával kapcsolatos kezdeményezéseknek a hétköznapi emberek számára teljesen érthetőnek kell lenniük. A munkahelyteremtés nem jelentheti azt, hogy volt miniszterelnökök számára hozunk létre állásokat, hogy betölthessék a Tanács elnöki posztját, vagy hogy világjáró műkedvelők külügyi főképviselek legyenek.

Az említett két állás egyetlen országban sem igen segít majd a nyomasztó helyzetben lévő kis- és középvállalkozásokon, és nem fogja enyhíteni a jelenleg több millió családot sújtó válságot sem.

Az intézményi változások nem segítenek az éghajlatváltozással járó problémák megoldásában. Szembe kell szállnunk a bolygónkat érintő legnagyobb fenyegetésekkel, továbbá gyakorlati és megvalósítható megoldásokat kell találnunk. A több ezer oldal szöveg, amelynek nagy része túl bonyolult ahhoz, hogy az emberek valaha is megértsék, csak a fák pusztulását okozza, holott védenünk kellene azokat.

Gyakoroljunk nyomást a nemzetközi közösségre – ne azokra, akik nem osztják maradéktalanul néhányunk európai intézmények iránti lelkesedését –, hogy összefogással mentsük meg a bolygónkat a jövő nemzedékei számára.

Mindezek ellenére igenis remélem, hogy a svéd elnökség a fennmaradó időben és magán a csúcstalálkozón is képes lesz az európai vezetők figyelmét az embereket érintő legfontosabb kérdésekre irányítani – azon kérdésekre, amelyekre az elnökség kezdetén is hangsúlyt helyeztek a gazdasággal, Európával, sőt még az

éghajlatváltozással kapcsolatban. Minden jót kívánok az elnökségnek a fennmaradó időre és szeretném megköszönni eddigi munkájukat.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, Barroso úr! Az elmúlt három hónapban túl sokat elmélgedtünk a személyzeti kérdéseken és a Lisszaboni Szerződés lehetséges hatálybalépésén, amelyet az én képviselőcsoportom három alapos ok miatt utasított el.

Ha a legegyszerűbben akarjuk meghatározni, elsősorban egy szociális Európát szeretnénk előnyben részesíteni a radikális piacorientált felfogással szemben. Másodsor, a katonai erő fejlesztése helyett inkább leszerelést szeretnénk, harmadszor pedig közvetlen demokráciát akarunk, és nem egy olyan Európát, amelyet egy kis elit csoport alkot.

Végre konkrét, lényegi kérdésekkel kellene foglalkoznunk. Miközben mi a személyeken és a pozíciókon vitatkozunk, egyre többen veszítik el a munkahelyüket. A bankok természetesen megmenekültek. Ugyanakkor Barroso úr arra szólít fel bennünket, hogy rövid időn belül hajtsuk végre a gazdaságélénkítési terveket – tegnap 2011-et jelölték meg határidőnek –, valamint hogy a tagállamok gyorsan csökkentsék a költségvetési hiányukat. Ez azt jelenti, hogy csökkenni fognak a bérek és a nyugdíjak, visszaesés lesz tapasztalható a közszolgáltatások és a szociális biztonsági ellátás terén, növekedni fog a hozzáadottérték-adó és nem jönnek létre kollektív szerződések. Ezzel kapcsolatban az egyik legfrissebb esemény a német takarítóipari dolgozók háromnapos sztrájkja.

Ezek a problémák az európai embereket érintik, ezért a Tanácsnak ezekkel kellene foglalkoznia. Ehelyett legfőbb gondunk az, hogy záradékokkal egészítsük ki a Lisszaboni Szerződést, hogy aláírásra ösztönözzük a cseh elnököt. Ha ez valóban annyira egyszerű a gyakorlatban, mint amilyennek tűnik, arra szeretném kérni a kormányfőket, hogy körütekintően gondolják át azt a lehetőséget, hogy a Lisszaboni Szerződés társadalmi fejlődésről szóló záradékkal egészüljön ki. Ez sokkal helyénvalóbb lenne.

A parlamenti ciklus kezdetén számos pozitív javaslat született abban a vonatkozásban, hogy az uniós politikában nagyobb figyelmet kapjanak a szociális szempontok. És itt nem csupán a társadalmi fejlődésről szóló záradékról volt szó, hanem szóba került egy új európai gazdaságélénkítési terv kialakítása – amelynek célja, hogy ne szűnjenek meg munkahelyek, sőt újak jöjjenek létre –, valamint a beruházások növelése és a környezet fenntartható fejlesztése is.

Az Európai Foglalkoztatási Paktumra a több és jobb munkahely megteremtése, az egyenlő díjazás, a több munkavállalói jog és a jobb munkafeltételek biztosítása miatt volt szükség. Megvitattuk, hogy a tagállamok között nagyobb szolidaritást kell kialakítani, valamint hogy biztosítani kell a szociális biztonsági és nyugdíjrendszerek fenntarthatóságát.

Sem a tagállamok, sem a Bizottság politikájában nem fedeztem még fel olyan stratégiát, amely az említett célkitűzések elérését segítené elő. Természetesen a Tanácsnak most foglalkoznia kell az új Bizottság tagjainak kijelölésével és a Lisszaboni Szerződés lehetséges módosításaival is. Ugyanakkor az általam említett problémákat és azok megoldását kell a középpontba helyezni. Képviselőcsoportomnak a biztosok testületével kapcsolatos szavazata ettől függ.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Barroso úr azt mondta ma reggel, hogy minden tagállam demokratikus módon ratifikálta a Szerződést. Ez nem igaz. A briteknek nem volt beleszólása ebbe, pedig ígéretet kaptunk erre vonatkozóan, és amíg nem tartunk népszavazást erről a kérdéssel, nem ismerem el a Szerződés legitimitását.

(Tiltakozások)

Most minden szem Klaus elnök úrra szegeződik, és mindenki azt figyeli, hogy vajon mit tesz a jövő héten, és ez igen érdekes. Tudom, hogy mindannyian utálják Klaus elnök urat, mert hisz a nemzeti demokráciában.

(Tiltakozások)

Pedig valójában csak kiáll a cseh nemzeti érdekek mellett és védelmezi azokat. Klaus úr tart a szudétai ingatlanokkal kapcsolatos német követelésektől, és úgy gondolom – tekintettel a német politikusoknak a témával kapcsolatos kijelentéseire –, hogy féltelme teljesen jogos.

Úgyhogy, Klaus elnök úr, tartson ki; ha nem kapja meg, amit akar, ne írja alá a Szerződést. Ha megadják Önnek, amit szeretne, a Szerződést 25 tagállamban ratifikálni kell, ami azt jelenti, hogy a britek népszavazást

fognak tartani, és biztos vagyok abban, hogy mivel Önök demokraták, mindannyian azt szeretnék, ha a Szerződéssel kapcsolatban brit népszavazásra kerülne sor. Én okvetlenül ezt szeretném.

Arra pedig kíváncsi vagyok, hogy a csúcstalálkozó végén vajon tényleg lesz-e egy új európai „császáruk”. Vajon Tony Blair lesz az, az ő Cherie császárnéjával? Nos, én arra a következtetésre jutottam, hogy Tony Blairt szeretném. Kérem, igenis nevezzék ki Tony Blairt, azt az embert, aki semmiért cserébe odaajándékozott 2 milliárd font sterlinget a brit visszatérítésből; azt az embert, aki megígérte, hogy népszavazás lesz az alkotmányról, majd megtagadta azt.

Teljesen világos, hogy itt az Európai Unióban egy nemzet elárulásáért valóban nagy jutalom jár. Úgyhogy kérem, hogy nevezzék ki Tony Blairt. Ez azt a valós helyzetet fogja közvetíteni a britek számára, hogy itt az Európai Unióban nem a választott képviselők számítanak, hanem azok, akik az Európai Unió érdekében elárulják a nemzeti demokráciát, hogy elnyerjék a legmagasabb pozíciókat. Könyörögve kérem, hogy legyen Tony Blair Európa első elnöke.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, elkeserítő – de nem váratlan – hogy a Tanács és a Bizottság eltökélt azzal kapcsolatban, hogy előrevigye a Lisszaboni Szerződést. Tudom, hogy ezzel valószínűleg nem leszek népszerű ebben a Házban, de eredetileg is az volt a meggyőződésem, hogy az Egyesült Királyságban népszavazást kellene tartani a Szerződésről. Nem értem, hogy erre miért nem hajlandó sem a Konzervatív Párt, sem a Munkáspárt.

Miniszter asszony, ma délelőtt azonban elsősorban az Európát továbbra is sújtó pénzügyi válságra szeretném irányítani a figyelmét. Tegnap este Mervyn King, a Bank of England elnöke közölte, hogy az Egyesült Királyság által a bankoknak nyújtott kölcsön majdnem elérte az 1 trillió font sterlinget. Tulajdonképpen arra utalt, hogy eddig még soha nem fordult elő, hogy ilyen kevesen tartoztak volna ennyire nagy összeggel ilyen sok embernek, miközben alig került sor valódi reformra. King úr még ennél is továbbment, és rámutatott arra, hogy a bankokra vonatkozó szabályozás nem elegendő, mintha nem idézett volna elő egy alapvető erkölcsi dilemmát a bankszektor válsága, amelynek során a pénzintézetek és a bankok tudták, hogy túl nagyok ahhoz, hogy csődbe jussanak, és hogy az adófizetőknek – az Egyesült Királyságban vagy Európa bármely más részén – a válság jellegétől függetlenül mindig ki kell segíteniük őket. Ez nagyon súlyos vád, miniszter asszony, és a bankvilág egyik vezető személyiségétől származik. A Tanács ülésein meg kell nyilvánulnia ezen erkölcsi dilemma kezelésére irányuló szándéknak, a Parlamentet pedig érdekelné, hogy milyen is ez a szándék és hogyan valósulna meg a gyakorlatban.

Cecilia Malmström, a Tanács soro elnöke. – (SV) Elnök úr, köszönöm, hogy lehetőséget kaptam, hogy néhány észrevételt tegyek, bár természetesen itt maradok a vita végéig.

Először Verhofstadt úrhoz szeretnék szólni. Nem, én is úgy gondolom, hogy nem lehet megállítani a vonatot. Remélem, hogy a vonat nagyon hamar befut az állomásra. Biztosíthatom Verhofstadt urat és a tisztelt képviselőket, hogy a svéd elnökség igen szorosan együttműködik a Cseh Köztársasággal, és reméljük, hogy hamarosan pontosabb és határozottabb választ tudunk adni arra a kérdésre, hogy mi a teendő a Szerződéssel kapcsolatban, illetve arra mikor kerül sor. Önhöz hasonlóan mi is nagyon szeretnénk, hogy minden minél előbb a helyére kerüljön mind a betöltendő posztok, mind a biztosok névsora tekintetében, amelyet az Ön által tartandó meghallgatás céljából az Európai Parlament elé kell terjeszteni. A csúcstalálkozón a lehetőségekhez képest meg fogunk hozni minden szükséges határozatot. Amint a ratifikációs eljárás mindenhol lezárul, minden előkészületet meg fogunk tenni ahhoz, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépjen.

Ezenkívül szeretnék köszönetet mondani azért, hogy az összes képviselőcsoport tagjai igen jelentős támogatásról biztosították az elnökséget a legfontosabb prioritás, azaz a koppenhágai megállapodás elérése tekintetében. Ez rendkívül fontos. A finanszírozás kérdésének megoldása szempontjából nagy felelősség hárul Európára, hogy megmutathassuk, hogy kivesszük a részünket a globális felelősségvállalásból, és hogy megfelelő jelzéseket adhassunk.

Daul úr, rendkívül intenzív kapcsolatot alakítottunk ki a többi szereplővel. Néhány héten belül csúcstalálkozóra kerül sor Oroszországgal és Kínával, valamint az Egyesült Államokkal. Az említett országokkal folytatandó tárgyalásokon természetesen központi helyet kapnak az éghajlattal és az energiával kapcsolatos kérdések. Tíz napon belül munkacsoportüléseket is tartunk, valamint megrendezésre kerül a barcelonai csúcstalálkozó. Ezenkívül a pénzügyminiszterek St. Andrewsban üléseznek, tehát sok lehetőségünk van arra, hogy erről a kérdésről tárgyaljunk. Az eddigi eredményekkel nem vagyok megelégedve, de továbbra is teljesen optimista vagyok abban a tekintetben, hogy még mindig képesek vagyunk arra, hogy megállapodást érjünk el Koppenhágában. Az egész világ ezt várja tőlünk.

Továbbá úgy gondolom, hogy nagyon jó, ha az EU eredményeket tud felmutatni a pénzügyi válság kezelésével kapcsolatban. Jóllehet most már tapasztalhatunk bizonyos kedvező jeleket, nem feledkezhetünk meg arról, hogy működniük kell az új felügyeleti szerveknek ahhoz, hogy a jövőben felkészültebben és időben felismerhessük és megelőzhessük a hasonló válságokat. Ezért remélem, hogy az ellenőrzési rendszerek és a makrofelügyeleti szerv minél előbb létrehozhatók.

Az intézményi kérdések rendkívüli jelentőséggel bírnak. Az Európai Unió számára fontos, hogy határozatokat tudjon hozni, és hogy ezt demokratikusan és hatékonyan tegye meg. Ebben a vonatkozásban a Lisszaboni Szerződés lényeges eszköznek tekintendő. Ugyanakkor az Európai Unió soha nem fogja elnyerni a polgárok bizalmát, ha bizonyos kérdésekben nem érünk el eredményeket. Az egész világon, nem kevésbé Európában, a gazdasági válság kezelése és a környezetvédelmi kérdések foglalkoztatják az embereket. Amennyiben a csúcstalálkozón, illetve majd később, az ősz folyamán előrelépés történik, úgy gondolom, hogy igen jó alap jön létre az európai intézmények nagyobb mértékű legitimitásához és ahhoz, hogy az intézmények iránt nagyobb bizalom alakuljon ki.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, úgy gondolom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának elnöke, Joseph Daul és Harms asszony feltett néhány igen fontos kérdést.

Hogyan biztosíthatnánk a koppenhágai konferencia sikeres kimenetelét, különösen, ha a partnereink nem teszik meg ugyanezt az erőfeszítést? Csakugyan vannak nehézségek, mert egyes fejlett országok részéről egyértelműen hiányzik a konkrét kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásra irányuló szándék. A fejlődő országok legnagyobb gazdaságai sem hajlandók koordinálni nemzeti kibocsátáscsökkentési tervüket a globális megállapodással, ráadásul még megbízható pénzügyi tervvel sem rendelkezünk.

Tehát mit teszünk ebben a helyzetben?

Először is úgy gondolom, hogy nem időszerű, hogy Európa megzabolázza ambícióit. Ez ürügyet szolgáltatna a negatív hozzáállású szereplők számára, hogy ne tegyenek semmilyen erőfeszítést. Következésképpen az a feladatunk, hogy továbbra is ambiciózusak legyünk és vállaljuk a vezető szerepet, ugyanakkor – és most konkrétan Joseph Daulnak válaszolok – kimondjuk, hogy ajánlatunk, különösen a pénzügyi ajánlatunk feltételhez kötött. Készek vagyunk segíteni azon országoknak, amelyek tényleges erőfeszítéseket tesznek a kibocsátáscsökkentés érdekében. Ezért fontos, hogy pénzügyi szempontból feltételhez kötött ajánlatot tegyünk, viszont hiba lenne, ha visszafognánk ambícióinkat.

Úgy vélem, hogy még van arra lehetőség, hogy sikert érjünk el Koppenhágában. Vannak kedvező kilátások is. Az Egyesült Államok újból megkezdte a tárgyalásokat. Emlékeztetnünk kell arra, hogy néhány évvel ezelőtt az Egyesült Államok nem igazán vett részt a folyamatban, de most elkötelezettek a tárgyalások iránt. Arra is emlékeztetnünk kell, hogy Ausztrália és Japán ambiciózus célkitűzéseket jelentett be – természetesen politikai szinten, nem kötelező erővel. Még Kína, Mexikó, Brazília és Dél-Korea is nagyra törő nemzeti terveket jelentett be, de még nem egyeztek bele, hogy ezek egy globális megállapodás részét képezzék.

Tehát hangsúlyozzuk ki a pozitív szempontokat, hozzuk lendületbe a dolgokat, és remélem, hogy e hónap végén az Európai Tanács nem szolgáltat okot a szkeptikusoknak és a vészmadaraknak, akik már most is azt mondják, hogy szükségünk van egy B-tervre. Már kijelentettem, hogy nincs B-terv, mert B-bolygó sincs. Összpontosításra van szükség, nem szalaszthatjuk el a koppenhágai konferencia által kínált történelmi lehetőséget.

, a Bizottság elnöke. – Végezetül meglepetésemnek szeretnék hangot adni. Soha nem gondoltam volna, hogy az Európai Parlament brit képviselője kétségbe vonja egy nagyszerű intézmény, azaz a brit parlament legitimitását. A brit parlament az egyik legnagyobb eredmény, amivel Nagy-Britannia hozzájárult a civilizáció fejlődéséhez.

(Taps)

Fogalmazzunk világosan! A brit kormány megállapodott a Szerződéssel. A brit kormány aláírta a Szerződést. A brit parlament – az alsóház és a lordok háza – jóváhagyta a Szerződést. Őfelsége a királynő megerősítette a Szerződést. Az Egyesült Királyság megerősítő okiratait letétbe helyezték Rómában.

Tehát az Egyesült Királyság ratifikálta a Lisszaboni Szerződést, és remélem, hogy mindenki tiszteletben tartja a brit demokratikus rendszert, különös tekintettel a brit képviselőkre.

(Taps)

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Farage úr éppen most távozik. Remélem, hogy az ülésteremben nincs olyan, aki irtózik attól, amire Farage úr velünk kapcsolatban utalt. A gyűlölet ellentétes az európai erkölccsel, az egoizmus, a protekcionizmus és a nacionalizmus pedig az Európai Unió közösségének legnagyobb ellenségei közé tartoznak.

Másodszor, remélem, hogy az ülésteremben nincs olyan, aki kijátszaná a parlamentáris demokráciát a polgárok ellen, és aki választóvonalat látna köztünk és a polgárok képviselőjeként ellátott feladatunk között, ahogy arra Farage úr célzott.

Mindannyian tapasztaltuk, hogy forrongnak az indulatok a csúcstalálkozót megelőző időszakban, és reméljük, hogy az alkotmánybíróság határozott, felszabadító ítéletet hoz. Azt várjuk a Tanácstól, hogy teljesítse az Európa iránti kötelezettségét, és ne hagyja, hogy egyetlen ember tartsa a markában, továbbá reméljük, hogy meghozza a személyezettel, az intézményekkel, az ütemezéssel, a tartalommal és a pénzügyekkel kapcsolatos határozatokat.

Ugyanakkor arra kérem a kormányokat, hogy a biztosok kiválasztásakor és kinevezésekor ne a legkisebb közös nevező elérésére törekedjenek, hanem inkább találják meg a legjobb megoldást a Közösség számára, amelynek mindannyian része vagyunk. Kérem a kormányokat, hogy a biztosok kiválasztása során ne bonyolódjanak bele a régi, megszokott pártpolitikai játszmákba, inkább a közös európai felelősséget helyezték a kiválasztási folyamat középpontjába. Felkérem a Bizottság elnökét, hogy kemény követelményeket állítsanak a biztosokkal és a tagállamokkal szemben.

Következő észrevételem a pénzügyi felügyelettel kapcsolatos. Öröndetesnek tartom a makrofelügyeletre irányuló javaslatokat, de ezek egyáltalán nem eléggé előremutatóak. Mikrofelügyeletre is szükségünk van, és véleményem szerint a Bizottság javaslata a legkisebb közös nevezőt, a minimumot képviseli. Tovább kell lépniük. Az európai pénzügyi ellenőrzésére létre kell hoznunk egy felügyeleti szervet, amely – az Európai Központi Bankhoz hasonlóan – hatáskörrel rendelkezik a szükséges intézkedések megtételéhez.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök úr! Václav Klausnak az Alapjogi Charta kiegészítésére irányuló követelése egyrészt önkényes, másrészt túlzott. Ez a követelés azonban könnyen megtámadható, mivel a charta csak az EU-jogra és a jövőre vonatkozik. Ezért szükség esetén a Tanácsnak politikai nyilatkozatot kell tennie. És akkor a Szerződés ratifikálásának néhány héten belül – kilenc év várakozás után – be kell következnie.

Az Európai Tanácsnak meg kell tennie a szükséges előkészületeket, de nem szabad meggondolatlan következtetéseket levonnia. Ez az Európai Külügyi Szolgálatra is érvényes. Nem a Tanács hivatali gépezetének, hanem a főképvisező feladata, hogy javaslatot tegyen a szolgálattal kapcsolatos elképzelésre. Következésképpen annak biztosítására szeretném kérni a Tanács elnökségét, hogy a szolgálat ne legyen részrehajló, hanem a közösségi rendszer részévé válhasson, ahogy azt Barroso úr is említette.

A Szerződés jogalapot biztosít számunkra a közös energiapolitika és a közös éghajlatvédelmi politika létrehozásához. Csak remélni tudom, hogy Koppenhága előtt kitisztul a kép, mert ezekre a kérdésekre még a konferencia előtt választ kell találnunk. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság egyértelmű követeléseket támasztott, többek között a finanszírozással kapcsolatban. Remélem, hogy a jövő heti csúcstalálkozón megállapodás születik a finanszírozással kapcsolatos elképzelésről. Az EU-n belül ezenkívül a terhek megosztására is szükség van. Németországnak és más országoknak engedniük kell, mivel mind az EU-n belül, mind az EU és a világ fejlődő országai között is tisztességes megállapodásra van szükség.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Elnök úr, három kérdést szeretnék feltenni.

Először is vegyük az éghajlatváltozás kérdését! Mindenki beláthatja, hogy az Európai Uniónak az a különleges feladat adatott, hogy Koppenhágában a világ országainak élére álljon. Ehhez keménynek és ambiciózusnak kell lennünk a célkitűzések tekintetében, de azt is el kell ismernünk, hogy kötelezettséggel bírnak a fejlődő országok felé. Minden egyes országnak bele kell egyeznie, hogy megfelelő pénzügyi erőfeszítést tesz. Ha nem tudunk szolidaritást nyilvánítani, ez nem fog működni.

Második kérdésem a bevándorlást érinti. Nyilvánvalóan helyes, ha bővítjük a Frontex műveleteit, de ha valóban segíteni akarunk a dél-európai országoknak, tovább kell lépniük a menedékjog harmonizációja, a dublini egyezmény felülvizsgálata felé, és legfőképpen végre ki kell dolgoznunk egy valódi bevándorláspolitikát. Úgy gondolom, hogy kizárólag így nyílik lehetőség e probléma higgadt és felelős megoldására.

Végül a harmadik kérdésem a külpolitikával kapcsolatos. A Tanács tovább akar haladni a külügyi szolgálat kérdésében. Nagyon jó! Valószínűleg lesz egy főképviselőnk. Nagyszerű! Még ennél is jobb lenne, ha egységes álláspontot képviselnénk, legalábbis az egész világot megrendítő konfliktusok esetén. Elsősorban Afganisztánra gondolok, ahol – ezt szeretném megjegyezni – majdnem annyi európai katonai teljesít szolgálatot, mint ahány amerikai.

November 3-án sor kerül az EU és az Egyesült Államok közötti csúcstalálkozóra, és az európaiaknak különleges feladata van: egy olyan stratégiát kell előterjesztenünk, amely nem kizárólag katonai szempontokon alapszik. Helyettünk ezt senki más nem fogja megtenni.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződés a célegyenesben tart, és most már ideje előtekinteni a jövőbe. Szociális szempontból érzékenyebb, fokozottabban környezetbarát és demokratikusabb Európát kell kialakítanunk. Ezeken a területeken különösen sok lemaradást kell behoznunk.

Olyan Európát szeretnék, ahol az emberek nem csupán megfigyelőnek, illetve az Európai Közösség tárgyának, hanem annak alanyának tekintik magukat. Olyan Európát szeretnék, ahol az emberek érzik, hogy Európa értük van, de ennek elérése érdekében még sokat kell tennünk.

Azt mondtam, hogy a Lisszaboni Szerződés a célegyenesben tart, de éppen itt könnyen félrecsúszhat.

Csalódott vagyok amiatt, hogy röviddel a ratifikációs folyamat lezárása előtt az európai erkölcs és az európai jog szembetűnő megsértését tapasztaljuk. Egyetlen európai elnök váltságdíjért cserében fogságban próbálja tartani saját országának polgárait, saját országát és egész Európát. Egyszerre csak közli, hogy országában nem alkalmazható az Alapjogi Charta. Ha igaz az, amit tegnap kiderítettem, még kapott is ilyen jellegű biztosítékokat. Ez már tényleg felháborító lenne, és örülnék, ha tisztázni lehetne a helyzetet, valamint egyértelmű magyarázatot lehetne adni arra vonatkozóan, hogy nem került sor ilyen jellegű biztosítékok nyújtására. Máskülönben úgy tűnhet, hogy visszatérünk a középkorba, ahol zsarnokok uralkodnak, akik csak azon jogokat biztosítják az alattvalóik számára, amelyeket hajlandók engedélyezni. De nem a középkorban vagyunk, hanem Európában, Európa pedig a jog uralmán és a demokrácián alapuló közösség.

A cseh parlament és a szenátus már ilyen jellegű követelések nélkül megszavazta a Szerződést. Természetesen alapos okuk volt erre, mivel azt szeretnék, hogy az Alapjogi Charta a Cseh Köztársaságban is alkalmazandó legyen. A charta a Szerződés lényegi részét alkotja, és nem engedhetjük, hogy ok nélkül kitépjék onnan.

Az alapvető jogok a polgárok elidegeníthetetlen jogai közé tartoznak, amelyek nem csak egyesek számára biztosítottak. Európa a jog uralmán és a demokrácián alapuló közösség, nem egy bazár. Ez azt jelenti, hogy meg kell akadályoznunk, hogy az Alapjogi Chartával ilyen szörnyű üzletelésre kerüljön sor, továbbá semmilyen körülmények között nem engedhetjük meg, hogy azt korlátozzák vagy kétségbe vonják. Nem engedhetjük, hogy ilyen dolgok vita tárgyát képezzék, és Európa bazárrá változzon.

Ezek az esetek bizonyítják, milyen fontos számunkra Európában a demokrácia megszilárdítása.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az előző felszólalásra szeretnék válaszolni. Teljesen nyilvánvaló, hogy az Európai Tanács következő ülésén elsősorban az intézményi kérdések lesznek túlsúlyban, valamint a Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamata. Az EU jövőjével kapcsolatos viták során véleményem szerint megfelelő alázattal kell viseltetnünk egymás iránt, ugyanakkor békésen tiszteletben kell tartanunk a különböző tagállamok és alkotmányos szereplők szuverén döntéshozatali mechanizmusait.

Most pedig szeretnék visszatérni saját témámhoz. Én személy szerint a makroregionális stratégiát nem kevésbé fontos pontnak tartom a Tanács ülésének napirendjén. Elnök úr, hölgyeim és uraim! Már az előző parlamenti ciklusban megegyezés született arról, hogy a balti-tengeri régió alkalmas egy olyan kísérleti projekt megvalósítására, amely a makrorégióra vonatkozó európai uniós belső stratégia végrehajtását tűzi ki célul, ezért örülök, hogy a Tanács e konkrét határozatát nagy valószínűséggel jóváhagyják.

Ugyanakkor véleményem szerint itt az ideje, hogy elkezdjünk azon gondolkodni, hogyan ismételjük meg ezt a kísérleti stratégiát. Ha ezzel kapcsolatban megnézzük Európa térképét, láthatjuk, hogy még mindig hatalmas – gazdasági, társadalmi, illetve kulturális – különbségek jellemzik a volt szocialista blokk és a nyugat-európai kapitalista államok közötti határ mentén található országokat. Ezek a különbségek itt a Parlamentben is szemmel láthatóak. Húsz évvel a berlini fal leomlása után még mindig régi és új tagállamokról

beszélünk. Húsz évvel a bársonyos forradalom után még mindig kivételeket alkalmazunk a személyek szabad mozgására, amikor átmeneti időszakot veszünk igénybe a munkavállalók szabad mozgása tekintetében. Ezek teljesen értelmetlenné akadályok, amelyeket következetesen le kell bontani ..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A Tanácsnak és a Bizottságnak az Európai Tanács közelgő ülésével kapcsolatos nyilatkozatai arra utalnak, hogy az Európai Unió és a tagállamok kormányai egyre kevésbé folytatnak helyi közösségi kezdeményezéseken alapuló politikát, ami új keletű totális támadást jelent a munkásosztály ellen. Az Európai Unió és a tagállamok – akár jobb-, akár balközép – kormányainak elsődleges célkitűzése, hogy biztosítsák a monopóliumok folyamatos nyereségességét azáltal, hogy a kapitalista gazdasági válság terheit Európai Unió-szerte a munkásságra hárítják át.

Jóllehet az Európai Unió több száz milliárd eurós csomaggal támogatta a behemót monopóliumokat, és nem zárható ki, hogy újabb finanszírozásban részesülnek, ebben az új szakaszban a lisszaboni stratégia keretében tervezett kapitalista szerkezetátalakítások gyorsabb bevezetését részesítik előnyben. A munkásság elleni támadás epicentrumában a nyolcórás napi munkaidő és a kollektív szerződések eltörlése, a rugalmas biztonság és az átmeneti rugalmas munkarend általános alkalmazása, valamint a rosszul fizetett munkahelyek állnak, amit a helyi munkaszerződések és a szakmai gyakorlatok intézményének megszilárdításával érnek el. A szociális biztonság, az egészségügy, a jóléti és az oktatási rendszerek Prokrusztész-ágyon, csak erőszakosan kényszeríthetők ki, ami a munkavállalók kárára történő gyökeres változások végrehajtásával jár, ami még inkább előkészíti a kapitalizmus számára gazdasági hasznot előállító ágazatokon belüli, monopolhelyzetben lévő üzleti csoportok térhódítását. Ugyanakkor a tavaly több mint öt és fél millió embert érintő, tömeges elbocsátások, a munkáltatók által alkalmazott megfélemlítések és az egyre feszítettebb munkavégzés következtében középkori körülmények alakultak ki a munkahelyeken. Ennek egyik jellemző példája a France Telecom munkavállalóival szemben már régóta alkalmazott gyalázatos bánásmód, ahol 25 munkavállalót kergettek öngyilkosságba az elfogadhatatlan munkakörülmények és az egyre kimerítőbb munka.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök úr, a tagállamok számára – ahogy korábban Bisky úr is említette – a munkahelyekkel kapcsolatos válság jelenti a fő problémát. A fiatalok körében a munkanélküliség Franciaországban 24%, Olaszországban 25%, Spanyolországban pedig 39%.

Mindazonáltal biztosak lehetünk abban, hogy az Európai Tanács ülését óriási diadalérzés fogja áthatni a tömeges munkanélküliséggel a háttérben. Ez a diadalérzés ízléstelen és visszataszító, és annak szól, hogy az elit tagjai azt feltételezik, hogy végre megvan a Lisszaboni Szerződésük.

Eddig az Önök európai szuperállamának létrehozására irányuló valamennyi lépésre lopva vagy manipuláció segítségével került sor, a Lisszaboni Szerződés esetében pedig olyan szégyentelen és nyilvánvaló volt a manipuláció, hogy a Szerződésnek nincs meg a demokratikus legitimitása. Ennek lesznek következményei. Hadd támasszam alá ezt egy idézettel: „most még harangoznak, de hamarosan a kezüket tördelik majd”.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Asszony! A Lisszaboni Szerződés aláírásáról folytatott mindenfajta vita felesleges mindaddig, amíg a legalapvetőbb értékeinket nem tisztáztuk egymással. Engedjék meg, hogy pár példát hozzak fel Európa legnagyobb jogfosztott kisebbségével kapcsolatban, a kárpát-medencei határon túli magyarsággal kapcsolatban. Tudják-e azt például, hogy egy európai uniós tagországban a kétmillió európai magyarság területi önrendelkezése még a mai napig sincs napirenden, holott mindannyian tudjuk, hogy a területi autonómia egy európai jogi intézmény.

Tudják-e, hogy ugyanebben az országban, Romániában, több tízezer csángó magyar a mai napig nem imádkozhat és nem tanulhat az anyanyelvén. És itt van még egy nálam is fiatalabb állam, Szlovákia ügye, a szlovák nyelvtörvény ügye, amelyet méltán nevezhetünk Európa szégyenének. És mindennek a teteje, hogy vannak olyan aljas politikusok, akik tárgyalási alapnak használják az emberellenes Beneš-dekrétumokat. Hát milyen diktatórikus, rasszista Európában élünk, ahol a Beneš-dekrétumokat tárgyalási alapnak lehet tekinteni? Elegünk van abból, hogy mindig a demokrácia álarca mögé bújva erőltetik ránk a diktatúrákat.

Mi, jobbkios politikusok, egy Beneš-dekrétumok nélküli, egy szlovák nyelvtörvény nélküli, egy Lisszaboni Szerződés nélküli Európában szeretnénk élni, ahol egyetlen magyart sem üldöznek származása és anyanyelve miatt. Swoboda úrtól pedig megkérdezném, ha azt mondja, hogy nincsenek hatályban a Beneš-dekrétumok, hogy mikor kárpótolták a károsultakat?

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Vannak olyan felszólalók itt a Parlamentben, akik a vitatémától függetlenül mindig ugyanarról beszélnek, és nem mindig elfogadható módon.

Az Európai Tanács ülésén nyilvánvalóan elsődleges fontosságúnak kell tekinteni, hogy megoldást találjunk arra, hogy a Cseh Köztársaság lezárhassa a Lisszaboni Szerződés ratifikációjára vonatkozó eljárásokat. Olyan megoldást kell azonban találni, amely az összes többi tagállam szempontjából méltányos.

Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg a még mindig fenyegető gazdasági válságról, amelyre szintén azonnali megoldásokat kell találnunk. A gazdasági és a pénzügyi válság, valamint a tavaly elfogadott különleges pénzügyi intézkedések veszélyesen megingatták az uniós tagállamok többségének államháztartását. Eddig a Bizottság a 27 tagállamból 17-ről tudja, hogy túlzott költségvetési hiánnyal küszködik, a számítások pedig azt mutatják, hogy hamarosan három másik tagállam is ugyanilyen helyzetbe kerül.

Gazdasági erejüktől függetlenül a tagállamok túllépték a vállalt számadatokat, mivel a válság következtében a költségvetési bevételek lényegesen csökkentek, a közkiadások pedig a tervezetthez képest jelentősen növekedtek. Tulajdonképpen egyértelműen adottak a feltételek ahhoz, hogy a közeljövőben gazdasági helyreállítás következzen be, ezért is kezdeményezhetünk tárgyalásokat a pénzügyi ösztönzők bizonyos területeken történő csökkentéséről.

Minden egyes tagállam konkrét helyzetét azonban külön kell figyelembe vennünk, és az európai intézményeknek el kell ismerniük, hogy még nem értük el azt a pontot, amikor az állami támogatásról minden gazdasági ágazat esetében teljesen le lehet mondani. A tagállamoknak meg kell állapodniuk a gazdasági helyreállításra vonatkozó stratégia folytatásáról, valamint az ennek támogatására szolgáló megfelelő eszközökről, többek között a strukturális reformok felgyorsításáról, amelyek középtávon csökkenthetik a költségvetési hiányt, és természetesen elősegíthetik a gazdaság helyreállítását.

Amennyiben a tagállamok nem kezelik megfelelően a gazdasági helyreállást követő időszakot, az megingathatja az Európai Unió belső piacát. Következésképpen az állami támogatás biztosításának folytatását támogató és engedélyező határozatot az egyes államok sajátos körülményeinek alapján kell meghozni.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Elnök úr, egyetértek Marinescu úrral abban, hogy a Tanács közelgő ülésén két kérdésre kell megoldást találni. Az egyik a Lisszaboni Szerződés ratifikációjának lezárása, a másik pedig a gazdasági és a pénzügyi válságra vonatkozó új megoldások. Jelenleg az európai gazdaság eddigi legmélyebb válságának időszakát éljük. Ez a válság alapos átrendezést idéz elő az emberek lehetőségei, jövedelme, nyugdíja és munkahelye tekintetében, és ezzel tisztában kell lennünk.

Az Európai Unió nagyon jól fogott hozzá a gazdaság helyreállításához. Ezért köszönetet kell mondanunk a Bizottságnak. A Bizottság és az Európai Központi Bank is olyan gyorsan cselekedett, hogy az Amerikai Egyesült Államok is Európa példáját követték. Aztán a dolgok elég különös módon elkezdtek lelassulni, és az emberek már arról kezdtek el beszélni, hogy vége a válságnak. A válság azonban valójában még előttünk van, mert a négyélű guillotine – a növekvő munkanélküliség, az eladósodott nemzetgazdaságok, az előregedő népesség, valamint a jövőben a faiparban, az autóiparban stb. bekövetkező hatalmas strukturális változás formájában – az Európai Unió fölött lebeg.

Igazából ebben a gazdasági válságban az az egyetlen jó dolog, hogy a problémák megoldásához szükséges politikát kell kialakítani. Ami az új pénzügyi struktúrát illeti, a Bizottság ezen a téren nem túl ambiciózus. Remélhetőleg a Parlament által létrehozott, a pénzügyi válsággal foglalkozó munkacsoport az iránymutatás új forrása lesz majd. A pénzügyi szabályozást kell célul kitűzni. Nem szabad engedni azonban, hogy a túlzott szabályozás akadályozza a növekedést és a foglalkoztatást.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, Barroso úr, Wallström asszony! Úgy vélem, Malmström asszony, hogy olyan sok témát szeretne megvitatni, hogy a jövő heti csúcson nem kétnaposnak, hanem inkább kéthetesnek kellene lennie. Ezek a témák valóban fontosak az európai polgárok számára, ezek közé tartozik például a gazdasági válság, valamint a válság leküzdésének módjai, az új munkahelyek teremtéséhez kínálkozó lehetőségek előtérbe helyezése és természetesen Afganisztán. Ezek nem új kérdések. Az azonban új dolog ezúttal, hogy mindent abból a perspektívából lehet megvitatni, hogy az EU valóban képes lesz hatékonyabban működni, valamint hogy létrejön egy új szerződés.

Ez izgalmasnak ígérkezik, ezért most gyorsan kell cselekedni a közös európai pénzügyi felügyeleti struktúra megvalósítása, egy közös külpolitika bevezetése és a koppenhágai csúcstalálkozóra való felkészülés érdekében. Azt is gyorsan egyértelművé kell tenni, hogy milyen lesz az EU vezetésének jövőbeni struktúrája, és véget kell vetni annak, hogy az Unió csak önmaga körül forog. Kevesebb köldöknézetre van szükség, és az

Európai Uniónak több sikerről kell beszámolnia. Ezért sok sikert, sok szerencsét kívánok Önnek, valamint azt, hogy rendelkezzen az összes szükséges hatáskörrel.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék rámutatni arra, hogy nem szólalhatok fel katalánul, mivel a katalán még nem tartozik a hivatalos nyelvek közé annak ellenére, hogy több mint 10 millió európai polgár beszéli. Ezért ma olaszul szólok fel.

A finn kormány nemrég elismerte, hogy minden polgárnak joga van a szélessávú internetkapcsolathoz, amely egyetemes szolgáltatás. Ez a szolgáltatás tulajdonképpen a gazdasági fejlődés, a társadalmi igazságosság és területi egyensúly egyik tényezőjének tekinthető, mert garantálja az információhoz való hozzáférést, így megakadályozza a digitális szakadék kialakulását. Hasonlóképpen a szélessávú hozzáférés is döntő fontosságú, ha a liszaboni célkitűzések között megállapított tudásalapú gazdaság kialakításáról van szó.

Szándékában áll-e az Európai Tanácsnak, hogy intézkedéseket fogadjon el annak biztosítása érdekében, hogy az Európai Unió egésze ezen a területen is példát mutasson a világnak?

Martin Callanan (ECR). – Elnök úr! Az Európai Tanács ülésén nagyon sok fontos kérdés megvitatására sor kerül majd, de véleményem szerint a leglényegesebb a Liszaboni Szerződés jövője.

A mai vita során több felszólaló, minden irónia nélkül, arról beszélt, hogy a Liszaboni Szerződés nagyobb mértékű demokráciát és elszámoltathatóságot idéz elő az EU intézményei tekintetében, miközben elfeledkeznek arról, hogy tudatosan arra az álláspontra helyezkedtek, hogy magával a Szerződéssel kapcsolatos folyamatban nincs szükség demokráciára, illetve elszámoltathatóságra. A kormányfők serényen összejátszottak annak megakadályozásában, hogy a Szerződéssel kapcsolatban népszavazásra kerüljön sor, nehogy túl kínos legyen, ha az emberek kimondják, hogy nem akarják a Szerződést.

Nagy érdeklődéssel figyeltem Barroso úr korábbi észrevételeit. Hadd magyarázzam el Barroso úrnak, hogy az Egyesült Királyságban miért olyan dühösek a Szerződés miatt. Az Egyesült Királyságban a 2005-ös általános választásokon mindhárom jelentős párt kiáltványában kötelezettséget vállalt arra vonatkozóan, hogy az Európai Alkotmányról népszavazást tartanak, és ez így is történt. Később ebből lett a Liszaboni Szerződés, valójában ugyanarról a dokumentumról volt szó. Az alsóházi szavazás során az említett pártok közül kettő megszegte az ígéretét és megtagadta az emberektől a népszavazás lehetőségét, tehát a politikával kapcsolatos alapvető bizalomról és elszámoltathatóságról van szó. Az emberek népszavazást akarnak, amit megígértek nekik. Ha erre nem kaptak volna ígéretet, Barroso úr, észrevételei helyesek lettek volna, és az Egyesült Királyságban a szokásos parlamenti ratifikációs folyamat ment volna végbe.

Támogattam Barroso úr újraválasztását, de nincs szükségünk arra, hogy előadást tartson a politikával kapcsolatos bizalomról és elszámoltathatóságról, amikor közben azokat szándékozik támogatni, akik elvonnák azt emberektől a népszavazás lehetőségét. Tehát röviden ennyit arról, hogy az Egyesült Királyságban miért érinti érzékenyen az embereket ez a népszavazás. Tudják, hogy Írországból az emberek kétszer is szavazhattak az okmányról, miközben mi egyszer sem. Nem állíthatja egyszer azt, hogy a Szerződés eredményeként nagyobb mértékű demokrácia és elszámoltathatóság alakul ki az EU-ban, miközben megtagadja az EU szavazóitól, hogy véleményét nyilvánítsanak az okmányról.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Én is szeretnék felhozni néhány részletet, amelyeket ki kell dolgozni, tekintettel a Liszaboni Szerződés lehetséges hatálybalépésére, és ezenkívül mindenekelőtt, figyelembe véve a német alkotmánybírók által a Liszaboni Szerződésről nemrég hozott ítélet rendkívül jelentős hatását.

Elsősorban a demokratikus legitimitás problémájára helyezném a hangsúlyt, amely két tényező következménye: egyrészt annak, hogy a legnagyobb népességű országok nem rendelkeznek megfelelő képvisellel az Európai Parlamentben, valamint a különböző európai intézményekben, másrészt annak, hogy a nemzeti parlamenteket figyelmen kívül hagyják a szuverén hatalom uniós szintű gyakorlásával kapcsolatban.

Szeretném megemlíteni, hogy véleményem szerint a Liszaboni Szerződésnek van egy másik súlyos hiányossága, az, hogy alapvetően figyelmen kívül hagyja a regionális parlamentek szerepét. Míg a nemzeti parlamenteket alig veszik figyelembe, azt mondhatnám, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint a Liszaboni Szerződés halálos ütést mér a szubszidiaritás elvére.

A német alkotmánybírók által hozott ítélet – éppen a bíróság hatásköre és határozottsága miatt – átfogó jogi és politikai vitát váltott ki és vált ki a Parlamentben, amely vita főleg az Európai Uniónak a Szerződés által bevezetett föderalizációs folyamata miatt esetleg kialakuló veszélyekkel és kockázatokkal foglalkozik.

Ezenkívül szeretnék említést tenni az állam nélküli nemzetek jogairól, kezdve Padaniától Bretagne-ig, Korzikától Valle d'Aostáig. Egy tucat állam nélküli nemzetet kellene kiemelni, szem előtt tartva, hogy az alapító atyák a nemzetek Európáját akarták felépíteni, nem egy föderalista Európát, illetve egy olyan Európát, amely a legjelentősebb érdekeket képviseli.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, az Európai Unióba történő illegális bevándorlás kérdését illetően szeretnék rámutatni, hogy az elmúlt évben jelentős és nagyon komolynak mondható növekedés volt tapasztalható. A Bizottság adatai szerint a regisztrált illegális bevándorlók száma körülbelül 63%-kal emelkedett.

2008-ban 62 000 letartóztatott illegális bevándorlótól vettek ujjlenyomatot, amelyet aztán az EURODAK adatbázisban rögzítettek. Az el nem fogott illegális bevándorlók számát még csak megbecsülni sem tudjuk.

Ausztria – ahonnan én is származom – földrajzi elhelyezkedése miatt különösen népszerű célállomássá vált, a következmények pedig katasztrofálisak voltak. A 64 nemrég letartóztatott kurd bevándorlóból például 58-an megléptek a fogadó központba, és azonnal menedékjog iránti kérelmet nyújtottak be, ami hosszadalmas eljárást von maga után.

Az illegális bevándorlók egyre növekvő száma – itt szeretném hangsúlyozni az „illegális” szót – elviselhetetlen teherre kezd válni az EU polgárai számára. Ha nem oldjuk meg sürgősen a problémát, ne lepődjünk meg azon, hogy növekszik az EU-val kapcsolatos szkepticizmus és fásultság a polgáraink között. Ezért kérem az Európai Bizottságot, hogy november 29-én és 30-án foglalkozzon a kérdéssel.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, Wallström asszony, Malmström asszony, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Szerződésnek most már hatályba kell lépnie, és gyorsan végre is kell hajtanunk. Elég volt már az intézmények közötti, több mint tíz éve tartó vitából. Most már feltétlenül szükségünk van ezekre a jogi eszközökre, hogy segíteni tudjunk Európa polgárainak. Különösen a mostani gazdasági válság idején kell tennünk valamit a polgárokért, harcolnunk kell a munkanélküliség és más hasonló problémák ellen. Ezért kell gyorsan lezárnunk ezeket a vitákat.

Ezért is kérem Klaus elnök urat, hogy adjon szabad utat a mind a 27 tagállamban ratifikált Szerződés előtt. A Cseh Köztársaságban az alkotmánybíróság kétszer is „igen”-t mondott a szerződésre, és harmadszor is ez fog történni. Teljesen egyértelmű az is, hogy az Alapjogi Charta kizárólag az európai jog összefüggésében alkalmazható. A földhasználatra vonatkozó törvények kizárólag nemzeti hatáskörbe tartoznak. A közösségi jog előtt életbe lépett törvényeket a közösségi jog nem helyezi majd hatályon kívül. Életbe lépett ez a három garancia, Klaus elnöknek tehát már nincs oka aggodalomra. Ha szükséges, az Európai Tanácsnak újból ki kell adnia egy nyilatkozatot, hogy tisztázza a kérdést.

Ezzel összefüggésben szeretnék egy további megjegyzést is tenni. A Szerződés végrehajtásakor figyelembe kell venni az alkotmánytervezet és az Alkotmányozó Konvent három alapelvét: hatékonyság, átláthatóság és demokrácia. Itt szeretném külön megemlíteni a külügyi szolgálatot, mivel ma délután ismét megvitatjuk ezt a témát. Az átláthatóságot, a demokráciát, és különösen a közösség elvét nem szabad feláldozni a hatékonyság oltárán. Megfelelő garanciákat kell életbe léptetni. Mondhatjuk, hogy a Bizottság egy részének *sui generis* jellege van, de lehetőségünk van arra, hogy mindenféle kérdést megvitassunk itt. Ezért szeretném kérni, Malmström asszony, hogy mondjanak le kormányuk jelenlegi terveiről, és az Európai Tanács jövő heti ülésén ne határozzanak meg iránymutatást a külügyi szolgálatot illetően, mert ez korlátozná a tárgyalás mozgásterét, hanem inkább jussanak végső megegyezésre a témában az EU új főképviseletével, hogy egy közös és tisztességes alapokon nyugvó tárgyalási kiindulópontunk lehessen.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Brok úr, Ön felhozta a Lisszaboni Szerződésről már 10 éve tartó vitát. Nem tudom, eszébe jutott-e Önnek, hogy a 10 év alatt Ön és kollégái egyszerűen képtelenek voltak elég embert meggyőzni, ezért kellett Önnek és kollégáinak ahhoz a közönséges manipulációs eszközhöz nyúlniuk, amelyre már korábban is utaltam, hogy végül elfogadtassák a Szerződést?

Elmar Brok (PPE). – (DE) Azt szeretném mondani képviselőtársamnak, hogy a Nizzai Szerződés következtében létrejött intézményi változások, az alkotmányszerződés és a Lisszaboni Szerződés mindig is élvezték az európai polgárok és az európai tagállamok többségének széles körű támogatását. Mindig is voltak egyes államok, amelyek részben belpolitikai okok miatt eltérő döntéseket hoztak. Most 27 tagállamban a

parlament – a parlament intézménye pedig nem tekinthető a demokrácia másodrendű képviselőjének –, illetve Írországhoz hasonlóan népszavazás hozta meg a döntést. Tehát most már óriási többség támogatja a Lisszaboni Szerződést, az Ön országában élő polgárok többségét is beleértve.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Az Európai Tanács ülése előtt szeretnék néhány megjegyzést tenni a Lisszaboni Szerződés hazámban, a Cseh Köztársaságban történő ratifikálásával kapcsolatban. A csehek egyértelmű „igen”-t mondtak a Lisszaboni Szerződésre: a parlament mindkét kamarájában így határoztak a polgárok által megválasztott képviselők. Az összes közvélemény-kutatás eredménye azt jelzi, hogy az emberek azt szeretnék, ha Klaus elnök gyorsan aláírná a Szerződést. A csehek azt is szeretnék, ha ugyanazokat az emberi, polgári és szociális jogokat garantálnák számukra, mint amelyek a többi európai polgárt is megilletik. Ebből az okból kifolyólag szavaztak egyértelmű „igen”-nel az Alapjogi Chartára. Tudjuk Klaus elnökről, hogy sokáig ellenezte a Chartát, különösen annak szociális szakaszait. Most, az úgynevezett szudétai fenyegetés ürügyén próbál az idő szorításában kimaradási lehetőséget kialakítani a Cseh Köztársaság számára.

Az Európai Uniónak nem szabad belemennie ebbe az alantas játszmába. A csehek többsége a szociális szakaszokkal együtt, teljes egészében elfogadja a Chartát. Szomorú, sajnálatos és a cseh elnöki poszthoz méltatlan ez a magatartás, hogy 65 évvel a II. világháború után belekeveri a szudétanémeteket ebbe a játszmába. A csehek és a szudétanémetek egyaránt túl sok borzalmon és szenvedésen mentek keresztül a háború és a kitelepítések alatt. Határozottan azt gondolom, hogy a csehek és a szudétanémetek is tanultak ebből a tragikus tapasztalatból, valamint hogy a csehek, a németek és a szudétanémetek együtt akarnak élni, és közös erővel, békében akarnak egy új és egységes Európát felépíteni.

Fiona Hall (ALDE). – Elnök úr, a svéd elnökség és a Bizottság is utalt arra, mennyire fontos, hogy létrejöjjön egy európai uniós megállapodás a fejlődő országok éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéseinek finanszírozásáról. Egyetértek ezzel. Amit viszont a Bizottság tett le az asztalra, az pusztán csak egy kódosítást tartalmazó javaslat, amit a fejlődő országok teljes joggal kérdőjelezhetnek meg.

Barroso úr épp az előbb mondta, hogy a feltörekvő országok szén-dioxid-piaca fogja fedezni az éghajlatváltozás mérséklésének és az alkalmazkodás évi 100 milliárd euróra becsült költségének legnagyobb részét.

Egyáltalán nem biztos viszont, hogy a nemzetközi szén-dioxid-piac folyósít is majd évente 38 milliárd eurót a fejlődő országok számára. Láthattuk, mennyire ingadozott a szén ára az EU kibocsátáskereskedelmi (ETS) rendszerében, és hogy mennyi időbe is kerül egy megfelelő szén-dioxid-piac kialakítása.

Egy másik alapvető hiba, ha azt feltételezzük, hogy a fejlődő és a feltörekvő országok örömmel finanszírozzák majd az energiahatékonysággal kapcsolatos saját intézkedéseiket. Ez teljesen abszurd gondolat. Az egyértelmű finanszírozási mechanizmus hiánya a saját tagállamainkban is gátolja az energiahatékonyságot, mi mégis azt feltételezzük, hogy a fejlődő országok saját forrásból majd megoldják a dolgot. Többforrásokat is be kell majd vonni.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Elnök úr, szeretnék három megjegyzést tenni a Tanács soron következő ülésével kapcsolatban. Először is, az írországi „igen” szavazat szerintem elsősorban a gazdasági válság következménye, jöllehet a bankokat pont az adófizetők pénzén mentették meg egy évvel ezelőtt. A bankárok most ismét rekord nagyságú fizetéseket visznek haza. Az EU-t egészen biztosan annak alapján fogják megítélni, hogy milyen hatékonyan tud véget vetni annak, hogy az adófizetők eurómilliárdjai tűnnek el egy fekete lyukban.

Másodszor, a Lisszaboni Szerződés következményeként új emberek kerülnek az EU legmagasabb pozícióiba. Szakmai felkészültségük egyértelműen hiányos, mert a jelöltek többsége olyan bukott politikus, akit saját hazájukban kiszavaztak a hatalomból. Most ki képviseli majd az EU-t? A Tanács elnöke, a főképviselő vagy a Bizottság elnöke? Biztos, hogy ebből káosz lesz.

A harmadik megjegyzésem, elnök úr, a következő. Ha Václav Klaus, a Cseh Köztársaság elnöke aláírja a Lisszaboni Szerződést azzal a feltétellel, hogy egy lábjegyzetben garantálják a Beneš-dekrétumok hatályban maradását, azaz olyan határozatokat, amelyek ellentétben állnak a nemzetközi joggal és az emberi jogokkal, akkor innentől kétféle alapjog fog létezni: a németeké, a szudétanémeteké és az összes többi polgáré. Nem engedhetjük meg, hogy ez megtörténjen!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – Elnök úr, abban bízunk a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének közeledtével, hogy az Európai Tanács októberi ülésén előrelépés történik egy kiemelt fontosságú kérdésben, az Európai Külügyi Szolgálattal (EKSZ) kapcsolatban. Az Európai Parlament folyamatosan indítványozta a

közös európai diplomácia kialakítását. Az Európai Külügyi Szolgálatban benne rejlik az a lehetőség, hogy biztosítsa külső tevékenységeink egységét és összhangját, amire nagyon nagy szükség van, ha az Unió egységes álláspontot akar képviselni, és hatékonyan akar szembenézni olyan kihívásokkal, mint pl. az energiabiztonság kérdése.

Az EKSZ létrehozása révén kínálkozó lehetőség megragadása érdekében azt várjuk a Tanácstól, hogy vegye figyelembe az Európai Parlamentnek az Alkotmányügyi Bizottságban ezen a héten elfogadott álláspontját, különös tekintettel a következőre. Annak érdekében, hogy erős külpolitikánk lehessen, megfelelő eszközöket kell biztosítani az európai diplomácia új vezetője számára, hogy képes legyen majd megerősíteni külpolitikánkat. Az EKSZ működésének is a közösségi módszeren kell alapulnia, a Bizottság és az Európai Parlament nyilvánvaló bevonásával. A főképviselemnek széles hatáskörrel kell rendelkeznie, beleértve a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos kérdéseket is, mint pl. a bővítés, a szomszédság, a kereskedelem és a fejlesztés.

Az erős és koherens külpolitika feltétele a demokratikus legitimáció, amelyet pedig kizárólag az Európai Parlament fokozott bevonásával lehet biztosítani. A szorosabb együttműködés két lépcsőben történhet meg: ex ante konzultáció a Parlamenttel a szolgálat létrehozása során, majd a külpolitikai célok meghatározásakor. Ha a főképviselemi poszt és a szolgálat is működik majd, az Európai Parlamentnek határozott felhatalmazással kell bírnia, hogy aktív szerepet játsszon az uniós külpolitika és a szolgálat kiterjedt ellenőrzésében.

A megvalósítás szakaszában nem szabad megengednünk, hogy felhíguljanak a Lisszaboni Szerződésen alapuló külpolitikai rendelkezések. Az új szolgálat demokratikus legitimációja a szolgálat összetételétől is függ majd. Az Unió földrajzi egyensúlyát is figyelembe kell venni. Alapelvnek kell tekinteni, hogy az összes tagállamot megfelelő módon kell képviselni az EU intézményeiben, és ez alól az EKSZ sem lehet kivétel.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Elnök úr, a Tanács soros elnöke! Ön több mint 4 hónappal az Európai Parlament megválasztása után össze fogja hívni az Európai Tanácsot, akkor, amikor az Európai Unió határozatlan, a Bizottság pedig még mindig a napi teendőikkel foglalkozik.

Ha nem akarjuk teljes kétségbeesésbe kergetni az európai polgárokat, nyilvánvaló, hogy az Európai Tanácsnak két üzenetet kellene tolmácsolnia. Az első dolog, hogy egy évvel azután, hogy az összes európai állam szolidaritást tanúsított a bankok iránt, Önnek egy európai szintű vitát kell kezdeményeznie a pénzügyi műveletekre kivetett adó, illetve a bankok által a szolidaritás viszonzásaként a tagállamok költségvetésébe kötelezően befizetendő hozzájárulás ügyében.

Malmström asszony, az Európai Bizottság nevében tegnap a Bizottság elnöke arról tájékoztatott minket, hogy ő a mai napon előterjesztett formában támogatja a költségvetést, és hogy abba egy évvel a helyreállítási terv után semmi új nem kerülne be. Az elmúlt évben viszont a foglalkoztatással és az adóssággal kapcsolatos helyzet sokat romlott. A mai napon előterjesztett költségvetés egy olyan költségvetés, amely még az Ön által kialakított helyreállítási terv második felét sem finanszírozza. Az a javaslatom tehát az Európai Tanács számára, hogy a következők ügyében kezdjen cselekedni: a pénzügyi műveletekre kivetett adó, a bankok szolidaritási hozzájárulása a tagállami költségvetéshez, és egy valódi helyreállítási terv, amint az egy éve létre is jött, bár akkor még azért kritizáltuk a tervet, mert szerintük nem ment elég messzire.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, először is szeretném kifejezni örömet, hogy itt láthatom volt kollégámat, Cecilia Malmströmet, különös tekintettel a Lisszaboni Szerződésre mondott határozott írországi „igen”-re, majd pedig a demokratikus úton megválasztott lengyel elnök aláírására. Azt gondolom és remélem, hogy ez a két újabb jóváhagyás elősegíti, hogy a svéd elnökség ideje alatt lezáruljon a Lisszaboni Szerződés teljes ratifikációs folyamata.

A legtöbb európai polgárt viszont a Lisszaboni Szerződés részleteinél sokkal inkább az foglalkoztatja, hogy mit tesz az EU a mostani gazdasági válság ügyében. Azt üzenem tehát euroszeptikus barátainknak, hogy lépjenek tovább. Az írországi „igen” előtt 27 millió uniós polgár szavazott igennel, 24 millió pedig nemmel. Ezt nevezik demokratikus legitimációnak.

Foglalkozunk tehát a valós problémákkal. Ebben az összefüggésben szeretnék szólni a Progress mikrofinanszírozási eszközről, amely a munkanélküliek számára ad esélyt az újrakezdésre, és megnyitja számukra a vállalkozás lehetőségét. Ez az eszköz 100 millió eurót biztosít, és további 500 millió euró mikrohitelt bocsát rendelkezésre. Azt mondom viszont a Bizottságnak és a Tanácsnak: ez még távolról sem elegendő. Az EU számára itt van az igazi lehetőség, hogy fogékonyan reagáljon a polgárok valódi igényeire, de nagyobb befektetésre van szükségünk.

Wim van de Camp (PPE). – (NL) Elnök úr, jó, hogy az Európai Unió egy ideig élvezze az írországi népszavazás sikerének ízét. Hálásnak kell lennünk, hogy a Lisszaboni Szerződés felé vezető úton egy további fontos lépés valósult meg. Természetesen most mindnyájunkat a Cseh Köztársaság aggasztja. Tisztelettel meg kell várnunk a bíróság döntését, de kérem, legyenek türelmesek és józanok Klaus urat illetően. Ha keményebben nekitámadunk, ez akár nemkívánatos következményekkel is járhat.

Koppenhága és a konferencia sikere reményt adhat nem csak Európának, de az egész világnak is. A fenntarthatóság a technológiai fejlődés egyik forrása. A fontos európai technológiai fejlesztések – például a szén-dioxid tárolása – is segíthetnek a gazdasági válság leküzdésében.

Ezzel elérkeztem a harmadik témához, ez pedig a gazdasági válság. A polgárok Európáját szeretnénk létrehozni. Nagyobb figyelmet kell fordítani a foglalkoztatásra; a Tanács tervei jók ebben a tekintetben. Sok polgárunk számára viszont ezek a tervek még mindig túl távolinak tűnnek, többnyire nem is tudnak róluk. A bankintézetek pénzügyi felügyelete szintén nagyon fontos kérdés, és bízom benne, hogy a jövő héten ezen a területen is előrehaladást tudnak majd elérni.

Végezetül nézzük a menekültügyet. Határozottan támogatom a svéd elnökség szándékait, de – többek között a Tanács tanácskozásaiból származó – kézzelfogható eredmények még nem valósultak meg. Az elmúlt héten az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság ülésén kifogásolták, hogy a Bizottság, a Tanács és a Parlament még mindig túl kevés kézzelfogható eredményt tud felmutatni.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, itt az ideje, hogy végre befejezzük ebben a Házban a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos, még a mai napon is folytatott parttalan vitát.

Hiszem, hogy tiszteletben kell tartanunk a Parlament, a kiváló európai államok, a 27 tagállam és azon 26 ország szándékait, amely már ratifikálta a Szerződést valamilyen demokratikus formában, ezért a Szerződést és annak demokratikus tartalmát érő támadásokat el kell utasítani. Ezenkívül úgy gondolom, hogy a Tanács hó végi ülése fontos lehetőséget biztosít majd arra, hogy ismételten hangsúlyozzuk annak a szükségét, hogy feléledjen a Lisszabon utáni Európa eszméje, felélénküljön a gazdaság, és hogy Európa ne hátráljon meg az éghajlatváltozás rendkívül fontos kérdésében. Ebben a tekintetben úgy gondolom, hogy nem elegendő az, amit a Tanács soros elnökétől az utóbbi időben és a mai napon is hallottunk.

A Lisszabon utáni Európa nem képes az új Szerződés lényegi tartalmát értelmezni, és nem képes eleget tenni a lisszaboni menetrend feltételeinek sem. Tehát ha az 500 millió lakosú Európa továbbra is a világ vezető gazdasági szereplője szeretne maradni, olyan gazdasági hatalom, amely arra készül, hogy a nemzetközi szintér meghatározó politikai szereplőjévé váljon, akkor arra bízatom a Bizottságot, hogy teljes mértékben éljen azzal a felhatalmazásával, hogy európai jogszabályokat javasoljon az olyan alapvetően fontos területeken, mint a gazdaság, a gazdasági helyreállítás és a munkaerőpiac fellendítése, továbbá arra ösztönzőm a Tanácsot, hogy a címszavak hosszú listája helyett tűzzön ki olyan tényleges célokat, amelyek képesek segítséget nyújtani a gazdasági nehézségek leküzdésében.

Úgy gondolom, hogy ez az, ami hiányzik. Nincs egy alapvető gazdasági helyreállítási tervünk, úr van olyan fontos területeken is, mint például az infrastruktúra eurokötvények révén való fellendítése, de hiányzik a magasabb szintű európai megközelítés is. Ezt várjuk az Európai Tanácstól a hónap végén.

Johannes Cornelis van Baalen (ALDE). – Elnök úr, rendkívül fontos, hogy felvegyük a küzdelmet a gazdasági válság ellen, ez pedig a kis- és középvállalkozások megsegítését is jelenti. Szilárdan ragaszkodnunk kell a Stoiber-Bizottság eredményeihez, ezért szeretném hallani a Bizottság és a Tanács álláspontját is, vajon elkötelezettek-e a folyamat iránt, és hogy mit is fogunk tenni, mert csökkentenünk kell a bürokráciát.

Az Ankarai Jegyzőkönyvről is szeretnék szólni. A török külügyminiszter azt mondta Hágában egy nyilvános interjú során, hogy Törökország nem fogja megerősíteni, illetve végrehajtani az Ankarai Jegyzőkönyvet. Ez a kijelentés a *de Volkskrant* 2009. október 7-i kiadásában, egy hivatalos interjú során hangzott el. Mit fogunk ezek után tenni? Amint azt Rehn biztos úr is elmondta a Külügyi Bizottság ülésén, egy újbóli udvarias kérdés nem lesz elegendő. November 1-je a határidő. Mit szándékozunk tenni?

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Elnök úr, miniszter asszony, biztos úr, jó Önöket itt látni. Két dolgot szeretnék megemlíteni az Európai Tanács csúcstalálkozója előtt. Az első az éghajlatváltozással kapcsolatos. Szerintem fontos lenne azzal a céllal leülni tárgyalni, hogy a legjobb megoldás az lenne, ha mindenki együttesen elkötelezné magát az ügyért. Azért hangsúlyozom ezt, mert a vita során néha úgy beszélünk, mintha arról lenne szó, hogy itt Európában vagy egy bizonyos államban alakítsuk-e ki a legjobb megoldást. Ez azonban nem elég, ha Kínát, Indiát és egy sor további, az éghajlatváltozással kapcsolatos közös

kötelezettséget jelenleg még nem vállaló országot nem tudjuk bevonni. Ez azt jelenti, hogy most a pragmatizmusnak és az eredményeknek kell elsőbbséget élvezniük. Egy ilyen megoldásnak továbbá a kötelezettségvállalásra hajlandó valamennyi állam közös egyetértésén kell alapulnia. Nem szabad megengedni, hogy a világ más tájain vállalt kötelezettségek és célkitűzések az Európából származó folyamatos finanszírozáson alapuljanak. Inkább rendezett gazdaságokra, egészséges növekedésre, valamint az új lehetőségek hatékony kialakítására kell épülniük – Európa és más jóléti államok segítségével.

A második megjegyzésem a pénzpiacokkal kapcsolatos. Véleményem szerint fontos hangsúlyozni, hogy a pénzpiaci stabilitás megteremtéséhez mindenképpelt arra van szükség, amit stabil makroökonómiai környezetnek nevezünk, azaz stabil államháztartásra. Ez azt jelenti, hogy a nagy költségvetési hiányok megszüntetéséről folytatott vita sokkal fontosabb, mint az, hogy milyenek is legyenek egyes konkrét pénzpiaci szabályozó intézkedések. Az is igaz viszont, hogy a stabil pénzpiacokhoz stabil növekedésre, stabil befektetésekre és új munkahelyek teremtésére van szükség. Ez azt jelenti, ha megalkotjuk a pénzpiaci jogszabályokat, akkor a szabályozásnak a korábbinál jobb felügyeleti rendszert, határokon átvitelő intézkedéseket és az átláthatóságot is magában kell foglalnia, de mindezt nem egy túlszabályozott rendszer keretében, ami a befektetéseket és a növekedést más országokba terelné. A túlszabályozottság a saját gazdaságunk és pénzügyi piacaink stabilitását fenyegetné.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Elnök úr, az ír népszavazás pozitív eredménye minden eddiginél kézzelfoghatóbb közelségbe hozta a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését. Ez a jó hír azt is jelenti, hogy végre rendelkezésre fognak állni azok az intézmények, amelyek képesek lesznek a cselekvésre. Elsősorban abban tudnak majd segíteni, hogy kikerüljünk a válságból, és meg tudjuk oldani a válság szociális vetületeit, azaz a foglalkoztatottság növelését. Ezen túlmenően viszont foglalkozni kell még az éghajlatváltozással, az energiával, és a tisztességes kereskedelem szabályaival is.

A csúcstalálkozó arra is lehetőséget ad, hogy megadja az új Bizottság tagságának meghatározásához szükséges kezdeti, határozott lendületet; a kiválasztásban várhatóan szerepet játszó feltételekről már hallottunk Barroso úrtól.

Két dolog fontosságát szeretném kihangsúlyozni. Először is, mint a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának tagja, úgy gondolom, hogy a Bizottság tagságának kiegyensúlyozottnak kell lennie. A Szocialisták és Demokraták Csoportja említette már, mennyire fontos lenne, ha a főképvisező ebből a politikai családból kerülne ki, ugyanakkor ahhoz sem fér kétség, hogy a nemek közötti egyensúlyt is biztosítani kell.

Másrésről a képviselőcsoport már említést tett a portfóliók összetételéről, és említett is egyet, amely fontos a számomra, mint a szabadság iránt elkötelezett ügyvéd és mint az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnöke számára, és amely a Bel- és Igazságügyi Főigazgatóság felosztásához kapcsolódik, aminek során két főigazgatóság jön létre, az egyik az igazságügyi és alapjogi kérdésekkel foglalkozik, a másik pedig kimondottan a biztonság kérdésével.

Véleményem szerint nem ez a jó megoldás. A jó megoldás nem rendelheti alá az igazságügyet a biztonsági tényező fontosságának, nem is állíthatja szembe a kettőt, hanem inkább egy Igazságügyi és Alapjogi Főigazgatóság, másodikként egy Belügyi Főigazgatóság, valamint harmadikként egy olyan főigazgatóság létrehozásában rejlik, amelyik nem kapcsolja össze a biztonságot a bevándorlással, hanem inkább külön kezeli a két területet, és így létrejönne a biztonsággal foglalkozó főigazgatóság, a bevándorlással és a menekültekkel pedig másik főigazgatóság foglalkozna, az alapjogi kérdésekkel egyetemben.

Brian Crowley (ALDE). – Elnök úr, ha visszatekint az elmúlt 10 évben a csúcstalálkozók témájában folytatott vitáinkra, Ön is láthatja, hogy az európai parlamenti képviselők, a Tanács tagjai, de még a biztosok is sok ötlettel, több hasonló tervvel, illetve javaslattal álltak elő, az elmúlt év pedig különösképpen bebizonyított egy dolgot a számomra: azt, hogy mikor az Unió közösen, szolidárisan cselekszik nagy tervek és célok mentén, akkor képes az egész világot megmozdítani. Talán most van itt az idő, hogy a további lépéseinkkel kapcsolatosan nagyobb terveink, nagyobb célkitűzéseink legyenek.

Sokan szóltak arról a megpróbáltatásról, amit a munkanélküliség jelentett megannyi ember számára az elmúlt hónapokban, és kifejtették, hogy itt az idő komoly lépéseket tenni, el kell távolítani a szabályozás hordalékait, és meg kell szabadulni a vállalkozásokat és az azokat létrehozó vállalkozókat korlátozó akadályoktól.

Mondanom sem kell, hogy amikor szolidaritásról beszélek, nem a nagyok és a kicsik ellentétére gondolok. Az egyik félelmem az, hogy az új G20 negatívan befolyásolhatja a kisebb és a közepes államokat, amelyek ezeken az új piacokon törnek előre.

Végezetül a Tanács soros elnökéhez szólnék: Ön felvehetné a Tanács, de akár a svéd elnökség napirendjére is a szerzői jogok meghosszabbításának kérdését.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép, és ebben a történelmi pillanatban elsősorban Európa közös jövőjére és a közjóra kell összpontosítanunk. Attól tartok, hogy nem ez a legalkalmasabb idő arra, hogy az utolsó pillanatokot nemzeti érdekek érvényesítésére használjuk fel, és a többi partner idegeivel játszunk.

Az Európát érintő globális kihívásokat nem lehet hatékony közös intézmények és közös politikák nélkül megoldani. Napjainkban Európának viszont minden korábnál nagyobb szüksége van előrelátásra, erkölcsi elkötelezettségre, valamint azoknak a közös európai értékeknek a felismerésére, amelyek arra inspirálták az alapító atyákat, hogy megszakítsák a történelem és a nemzetek egoizmusának veszélyes körforgását. Európa fejlődésének és a világban elismert hitelességének érdekében ezért nem feltétlenül az ügyeket jól kezelő vezetőre, hanem valódi államférfiakra van szükségünk, erős demokratikus vezetőkre, akik rendelkeznek azzal a jövőbe látással és tekintéllyel, amellyel képesek változást hozni Európa számára is.

Tehát az európai közös intézmények, valamint azok gyakorlati megvalósítása melletti egyértelmű elkötelezettségre van szükség. Nem csupán közös kül- és biztonságpolitikára és külügyi szolgálatra van szükségünk, hanem közös energiapolitikára is. Az Európai Tanács jóvá fogja hagyni a balti-tengeri stratégiát is. Szeretnék ismét köszönetet mondani a Bizottságnak és a svéd elnökségnek, hogy napirendre tűzték a kérdést. A Tanácsnak most az a feladata, hogy a stratégia minél előbb meg is valósuljon. Remélem, hogy a balti-tengeri stratégia megkapja majd azt a figyelmet a spanyol és a belga elnökség alatt is, amit megérdemel. Támogatom Malmström miniszter asszony elképzelését, miszerint a balti-tengeri stratégia kísérleti mintaprojektnak tekinthető más európai makrorégiók szempontjából. Megjegyzem mindazonáltal, hogy egyetlen európai uniós stratégiát sem fognak komolyan venni, ha a megvalósításukhoz nem biztosítunk megfelelő forrásokat. A jelenlegi költségvetési kerethez jól jönne némi pénz és valamivel több hitelesség is.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Két rövid megjegyzést szeretnék tenni. Az első a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos: az ír „igen” és a lengyel elnök aláírása után várható, hogy a Cseh Köztársaság alkotmánybírósága is állást fog foglalni, Klaus elnök pedig megteszi, amit kell, és aláírja a Szerződést. A Tanács nem adhatja be a derekát a cseh elnök zsarolásának. A Lisszaboni Szerződés alapvetően fontos az európai intézmények jobb működéséhez, de további előnyökkel is jár, például növeli az Európai Parlament hatáskörét és a polgárok jogait. Ezért olyan fontos, hogy a Lisszaboni Szerződés mielőbb hatályba lépjen. A Tanács és a Bizottság szabjon határidőt Klaus elnök úr számára, hogy végre egy Európai Unióhoz tartozó és demokratikus ország elnökéhez méltó módon kezdjen el viselkedni. Egyetlen pillanatra sem gondolhatunk arra, hogy egy vezető szeszélye legyőzheti a többség akarátát.

A másik megjegyzésem a koppenhágai konferenciával kapcsolatos. Hölgyeim és uraim, a világnak globális egyetértésre van szüksége ahhoz, hogy felvegye a küzdelmet az éghajlatváltozással ellen; a fejlődő és a fejlett országoknak közösen kell tenniük azért, hogy megállítsuk bolygónk túlmelegedését, össze kell hangolni az erőfeszítéseket, és bátor döntést kell hozni. Koppenhága nagyszerű lehetőséget nyújt a számunkra, hogy elkerüljük azt a katasztrófát, amit a tudósok előre jeleznek. Nem létezik olyan érv, amelyet a pénzügyi válság ürügyén a koppenhágai konferencia elhalasztása vagy csak korlátozott megtartása mellett lehetne felhozni, az ilyen kísérleteket pedig egyszerűen nem szabad komolyan venni. Nagyra törő hozzáállásra lesz szükségünk, ha meg akarjuk menteni a bolygónkat.

Gay Mitchell (PPE). – Elnök úr, mindössze egyetlen nemzedék még, és az Európai Unió lakossága a világ lakosságának körülbelül 6%-át fogja kitenni. Nem vagyunk túl messzire ettől most sem, ezért egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy folytatódjon az Európai Tanács elnökségének hat havonta történő rotációja, és hogy egyszerre akár öt különböző személy lépjen fel külügyi kérdésekben az Európai Unió nevében. Ugyanezen nemzedék idején a világ lakossága már hozzávetőleg két milliárd fővel fog növekedni. A lélekszám növekedésének 90%-a a mostani fejlődő világban fog bekövetkezni, ahol 11 millió gyermek hal meg évente, közülük körülbelül 5 millióan olyan gyógyszerek hiánya miatt, amelyek az úgynevezett nyugati világban már több mint 30 éve rendelkezésre állnak.

Ebben az összefüggésben nem csak az a fontos, hogy megfelelő szervezettséggel működtessük Európa belügyeit; az is fontos, hogy felkészültek legyünk az ehhez hasonló helyzetek kezelésére a fejlődő világban, ezért is kampányolok egy erős, független és külön a fejlesztési segélyekért felelős biztosi posztért, aki majd

egy saját, világos költségvetés és kifizetések fölött fog rendelkezni, és aki a Fejlesztési Bizottságon keresztül felelősséggel fog tartozni a Parlamentnek.

Döntő fontosságú, hogy a főképviselő, a külügyminiszter, vagy bármilyen titlussal is ruházzuk fel az illetőt, nagyon elfoglalt lesz, sok feladatot kell megoldania, de van egy olyan kérdés, amely különös figyelmet igényel már most, és a jövőben ugyanúgy különös figyelmet kell rá fordítani. Határozottan szeretnék szót emelni amellet, hogy ne csupán megtartsuk a Fejlesztési Biztos pozícióját, hanem hogy ezt a feladatot olyan valakire ruházzuk, aki képes megbirkózni a feladattal, és elég eltökélt annak biztosításához, hogy tisztelettel bánjunk azokkal a szomszédjainkkal, akik csak egy rövid utazásnyi távolságra vannak az Európai Uniótól, mindezt önző, de ugyanúgy önzetlen szándéktól is vezérelve.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) A Tanács soron következő ülésén a legfontosabb napirendi pont a Lisszaboni Szerződés teljes ratifikációja és a Szerződés életre keltése lesz.

A Lisszaboni Szerződés által elindított folyamat meg fogja erősíteni az Uniót belülről, de ugyanúgy nemzetközi viszonylatban is. Az Unió pozíciójának megerősítése szoros összefüggésben áll a jelenlegi harmadik pillér terén folytatott együttműködés megerősítésével. Az Unió nyitottabb, hatékonyabb és demokratikusabb lesz. A legfőbb kihívás és egyben prioritás, hogy biztosítani tudjuk az alap- és szabadságjogokat az európai integritás és a biztonság megőrzése mellett. Úgy tudjuk elérni ezeket a célokat, ha a jelenlegi emberi és polgári szabadságjogokkal kapcsolatos törvényeket és jogi eszközöket teljes támogatásban részesítjük, hatékonyan alkalmazzuk, valamint megfelelően betartjuk.

A stockholmi program hangsúlyozza e jogok érvényesítését, különösen az igazságügy és a biztonság területén. Előnyben kell részesítenünk azokat a mechanizmusokat, amelyek segítik polgárainkat a bíróságokra való eljutásban, hogy jogaikat és jogos érdekeiket az Unió egész területén érvényesíthessék. Az európai biztonság megszilárdítása mellett a rendőri együttműködés és a jogérvényesítés megerősítését is a stratégia részévé kell tennünk. A belső biztonsági stratégiát a tagállamokban előretörő szélsőséges megnyilvánulások elleni küzdelmet szem előtt tartva kell kialakítani, semlegesíteni kell a felelőtlen politikusok által gerjesztett feszültséget, konkrét megoldásokat kell kidolgozni olyan érzékeny területekre, mint például a bevándorlás, a menekültügyi politika, vagy a romák és más nemzeti kisebbségek kérdése, hogy a helyzetet ne tudják kihasználni a jobboldali szélsőségesek.

A megfelelően szervezett bevándorlás mindegyik félnek előnyére válhat. Európának olyan rugalmas bevándorláspolitikára lesz szüksége, amely képes lesz a társadalom szükségleteire és a különböző EU-tagállamok munkaerő-piaci igényeire reagálni.

A hiteles és hosszabb távon is fenntartható bevándorlás- és menekültügyi politika érdekében nagyobb figyelmet kell fordítanunk a polgáraink számára komoly aggályt jelentő illegális bevándorlás problémájára.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim: bátorság, bátorság, bátorság. Most úgy érzem, hogy a Tanács soron következő ülése előtt ezt a tanácsot kell hangsúlyoznom. Amikor majd az új biztosok jelölését vitatják meg, a kiválasztás során az új európai külügyminiszternek és az Európai Tanács elnökének – azoknak, akikre a közeljövőben az európai politika felügyeletének feladata fog hárulni Barroso elnök úrral és a többi biztossal egyetemben – egyetlen és legfőbb szempontot, mégpedig az európai polgárok lehető legjobb érdekét kell szem előtt tartania.

A kiválasztásra kerülő személyekkel kapcsolatban tehát az az elvárás, hogy megalapozott politikai és emberi kvalitásokkal rendelkező emberek legyenek, akik a közös szempontjából tettek már kiemelkedő erőfeszítéseket a nemzeti és az európai politikai szinten egyaránt. Ezeken az alapokon állva kell továbbra is megoldást keresnünk olyan fontos kérdésekben, mint például az éghajlatváltozás, tovább tanulmányozhatjuk esetleg a különböző gazdaságokkal és a gazdasági válsággal kapcsolatban szükségessé váló lépéseket olyan bátor kezdeményezések mentén, mint például az eurokötvények, amelynek a kérdését a Tanács következő ülésén szintén napirendre kellene tűznünk.

Zárásként XVI. Benedek pápa minap elhangzott szavait szeretném idézni – nagy örömmre szolgálna, ha a kérésének legalább most az egyszer, az Európai Tanács következő ülésén eleget tennénk –, mert ezek a szavak időszerű emlékeztetőként szolgálhatnak minden polgár és minden egyes politikai képviselő számára, hogy mekkora a felelősségünk abban, hogy egységre törekedve, közösen keressük az igazságot ebben a rendkívül fontos kezdeményezésben, hogy egy igazán jelentős dolgot kezdhessünk el építeni saját magunk, majd pedig a következő generációk számára.

Az egység teremti meg a fejlődést és a civilizációt, Európa nagysága is akkor mutatkozott meg, amikor magáévá tette a keresztény hiten alapuló alapvető értékeket, amelyek aztán a nemzetek kulturális örökségévé és identitásává is váltak. Ezért gondolom azt, hogy egyértelmű, milyen utat is kell követnünk annak érdekében, hogy sikerrel küzdjünk meg azzal a rendkívül fontos feladattal, hogy Európa ismét globális és meghatározó tényezővé váljon.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Elnök úr, kulcsfontosságú a Lisszaboni Szerződés kérdése. A cseh alkotmánybíróság joggyakorlata következetes, és nem gondolnám, hogy a jövő héten arra az álláspontra helyezkednének, hogy a Szerződés összeegyeztethetetlen lenne a cseh alkotmánnyal. Abban már nem vagyok olyan biztos, hogy a cseh elnök felhagy az ellenszegüléssel. A Cseh Köztársaság viszont nem elnöki rendszer szerint működik, és a kormány felelősségre vonhatja az elnököt, ha az ily módon túllépi a hatáskörét. Tény, hogy Václav Klaus éveken keresztül nem volt hajlandó egy bizonyos ügyvédet bírónak kinevezni, egyszerűen csak azért, mert egy bírósági jogvitát korábban elveszített vele szemben, és az elnök a Legfelső Közigazgatási Bíróság döntéseit sem tartja tiszteletben. Az említett ügyvédhez hasonlóan immár 500 millió európai polgár is ki lett szolgáltatva az elnökünk szeszélyeinek. Az okozott kár nem jelentéktelen. Hátráltatja az új Bizottság létrehozását a válság idején, a Parlament nem rendelkezik a költségvetés kiigazításához szükséges hatáskörrel, mindeközben a nemzeti parlamentek képtelenek sárga- vagy piros lapot felmutatni, nem tudunk élni új felhatalmazásunkkal, hogy felvegyük a küzdelmet a járványokkal, az energiaválságokkal, a terrorizmussal és a szervezett bűnözéssel szemben, vagy hogy küzdhessünk a polgári védelem és a humanitárius segítségnyújtás új elveiért.

Elképzeltető, hogy csupán a néhai Beneš-dekrétumok miatt fogják elutasítani a Chartát. Ez egyszerűen nevetséges, és nem csak az időzítés miatt, hanem mert ennek semmiféle jogi alapja nincsen. A Lisszaboni Szerződés 345. cikke kifejezetten kimondja, hogy a Szerződés nem alkalmazható a tagállamok tulajdonjogi kérdéseiben. A charta nem hoz létre új jogi helyzetet és nem írja felül a Cseh Köztársaságban már létező, tulajdonjogi vitákat szabályozó törvényeket. Továbbá, az ítéletek elismeréséről szóló 44. rendelet nem 50 évre visszamenőleg kezeli a tulajdonjogi kérdéseket. A cseh médiából mindazonáltal árad a kételkedés. Mi is történik valójában a Cseh Köztársaságban? Világosan látszik, hogy a soron következő elnökválasztás szoros küzdelmet fog hozni a Cseh Köztársaságban, és Václav Klaus ezzel a színjátékkal kíván olyan erős vezető képében feltűnni, aki egymaga képes az egész EU-val szembeszállni, és képes megvédeni a csehek tulajdonát a külföldiekkel szemben. Örülök, hogy az EU semmilyen nyomást nem gyakorolt a Cseh Köztársaságra, és szeretnék továbbra is türelmet kérni, hogy még jóval az Egyesült Királyságban esedékes választások előtt felszámolhassuk hazánkban a demokráciát ért kárt, amit az elnökünk okozott. Zárásként pedig ismételtelen szeretném felkérni a Tanácsot, hogy a cseh polgárokkal szemben egyoldalúan bevezetett kanadai vízumkényszer kérdésében álljon a Cseh Köztársaság mellé, és hozzon döntést a közös szankciók ügyében.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr, felszólalásomban három kérdésre helyezem a hangsúlyt. Az első a gazdasági válság. A válság válogatás nélkül kihat az összes gazdasági rendszerre, az erősekre és a gyengébbekre egyaránt. Ha a gazdasági válság tükrében értékeljük az Európai Monetáris Unió fennállásának tíz évét, akkor világosan látszik, hogy még inkább európaivá kel tennünk a gazdaságpolitikát. Az is világos, hogy a gazdasági kockázatot is európai módon kell kezelni. Jó dolog a bizalom, az ellenőrzés viszont még jobb.

A második kérdés az éghajlatváltozás. Az Európai Unió méltán vált a globális ökológiai diplomácia élharcosává. Teljes mértékben egyetértek Barroso úrral, a Bizottság elnökével abban, hogy a koppenhágai csúcslétesítések nem lehet B-tervünk. Az ökológiai felelősség kivétel nélkül mindenkit terhel. Támogatom az ötletet, hogy létrejöjjön egy világméretű klímabank, amely a kibocsátásokkal foglalkozó banktól kapná a pénzügyi fedezetet arra, hogy támogassa a fejlődő országok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy környezetbarát fejlesztési szabályozást hozhassanak létre.

Harmadik témám a bevándorlás. Nyilvánvaló, hogy fel kell gyorsítani a közös bevándorláspolitikai elfogadásának folyamatát. Itt vannak viszont a bevándorlást érintő külpolitikai vetületek is. A lehető leggyorsabban hatékony külpolitikai kapcsolatokat kell kialakítanunk a harmadik országokkal, mert nagy nyomás nehezedik a tagállamokra, különösen Dél-Európában. Teljesen egyértelműen ki szeretném jelenteni, hogy Törökország provokatív álláspontot képvisel a kérdésben. Örömmel hallottam, hogy erre a svéd elnökség is felhívta a figyelmet. Az Európai Unió fogalmazzon meg egy kellően határozott, világos és hatékony üzenetet Törökország számára – de ugyanúgy más államok számára is. Ez a nézet a közösségi vívmányok részét képezi, amelyet mindenkinek tiszteletben kell tartania.

Peter Liese (PPE). – (DE) Elnök úr, Malmström asszony és Barroso úr is beszélt az éghajlatváltozásról és a koppenhágai konferenciára való előkészületekről. Egyetértek mindenkivel, akik szerint a Tanácsnak nagyra

törő döntéseket kell hoznia. Azt javasolnám viszont, hogy ne csupán egyetlen iparágra hárítsuk a finanszírozást és a kibocsátás csökkentésének felelősségét, ahogy az már 2005 óta történik a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretében.

A terhek viselésében több iparágnak is osztoznia kell. A kibocsátások több mint 50%-át még nem vontuk be a kibocsátáskereskedelmi rendszerbe. Több iparágnak kell viselnie a felelősséget, hogy a céljainkat el tudjuk érni, és hogy a pénzügyi háttér is biztosított legyen. Itt a légi szállításra és a hajózásra gondolok. Csalódott vagyok a Tanács és a Bizottság eddigi tevékenységét illetően. A pittsburghi konferencia előkészületei során nem szerepelt a kérdés a Tanács következtetései között.

Ha sikerrel akarjuk zárni a koppenhágai csúcsot, akkor elengedhetetlen, hogy felgyorsítsuk a folyamatokat. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság hétfőn pontosan ezt tette. Arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy alaposabban vizsgálják meg a kérdést.

Másodsorban azt szeretném most elmondani, hogy bár tudom, hogy a megbeszélések nagyon informálisak lesznek, de a Tanácsnak mégis meg kellene tárgyalnia az új Bizottság összetételét. Szeretnék tenni egy szerény javaslatot. Történelmi okokból kifolyólag a gyógyszeripar jogi szabályozása az Ipari Főigazgatóság és az iparért felelős biztos hatáskörébe tartozik. A gyógyszeripar szabályozása természetesen ipari jellegű kérdés, de ugyanakkor egészségügyi kérdés is. Az összes tagállamban, az Európai Parlamentben, de még az Egyesült Államokban is az egészségpolitika részét képezi ez a terület. Talán itt lenne az ideje, hogy próbáljunk változtatni a jelenlegi helyzeten. Azt kérem, hogy szíveskedjenek felkérni a Bizottság elnökét, hogy foglalkozzon a kérdéssel.

Vytautas Landsbergis (PPE). – Elnök úr, Farage úrnak adott tetszetős válaszában Barroso elnök úr említette itt tegnap, hogy Európában az Európai Tanács elnökének igazi európainak kell lennie. Biztos vagyok benne, hogy Önök ketten, de még sok további jelenlevő is ugyanezen az állásponton van. Szükségünk van-e olyan valakire ebben a pozícióban, mint Gerhard Schröder, Paavo Lipponen, vagy más igazi „gazpromi” személyiség? Vagy azt gondolják, hogy ez a tulajdonság teljesen összeegyeztethető Európával, és egy jó „gazpromi” a legjobb európai, különösen, ha baráti és megvesztegetési alapon szavaz? Ilyen értelemben felgyorsíthatjuk az Európai Unió jelenlegi, a „GU” – a „Gazpromi Unió” – irányában haladó fejlődését, és így ki is kerülhetjük azt a problémát, hogy Oroszország teljesen figyelmen kívül hagyja az EU-t, és kizárólag annak megosztásán munkálkodik. Mi az Ön véleménye a „gazpromiakról” mint elnökjelöltekről?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Elnök úr, a Lisszaboni Szerződést még nem ratifikálták, így az még mindig csak egy politikai tervezet. Ez azt jelenti, hogy az Európai Unióban továbbra is az egyhangúság elvéhez vagyunk kötve. Minden egyes államnak joga van élni a saját fenntartásaival. A Cseh Köztársaság elnöke, Václav Klaus is csak a jelenlegi szabályok adta lehetőségekkel él. Ha nyomást gyakorlunk az elnökre, akkor ez nem csak személyesen őt érintené, hanem Európa államainak azon sok millió polgárát is, akik hangot adtak az okmánnyal kapcsolatos komoly aggályaiknak. Az Európai Tanács soron következő ülésén az EU-tagállamok vezetőinek komolyan el kellene gondolkodniuk, hogy tanácsos-e egyáltalán, és milyen következményekkel járna, ha tudatosan megkerülnék az általuk képviselt polgárok akaratát.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az Európai Tanácsot fel fogják kérni, hogy fogadja el a balti-tengeri régióra vonatkozó stratégiát. Úgy gondolom, hogy ez a stratégia az Európai Unió Duna-régiót érintő jövőbeni stratégiája számára is pozitív modellként fog szolgálni.

10 ország tartozik a Duna-régióba, hat közülük az EU tagállama, összesen 200 milliós lakossággal. 75 millióan élnek közvetlenül a Duna menti területeken. Ezért gondolom, hogy a Duna-régió stratégiája esetében is fontos a balti-tengeri modellt alkalmazni, a következő évekre vonatkozólag pedig szükség lesz cselekvési tervre és cselekvési programra is.

Visszatérve az Európai Tanács programjához, azt is gondolom, hogy kiemelkedő fontosságú számunkra, hogy európai szinten elfogadják azokat a pénzügyi eszközöket, amelyek az „ökológiailag hatékony” gazdaságok irányába történő előrehaladáshoz szükségesek. Főleg az épületek energiahatékonyságát és a fenntartható közlekedést értem ez alatt.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Elnök úr, miniszter asszony, az Európai Bizottság alelnöke, kérdésem a Lisszaboni Szerződés alkalmazásával kapcsolatos, konkrétan az ír embereknek tett azon ígérettel, miszerint minden egyes országnak garantálnak egy biztosi pozíciót.

2008 decemberében megszületett a megállapodás, hogy az Európai Tanács megteszi az országonkénti egy biztosi pozíció garantálásához szükséges jogi lépéseket. Malmström asszony, pontosan mik ezek a jogi

lépések? Az a hír járja, hogy a Lisszaboni Szerződés Horvátország csatlakozási szerződésével módosul, ezenkívül van-e más ide vonatkozó jogi lépés? Adna erről további információt a számunkra? Miként képzeli el Ön az európai parlamenti képviselők számának 18 fővel történő növelését, hiszen lesz 18 további európai parlamenti képviselő, akik a következő Lisszaboni Szerződés értelmében csatlakoznak majd a következő Európai Parlamenthez?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, a súlyos gazdasági és szociális válsághoz vezető liberális politika megváltoztatásának abszolút elsőbbséget kellene élveznie a Tanács soron következő ülésén. Most kellene szembenéznünk az Európai Unióban a hozzávetőleg 80 millió polgárt érintő szegénységgel, a több mint 30 millió munkavállaló helyzetével, akiknek a bére annyira alacsony, hogy éppen csak saját maguk és családjuk megélhetéséhez elegendő, és képtelenek kitörni a szegénység állapotából. Most kellene elköteleznünk magunkat, hogy megoldjuk a jelenleg is súlyos és folyamatosan növekvő munkanélküliség kérdését, mert a munkanélküliek száma jövőre már elérheti akár a 30 millió főt is, ha nem tesszük meg azonnal a szükséges lépéseket.

Tehát a Tanács számára a legfőbb kihívást a Lisszaboni Szerződés és a Stabilitási Paktum neoliberális politikájával történő szakítás jelenti. Olyan valódi programot kell állítani ezek helyébe, amely képes megvalósítani a fejlődést és a társadalmi előrehaladást, amely képes támogatni a magas szintű közszolgáltatásokat, támogatja a termelést, a mikro-, kis- és középvállalkozásokat, megbecsüli azokat, akik dolgoznak, és képes további olyan munkahelyeket teremteni, ahol az alkalmazottak megfelelő jogokkal rendelkeznek, valamint új munkahelyeket teremteni a nők és a fiatalok számára is.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Tisztelt képviselőtársaim! Egyes hírek szerint azért folyik a gondolkodás arról, hogy Klaus cseh köztársasági elnöknek miként lehetne a kedvében járni, tehát, hogy utólag valamiképpen beilleszkék a Lisszaboni Szerződésbe a Beneš-dekrétumokat. Én nagyon szeretném ettől a jogi csűrész-csavarástól és jogi nonszensztől megóvni magunkat három okból. Az első: meggyőződésem, hogy veszélyes precedenst teremtenénk, ettől kezdve bármelyik közjogi méltóság érezhetné úgy, hogy utólag belenyúlhat egy szerződésbe, és mint látjuk, ez egy veszélyes dolog, mert már a szlovák kormány is hangoztatta, hogy ha Klaus igen, akkor ők is szeretnék ezt. Tehát azt gondolom, hogy ez egy veszélyes precedens lenne.

A második: hamis az íráspéldára hivatkozni. Az írek olyanokat kértek, amik benne voltak eredetileg is a Lisszaboni Szerződésben, illetve olyat nehezményeztek, ami nem volt benne, tehát nem ütközött jogi akadályba az ő kérésük. A harmadik: a Beneš-dekrétumok tartalma, a 143 dekrétum közül 13 jogfosztottá tett magyarokat és németeket, és azt gondolom, hogy az Unió nem engedheti meg, hogy ilyen dokumentumra hivatkozzanak.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Elnök úr, a vitát a koppenhágai csúcstalálkozó előkészítésével kapcsolatos tegnapi felszólalásomban felhozott érveléssel szeretném folytatni, majd a tegnapi – nem túl sikeres – Ecofin ülésről szeretnék említést tenni.

Arról a felelősségről kérdeztem Önt, amelyet nekünk, iparosodott országoknak kell felvállalnunk ahhoz, hogy a fejlődő országok követhessenek bennünket az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos erőfeszítéseink terén.

Koppenhágában nem tehetünk úgy, mintha mindnyájunknak azonos lehetőségeink lennének – ez azt jelenti, hogy mindannyian ugyanarról a pontról indulunk, hogy a végén sehova se jussunk el. Következésképpen ahhoz, hogy meggyőzzük fejlődő partnereinket, hogy csatlakozzanak hozzánk, nyilvánvalóan foglalkoznunk kell a számukra nyújtandó segélyről, nem várhatjuk meg a koppenhágai csúcstalálkozó eredményét.

Az Európai Tanács következő ülésén az éghajlatváltozás fontos kérdésében a 27 tagállamnak teljesen egyet kell értenie abban, hogy az Európai Unió hogyan is gondolkodik a fejlődő országoknak nyújtandó segélyről.

Tegnap, ahogy azt már elmondtam, a pénzügyminisztereknek az Ecofin ülésén nem sikerült közös álláspontra jutniuk ezekkel a problémákkal kapcsolatban. Tudjuk azonban, hogy ezt okvetlenül központi kérdésként kell kezelnünk. Az Európai Bizottság már elkészítette javaslatait, és nagyon remélem, hogy magunkhoz ragadhatjuk a kezdeményezést és megnyerhetjük partnereinket, hogy megvalósuljon az éghajlatváltozás problémájának megoldásához szükséges globális szolidaritás.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Elnök úr, kérdésemet a Tanács soros elnökségéhez intézem. Ön tisztában vannak azzal, hogy az Európai Tanács következő elnökségével kapcsolatban az a központi kérdés, hogy

megtudjuk, vajon a jövőbeni elnök minden körülmények között a közösségi módszert szándékozik-e előnyben részesíteni. Ön szerint ezt a kritériumot előfeltételnek kell-e tekinteni a Tanács soros elnökének kinevezéséhez?

Mostanában időről időre kormányközi villongásnak voltunk szemtanúi. Úgy gondolom, ideje lezárni ezt az időszakot és visszatérni az európai integrációs folyamat kezdetéhez, hogy hűek maradjunk Robert Schuman és Jean Monnet örökségéhez.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mindig idézőjelben említjük a „gazdasági és pénzügyi válságot”. Miért nem strukturális válságról beszélünk? Minden a bankszektor tényleges válságával kezdődött, beleértve a befektetési bankokat is. Ez egyetlen ágazat, de a következmények az egész világ gazdaságát érintik.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hölgyeim és uraim, a koppenhágai konferencia itt van a nyakunkon, és a tavalyi konferencia óta még csupán egy kis lépést tettünk előre. Többet kellett volna elérnünk és céltudatosabban kellett volna fellépünk. Olyan helyzetbe kerültünk, hogy küszködünk, és nem csupán a finanszírozás kérdésében, hanem abban is, hogy állást foglaljunk az egyes országok kibocsátáscsökkentési célkitűzéseivel kapcsolatban.

Az iparosodott országoknak nyilvánvalóbb szerepet kell vállalniuk ebben a kérdésben, és egyértelmű üzenetet kell küldeni az Amerikai Egyesült Államoknak. Az Egyesült Államokkal kapcsolatban annak tudata jelenti a különleges nehézséget, hogy decemberre még a szükséges nemzeti jogszabályt sem fogják elfogadni. Úgy gondolom, hogy egyértelműen hangot kell adnunk azon elvárásunknak, hogy Obama elnök úr teljesítse a választások előtt tett egyik fontos ígétét, azaz azt, hogy Amerika kezdeményező szerepet töltsön be az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Azon elvárásunkat is egyértelműen hangoztatnunk kell, hogy Obama elnök úr személyes jelenlétével járuljon hozzá a konferencia sikeres kimeneteléhez.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). – (CS) A Tanács tisztelt soros elnökhasszonya, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Tanács kétségtelenül fontos szerv, és ezért lényeges kérdéseket kell megoldania. Az első számú feladat, hogy munkalehetőséget biztosítsunk az embereknek, hogy emberhez méltó életet élhessenek. Meg vagyok döbbenve az egymást követő, semmitmondó felszólalásokon, amelyek tudatlanságról árulkodnak, és ostoba módon tálalják a revansista követelések és az extrém liberális módszerek bizarr egyvelegét. Az Európai Tanácsnak csípőből el kellene utasítania az ilyen véleményeket, viszont egyértelműen jeleznie kellene, hogy elsődleges célja, hogy az ipar ismét mozgásba lendüljön és megoldódjon a mezőgazdaság válságos helyzete. Amennyiben ehelyett inkább belemegy a szociális területen történő csökkentésekbe, miközben segíti a bankokat és a legtehetősebbeket, nem várhatunk kedvező lendületet, különösen, ha a pénzügyi stabilitás absztrakt kritériumához ragaszkodunk. Végezetül a következőt szeretném mondani mindazoknak, akik népszavazás útján kétségbeesetten ellenezték a Lisszaboni Szerződés ratifikációját: tegyenek rendet saját házuk táján, és ha nem képesek elmagyarázni, hogy miért jó ez a szerződés, ne leckéztessenek másokat.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Elnök úr! Azon kihívásokról szeretnék említést tenni, amelyekkel a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségben kell szembenéznünk, és amelyeket meg kell oldanunk. Ezek közé tartozik a megfelelő közös bevándorlási és menekültügyi politika létrehozása, a külső határaink hatékony ellenőrzése, hatékony integrációs és hazatelepülési politika kialakítása, a hiteles és megbízható Eurojust, az Európai Parlament ellenőrzése mellett a Közösséget szolgáló Europol, a polgári és büntető igazságszolgáltatás harmonizációjának előrehaladása, a bizalom és egyenlőségen alapuló, eredményes transzatlanti kapcsolatok kialakítása (különösen az Egyesült Államokkal), a SWIFT-adatokkal kapcsolatos igazságos megoldás, hatékony adatvédelmi politika létrehozása, az euró hamisításával szembeni megfelelőbb védelem, valamint az Alapjogi Charta tevékeny támogatása.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Elnök úr, a kérdésem nagyon egyszerű. Az új Bizottságnak megvan az újonnan kinevezett elnöke, de mikor alakul meg ez az új Bizottság? Ezekben a nehéz időkben lehetetlen együttműködni egy olyan Bizottsággal, amely tagjainak fele már csomagol. Európának új lendületre van szüksége – ennek az új Bizottságnak hamar meg kell alakulnia.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, a legutóbbi írországi népszavazás egyik tanulsága, hogy milyen sokat számít egy jó PR-kampány. 2008 júniusában az írek leszavazták a Lisszaboni Szerződést. Alig több mint egy évvel később kétharmados többséggel mellette szavaztak. Az eltelt idő alatt sokkal nagyobb hatást gyakorolt az Európai Unió az írek életére? Nem. Viszont a második kampány során az Európai Unióval kapcsolatos üzenetet sokkal hatékonyabban tálalta az „igent” támogató tábor.

Különösen most, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, az új hatáskörökkel kapcsolatban fontosnak tartom, hogy sokkal jobb munkát végezzünk. Ugyanakkor a Bizottságnak megfelelő PR-stratégiát kell folytatnia, hogy a hatékony munkáról a polgárok is értesüljenek. Azt szeretném kérdezni a Bizottságtól, hogy ebben a vonatkozásban milyen tervei vannak, hogy a jövőbeni népszavazások sokkal könnyebben menjenek végbe, mint a korábbiak.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Elnök úr, a nevem Luhan, nem Luman. Nagyon örülök annak, hogy a képviselőcsoportok támogatják a ratifikációs folyamat előmozdítását. Annak biztosításához, hogy az Európai Unió hatékonyan működhessen, szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre, valamint arra, hogy minél előbb hatályba lépjen.

Pillanatnyilag a Cseh Köztársaság az egyetlen tagállam, amely még nem ratifikálta a Szerződést. Ahogy azt már az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja is elmondta, felszólítjuk Klaus elnök urat, hogy tanúsítson felelős magatartást és legkésőbb az Európai Tanács október végi üléseig ratifikálja a Szerződést. Máskülönben beleragadunk ebbe az intézményi vitába, és nem leszünk képesek a hétköznapi embereket érintő valós problémákra odafigyelni, például a gazdasági és pénzügyi válságra, a munkanélküliségre és a társadalmi befogadásra, továbbá az Európai Uniót mint valódi globális szereplőt sem tudjuk erősíteni.

Úgy gondolom, hogy olyan részletesen megvitattuk a Szerződés fő pontjait, hogy nincs értelme feleleveníteni a vitát. Most már az az érdekünk, hogy az Európai Tanács következő ülésén megerősíthessük a ratifikációs folyamat lezárulását valamennyi tagállamban, hogy a Biztosok Testületének létrehozása érdekében továbbléphessünk a következő szakaszba.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm a kérdéseket és az észrevételeket. Gyakran beszélünk a polgárok Európájáról, a hétköznapi emberek Európájáról, aztán ezt úgy értelmezzük, hogy megfeleljen politikai céljainknak. Tulajdonképpen semmi rossz nincs ebben, de ha megkérdezzük az embereket arról, hogy „mit várnak Európától?”, az összes európai állam polgárai azt mondják, hogy „együttműködést szeretnénk Európában, amely számos értéken alapul, és amely megoldást jelent közös problémáinkra – a gazdasági válságra, a munkanélküliségre, az éghajlattal kapcsolatos kérdésekre, a nemzetközi bűnözésre, a bevándorlás problémájára stb.”.

Ezzel kell foglalkoznunk. Ezek közül több kérdés megvitatására sor kerül a tíz napos csúcstalálkozón. Nyilvánvaló, hogy nem tudjuk mindet megoldani, de remélhetőleg sikerül bizonyos lényeges előrelépést tenni a helyes irányba, ami hozzájárul ahhoz, hogy közelebb kerüljünk a „polgárok Európája” elképzeléshez. E határozatokat demokratikusan, nyíltan és átlátható módon kell meghoznunk.

Lehet eltérő véleményünk a Lisszaboni Szerződésről. A svéd elnökség és a Tanács, továbbá úgy vélem, hogy az ülésteremben lévők többsége is azt az álláspontot vallja, hogy a Lisszaboni Szerződés közelebb hozza Európát a polgárokhoz. A jövőben hatékonyabb és demokratikusabb lesz a döntéshozatal, valamint nemzetközi kapcsolatainkban nagyobb hatáskört és befolyást biztosítunk az Európai Uniónak. Ezért fontos, hogy a Szerződés hatályba lépjen, és garantálhatom, hogy minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzen.

A cseh elnökkel kapcsolatban még nem találtunk megoldást. Hallottam bizonyos itteni spekulációkról, de még mindig nincs megoldás. Intenzív tárgyalásokat folytatunk prágai barátainkkal, és reméljük, hogy nagyon hamar javaslatot tudunk előterjeszteni a probléma rendezésére. Szeretnék rámutatni arra, hogy természetesen meg kell várnunk a cseh Alkotmánybíróság határozatát, mielőtt bármit is tehetnénk.

Mindeközben folytatódnak az előkészületek a Parlamenttel való együttdöntéssel és az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatban, amelynek vitájára ma délután kerül sor. Visszatérnék a többek által kifejezésre juttatott véleményre és a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos egyéb kérdésekre. Rendkívül konstruktív együttműködést folytattunk Buzek elnök úrral és kollégáival arról, hogyan tud együttműködni a Parlament, a Tanács és a Bizottság az új szabályok hatálybalépését követően.

Elhangzott néhány kérdés Afganisztánról. Igen, de Sarnez asszony, reméljük, hogy az Afganisztánnal kapcsolatos egységesebb európai álláspontról szóló tárgyalásokon előrehaladást tudunk elérni, egyrészt az Európai Unió katonai jelenléte, másrészt a civil társadalom és az államépítésre szolgáló demokratikus folyamatok fokozottabb támogatása révén. Éppen most folynak a tárgyalások arról, hogyan tudjuk támogatni a november 7-i választás lebonyolítását. Ez már nagyon közel van. Nem könnyű feladat ilyen rövid idő alatt európai választási megfigyelőket küldeni a helyszínre, de természetesen minden tőlünk telhetőt megteszünk.

Az Európai Unió hosszú távú célja – amelyet mi is támogatunk –, hogy létrejöjjön egy közös menekültügyi és bevándorlási politika. Az év végéig ezt nem tudjuk megvalósítani, részben azért, mert először a Lisszaboni Szerződésnek kell hatályba lépnie. Ugyanakkor egyetértek Önnel abban, hogy ez fontos kérdés. Mindeközben dolgozunk a stockholmi programon, és ezzel kapcsolatban a bevándorlást érintő kérdéseket is megvitatjuk. Természetesen ezek rendkívül összetett kérdések, amelyek érintik a harmadik országokkal való együttműködést, a kereskedelmet, a segélyeket és egy olyan keret bevezetésének lehetőségét, amelynek célja, hogy az Európába irányuló bevándorlás legális formája is kialakulhasson. Ezek a kérdések szorosan összekapcsolódnak a szolidaritással és a befogadó rendszerekkel is. A Bizottság be fog számolni az e területen elért haladásról. Ezt követően decemberben hozunk további határozatokat.

Van Baalen úr, az Ankarai Jegyzőkönyv fontos téma. Sűrűn mondogatjuk török barátainknak, hogy ratifikálniuk kell és végre kell hajtaniuk az Ankarai Jegyzőkönyvet. Ezen a csúcstalálkozón nem fogjuk megvitatni ezt a kérdést, a bővítésről később, ősszel fogunk tárgyalni, és lehetőség szerint decemberben határozatot hozunk. Így természetesen vissza fogok térni erre a kérdésre.

Ami a biztosok számát illeti, az Európai Tanács természetesen már eldöntötte, hogy minden egyes államnak egy biztosja lesz. A jelenlegi Szerződés értelmében ezen 2014-ben lehet változtatni. Amint az új Szerződés hatályba lép, lesz időnk felülvizsgálni azokat a jogi kiigazításokat, amelyek szükségesek lehetnek annak biztosításához, hogy minden állam megtarthassa biztosát, és ezt meg is fogjuk tenni. Megbeszéléseket folytatunk különböző jogi szervezetekkel annak megállapítása céljából, hogy szükség lesz-e arra, hogy további módosításokat végezzünk a Szerződésen, illetve hogy elegendő-e az Európai Tanács számára, hogy egyhangú határozat szülessen.

Ugyanez vonatkozik a 18 külön európai parlamenti képviselőre. Amint a Szerződés hatályba lép, elkezdjük az ezzel kapcsolatos előkészületeket. Számos tagállam már megtette az előkészületeket annak érdekében, hogy gyorsan ideküldhesse a szóban forgó képviselőket. Audy úr, egyes tagállamokban kicsit bonyolultabb a nemzeti szavazati rendszer, ezért a folyamat időigényes lehet. Remélem, az előkészületek minél hamarabb elkezdődnek. Nagyon örülök, hogy az Európai Parlament lehetővé tette e képviselők számára, hogy megfigyelők lehessenek mindaddig, amíg arra várnak, hogy hivatalosan is európai parlamenti képviselők lehessenek. A jövőbeni spanyol elnökséggel együtt mindent megteszünk annak biztosítása érdekében, hogy erre minél gyorsabban és gördülékenyebben sor kerülhessen.

Végezetül köszönetemet szeretném kifejezni nem csak a vitával kapcsolatban, hanem azért is, hogy a tisztelt Ház rendkívül határozott támogatást nyújt az elnökségnek az éghajlatváltozás kérdésében. Minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy az Európai Tanács ülésén határozat születhessen az európai finanszírozásról, amely egyrészt az európai hozzájáruláson, másrészt azon alapul, hogy a fejlődő országok tekintetében közreműködést vállalunk. Ez lehetővé teszi számunkra határozott jelzések küldését és a nemzetközi tárgyalások ösztönzését, hogy minél sikeresebben záruljon a koppenhágai konferencia. Nemzedékünk legkomolyabb és legfontosabb feladata, hogy megfelelő és konkrét lépéseket tegyen a globális felmelegedés elleni küzdelem érdekében, illetve nemzetközi szabályozást vezessen be. Nagyon hálás vagyok az Európai Parlament ezzel kapcsolatos támogatásáért és az elkötelezettségéért.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, mindenekelőtt hadd mondjak köszönetet ezért az élénk és érdekes vitáért. Itt a Parlamentben teljesen egyértelmű, szinte kézzelfogható a Lisszaboni Szerződés végrehajtásával kapcsolatos sürgető érzés. Önök is tudják, hogy a Bizottság a Parlamenthez hasonlóan türelmetlenül várja az új Szerződés hatálybalépését.

Mindannyian tudjuk, hogy most már minden tagállamban befejeződött a jóváhagyás politikai folyamata. Természetesen a ratifikációs folyamat lezárása az egyes tagállamok feladata, és ennek során be kell tartaniuk a belső eljárásokat, de az is egyértelmű, hogy egyetlen tagállam sem légüres térben mozog. Döntéseik, illetve a késedelmek mindenkire kihatnak.

Természetesen abban reménykedünk, hogy a Cseh Köztársaság hamarosan ratifikálni tudja a Szerződést. Szeretnék emlékeztetni mindenkit az állhatatos együttműködésre is, amely az Európai Unió egyik alapelve és legfőbb jellemzője. Véleményem szerint rendkívül fontos, hogy a tagállamok megbízhatassanak egymásban a vállalt kötelezettségeket illetően.

Hadd tegyek még észrevételt azzal kapcsolatban, hogy több európai parlamenti képviselő elkülönítette, illetve különválasztotta a valóságot – azaz a munkanélküliséget és a gazdasági válságot – és a Lisszaboni Szerződés szövegét, de természetesen az egész elképzelés arról szól, hogy Lisszaboni Szerződés szövege azért van, hogy az összefüggésekkel foglalkozzunk, és hogy megfelelőbb eszközeink legyenek ahhoz, hogy hatékony határozatokat hozzassunk a bevándorlási és menekültügyi politikával, az energiabiztonsággal stb.

kapcsolatban. Az egész elképzelésnek ez lenne a lényege, és ahelyett, hogy szétválasztjuk, inkább össze kellene kapcsolnunk a dolgokat. Mindenesetre remélhetőleg hamarosan véget ér az intézményi kérdésekről folytatott örökös vita, és alkalmazni tudjuk ezeket az új és hatékony eszközöket.

A Bizottság jelenleg serényen dolgozik a Szerződés hatálybalépését követő végrehajtás előkészítésén. Tudok arról, hogy ma délután külön vitát szentelnek a külügyi szolgálat témájának. Ezért most nem akarok ezzel kapcsolatban részletekbe merülni. De annyit mondhatok, hogy ez valódi kihívást jelent számunkra.

Komoly feladatot jelent annak elérése, hogy a külkapcsolatok terén közeledjenek egymáshoz a különböző szereplők, az általános cél pedig az, hogy diplomáciai szinergia jöjjön létre. Bizonyos fokú kreatív gondolkodásra van szükség, ugyanakkor figyelembe kell venni az intézményközi egyensúlyt is.

Arra is szükség van, hogy a szolgálat teljes elszámoltathatósággal tartozzon a tisztelt Háznak, az Európai Parlamentnek. Határozott meggyőződésem, hogy a külügyi szolgálat létrehozása sikeres lehet, amennyiben a Tanács, a Parlament és a Bizottság szorosan együttműködik. Tiszteletben kell tartanunk továbbá azt is, hogy a főképviselő és a Bizottság alelnökének feladata lesz, hogy a Bizottsággal egyetértésben javaslatot terjesszen elő.

Egy másik fontos témát, az európai polgári kezdeményezést illetően a Bizottság november közepén szándékozik közzé tenni egy zöld könyvet. Széles körű konzultációt szeretnénk folytatni a polgárokkal, a civil társadalommal és valamennyi érintettel annak érdekében, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően nagyon rövid időn belül jogalkotási javaslatokat tegyünk közzé.

A gazdasági és pénzügyi válság következményei fontos helyet foglalnak el a Tanács napirendjében. A vita során gyakran szóba került ez a konkrét téma. Egyetérték azokkal, akik szerint nincs helye az önelégültségnek. Az igaz, hogy a válságra adott válaszlépéseknek van már bizonyos eredménye – megkezdődött a pénzügyi piacok konszolidációja, és a bizalom is javul –, de még messze vagyunk a teljes gazdasági helyreállástól, továbbá a munkanélküliség súlyos következményekkel jár és fog járni még egy ideig. A politikai erőfeszítéseknek továbbra is támogatniuk kell az aktív munkaerő-piaci politikákat.

A Bizottság természetesen – és ezt a vita során feltett kérdésekre válaszul mondom – kitart költségvetési javaslata mellett. Reméljük, hogy a Parlament is meg fogja erősíteni célkitűzéseinket az Önök szavazataival. Ahogy azt Barroso elnök úr is elmondta tegnap a kérdések órája során, nem elegendő, amit eddig tettünk.

A foglalkoztatás helyzete mindnyájunktól megköveteli, hogy európai és nemzeti szinten is többet tegyünk. Manapság a munkanélküliség jelenti számunkra a legnagyobb gondot, és reméljük, hogy az ezzel kapcsolatos munka folytatásában számíthatunk az Európai Parlamentre, valamint a strukturális alapok kezelésének megkönnyítéséről szóló javaslatunk jóváhagyása céljából – mivel az kétségtelenül segíthetne – nyomást gyakorolhatunk a Tanácsra, illetve nemzeti szinten is.

Szóba került az adminisztratív terhek kérdése is. Most csütörtökön a Bizottság elfogad egy igen nagy horderejű közleményt az adminisztratív terhek csökkentéséről. A közlemény megállapítja, hogy eddig mit sikerült elérni, és milyen teendők várnak még elintézésre. A közlemény többek között a Stoiber-csoport által végzett jelentős munkára támaszkodik. E konkrét jelentés szerint igen kedvező a helyzet, és sor került az adminisztratív terhek csökkentésének megoldására vonatkozó javaslat előterjesztésére. Sajnos e javaslatok többsége a Tanács intézkedésére vár, tehát ismét abban reménykedünk, hogy az Európai Parlament segíteni fog nyomást gyakorolni a tagállamokra, hogy tényleges előrelépés történjen ezekben a kérdésekben.

Szeretnék még néhány szót szólni a pénzügyi felügyeletéről is, amely az elmúlt hónapokban természetesen rendszeresen a Bizottság napirendjén szerepelt. Uniós szinten egy teljesen új felügyeleti keretet kell létrehozni, és örömmel látjuk, hogy már történt bizonyos előrelépés. Széles körű egyetértés alakult ki a Tanácsban a makroprudenciális felügyeletért felelős Rendszerekockázati Testületről szóló bizottsági javaslattal kapcsolatban. Reméljük, hogy a Parlament támogatni fogja ezt a javaslatot. Sokkal több erőfeszítésre van szükség a mikroprudenciális felügyeletért felelős felügyeleti hatóságok esetében, és ezzel kapcsolatban ismét a Tanács és a Parlament részéről megnyilvánuló szándéokra számíthatunk, hogy minél előbb ambiciózus és hatékony megoldást találjunk.

Végül engedjék meg, hogy szót ejtsek arról a témáról, amely szintén fontos helyet kap a svéd elnökség napirendjében, azaz az éghajlatváltozásról, mert már csak néhány hét választ el minket a koppenhágai konferenciától. Úgy emlékszem, többen is felvetették, hogy mi lenne azt a központi kérdés, amely meghatározza a konferencia sikerét vagy kudarcát. Szerintem ez az éghajlatváltozással kapcsolatos terhek igazságos elosztása lenne, hiszen itt a fejlődő és a fejlett országok közötti kapcsolatról van szó, valamint arról a szándékról, hogy hiteles javaslatot terjesszünk elő egyrésről az éghajlatváltozás hatásainak

csökkentésére és az azokhoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedések finanszírozásáról, másrésről annak alátámasztásáról, hogy készek vagyunk mutatni az utat.

A Bizottság – az egyetlen szerv, amely megtette ezt – finanszírozási javaslatot terjesztett elő. A javaslatot sokan bírálták azért, hogy nem elegendő. Biztos vagyok abban, hogy nem lesz elegendő, ez csak az első lépés, és remélhetőleg másokat is arra készítet majd, hogy tegyenek erőfeszítéseket, és tegyenek le valamit az asztalra, amit Koppenhágában meg lehet vitatni. Mi természetesen továbbra is tevékenyen közreműködünk, és nem engedünk célkitűzéseinkből, sőt a többi érintettet és a partnereinket is arra ösztönözzük, hogy vegyék ki részüket a munkából és üljenek le a tárgyalóasztalhoz – köztük (első alkalommal) az Egyesült Államok –, hogy választ adhassunk a polgárok aggályaira.

Biztosíthatom Önöket arról, hogy nem áll szándékunkban engedni a célkitűzéseinkből, sőt biztosítani fogjuk, hogy kezdeményezőként lépünk fel annak érdekében, hogy megfelelő megállapodás jöjjön létre Koppenhágában.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Gerard Batten (EFD), írásban. – Lázás találgatás folyik arról, hogy esetleg Tony Blairt nevezik ki az Európai Unió első elnökének a Lisszaboni Szerződés/Európai Alkotmány értelmében. Európa-szerte közel harmincnyolcezeren írták alá az elnökségét ellenző petíciót. Könnyű megérteni, miért. Nagy-Britannia miniszterelnökeként Blair úr hazugnak és fanatikusként bizonyult. A viszonylag szerény miniszterelnöki fizetéséből csodálatos módon multimilliárdos lett. Az alsóházat mostanában elárasztó, a parlamenti képviselők költségeivel kapcsolatos botrány során csak egyetlen képviselő költségeinek nyilvántartása tűnt el rejtélyes módon. Blair úr. Megértem, hogy a Blair úr elnökségét ellenzők körében ez visszatetszést kelt. De valójában ki is lehetne jobb elnökjelölt Blair úrnál abban az Unióban, amely csaláson, hazugságon és korrupción alapul? Blair úr a romlás szélére taszította Nagy-Britanniát. Ugyanezt az EU-val is megtehetné. Az EU és Tony Blair megérdemlik egymást.

Ivo Belet (PPE), írásban. – (NL) Elnök úr, feltételezzük, hogy az Európai Tanács közelgő ülésének napirendjén a gazdasági válság és különösen az Opel helyzete is szerepelni fog. Az Opel felvásárlása és az ezzel kapcsolatban beígért jelentős állami támogatás Európa számára többet jelent egy esettanulmánynál; az Európai Bizottság hitelességéről van szó, amelynek biztosítania kell, hogy jogtalanul ne nyújtsanak állami támogatást. Elfogadhatatlan, hogy jól működő, nyereséges üzemeket zárjanak be, mert az elhelyezkedésük szerinti tagállam nem tud annyi állami támogatást nyújtani, mint egy másik – nagyobb és hatalmasabb – tagállam.

Az Opel-ügyből is le kell vonnunk a tanulságokat: még nem túl késő, hogy összehangolt európai stratégiát terjesszünk elő a gépjárműágazat vonatkozásában. A CARS 21 dicséretes terv volt és az is marad, de egyáltalán nem hatékony. Európának egy olyan erőteljes tervet kell kidolgoznia a jövőre nézve, amely drasztikusan felgyorsítja a fenntartható elektromos autók fejlesztését. Ehhez tárgyalóasztalhoz kell ültetnünk az európai autógyártókat, és a hetedik keretprogramból forrásokat kell erre a célra összpontosítani. Ideje, hogy előbújunk a védelmi állásból, és a legnagyobb európai ágazat valamennyi munkavállalója számára kedvező jelzést adjunk.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Az Európai Tanács következő ülésének egyik legfontosabb célkitűzése, hogy biztosítsa az ENSZ december folyamán Koppenhágában megrendezésre kerülő, éghajlatváltozásról szóló konferenciájának sikerét.

A koppenhágai konferencián képviselendő uniós állásponttal kapcsolatos tanácsi következtetések alapvető fontosságúak annak biztosításához, hogy az EU egységes álláspontot képviseljen. Lényeges az ambiciózus tárgyalási pozíció fenntartása. Az EU-nak bizonyítania kell egységességét, és példát kell mutatnia az irányítás tekintetében, különösen a fejlődő országoknak nyújtott segítség révén, amelyek 2020-tól kezdve évente körülbelül 100 milliárd euró költséggel szembesülnek, ha alkalmazkodni akarnak az éghajlatváltozás hatásaihoz és csökkenteni akarják a kibocsátásokat.

A fejlődő országokra – különösen a legkevésbé fejlettekre – vonatkozó finanszírozási rendszer létrehozása a finanszírozási források és összegek meghatározásával együtt rendkívüli jelentőséggel bír a koppenhágai megállapodás elérésének biztosítása szempontjából.

Ez a megállapodás lehetővé fogja tenni egy olyan jegyzőkönyv hatálybalépését, amely 2013. január 1-jétől a Kiotói Jegyzőkönyv helyébe lépne, valamint biztosítani fogja az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának

hatékony csökkentését, ugyanakkor lehetővé fogja tenni, hogy az európai ipar versenyképes maradjon a világc piacokon.

András Gyürk (PPE), írásban. – () Reményeink szerint legkésőbb az Európai Tanács október végi ülésén az utolsó akadályok is elhárulnak az Lisszaboni Szerződés életbe lépése előtt. Az említett megállapodás számos vonatkozásban ösztönözheti a hatékonyabb uniós döntéshozatalt. Ezek közül szeretnék egyet kiemelni, ez pedig az energiabiztonság. Előrelépés, hogy az eddigiekkel ellentétben az energiapolitika különálló fejezetet kap egy uniós alapszerződésben. Az elmúlt évek történései alapján úgy vélem, az új fejezet jó csapásirányokat jelöl ki az uniós energiapolitikában. Az energiahatékonyság fejlesztése, a megújuló támogatása és a hálózatok összekötése támogatandó célkitűzések. Egy új tagállamból érkező képviselőként különösen annak örülök, hogy az új energetikai fejezetben helyet kap a szolidaritás fogalma is. A Lisszaboni Szerződés ugyanakkor – legalábbis az energiapolitika terén – korántsem a megoldást helyezi a lábunk elé. Az új fejezet beemelése sokkal inkább figyelmeztetés: sürgető lépésekre van szükség Európa függőségének mérséklése és környezeti szempontok érvényesülése érdekében.

A Lisszaboni Szerződés önmagában semmire sem garancia, csupán lehetőség. Lehetőség arra, hogy a tagállamok saját érdekeiket felismerve megerősítsék a közös uniós energiapolitika alapjait. Az alternatív szállítási útvonalak kiépítése, a hálózatok összekötése, vagy éppen a külső felvásárlások elleni védelem megteremtése ugyanis a jövőben sem képzelhető el a tagállamok kellő politikai elszántsága és együttműködése nélkül.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Az, hogy Írország jóváhagyta a Lisszaboni Szerződést, az egész európai kontinensen érezteti a hatását. A Szerződés nyilvánvaló célja, hogy az EU keleti bővítését követően egyszerűsítse a döntéshozatali folyamatot. Ennek alapján az ír partnereink által közvetített üzenet az európai polgárok közötti szolidaritást bizonyítja. Ráadásul az EU rotációs elnökségi rendszerének keretében tartandó, egyik utolsó Európai Tanácsról beszélünk. Ez még nagyobb jelentőséget kap abban az összefüggésben, hogy ki kell választani a következő években a legfontosabb posztokat betöltő személyeket. Ez a kérdés élénk vitákat váltott ki, amelyek számtalan politikai felfogást tükröztek. Szerintem az a feladatunk, hogy egy adott kérdés tárgyalása során a világosan meghatározott elvek érvényesüljenek a pillanatnyi büszkeség érzésével szemben. Kötelességünk, hogy az Európai Uniónak minden régió vonatkozásában következetességet, hatékonyságot, a jövőre vonatkozóan hosszú távú kilátásokat és kiegyensúlyozott fejlődést biztosítsunk, hogy megfelelhessen a világpolitikai szinten kibontakozó kihívásoknak, akár a gazdasági válságról vagy az éghajlatváltozásról, akár a közös identitásunkról stb. legyen szó. Az Európai Unió valójában csak akkor tehet szert a megérdemelt tekintélyre, ha nemzetközi szinten azonos álláspontot képviselünk, és ha egységesen fellépő szervezetként határozhatnak meg bennünket.

(Az ülést néhány percre berekesztik.)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

3. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

3.1. A tájékoztató szabadsága Olaszországban és az Európai Unió más tagállamaiban (szavazás)

– A szavazás előtt:

Edite Estrela (S&D). – (PT) Tisztelt elnök úr! Az eljárási szabályzat 157. cikkének (1) bekezdése értelmében szót szeretnék kérni, hogy az Olaszországban és az Európai unió más tagállamaiban a tájékoztató szabadság helyzetéről szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport által benyújtott második módosítástervezetéről szóljak.

Ez a módosítási javaslat szégyent hoz az Európai Parlamentre, és igazság szerint nemhogy szavazni nem kellene róla, de meg se kellene vitatni. Az elvei hamisak, és csupán a portugál politikai pártok választási kampánya során megálmodott téveszme képezi az alapját. A portugál szavazók megadták a helyes választ.

Mindazonáltal megkérdőjelezhetetlen igazság (és ezt mindjárt bizonyítékkal is alátámasztom), hogy az e módosítást előterjesztő EP-képviselő türelmetlenségéről és inkvizitorikus gondolkodásmódról tett tanúbizonyságot tegnap a weboldalán, amikor arra szólította fel José Saramago Nobel-díjas író, hogy tagadja meg portugál nemzetiségét. Elég világosan látható, hogy ki támadja a véleménynyilvánítási szabadságot.

– Az RC-B7-0090/2009 számú közös állásfoglalásra irányuló indítványról szóló szavazást megelőzően:

David-Maria Sassoli, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr! Az eljárási szabályzat 147. cikkével összhangban emlékeztetni kívánom Önt arra, hogy 2007-ben az emberi jogok globális helyzetéről folytatott vita során a tisztelt Ház úgy határozott, hogy nem az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport által javasoltak szerint cselekszik, és a politikai érvek alátámasztásának céljából nem hivatkozik magasabb polgári vagy vallási intézményeket képviselő személyekre.

Ezért arra kérjük Önt, hogy ugyanígy járjon el a PPE képviselőcsoport által az állásfoglalásunkkal kapcsolatban előterjesztett módosítások esetében, amely kifejezetten megemlíti Giorgio Napolitano olasz köztársasági elnököt.

Elnök. – Sassoli úr, Ön az eljárási szabályzat 147. cikke értelmében felvetette az elfogadhatatlanság kérdését. Ennek következtében az elnökség – nevezetesen Buzek elnök úr – mélyrehatóan megvizsgálta a kérdést, amint azt Ön is elhiheti. Az elemzését a következő alapelvekre helyezte: először is az Ön által említett módosítások – nevezetesen a 7., a 8. és a 9. módosítás – közvetlenül a módosítani kívánt szövegre vonatkoznak. Másodszor, nem céljuk a teljes szöveg törlése vagy cseréje. Harmadszor, nem változtatnak meg több bekezdést a szövegben, és azt sem állítható, hogy nem érintenek minden nyelvi változatot.

Következésképpen a 147. cikk szigorú alkalmazásával az elnök azon a véleményen van, hogy azok megfelelnek az elfogadhatóság valamennyi kritériumának. Az elnök tehát úgy határozott, hogy azok elfogadhatók.

Ami a Napolitano elnök úrra való hivatkozást illeti – aki szeretett volt kollégánk –, létezik olyan precedens, ami megengedi, hogy szövegeinkbe belefoglaljuk személyek, politikusok neveit.

Sassoli úr, amennyiben fenntartja a kérését, az eljárási szabályzat értelmében természetesen egyéb fellépések lehetősége is nyitva áll Ön előtt: mint pl. szóbeli módosítás vagy – természetesen – a fenti módosítások elleni szavazás.

Mario Mauro, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr! Teljesen egyetértek az elnökség módosításokkal kapcsolatos értelmezésével. Én szóbeli módosítással élnék, miszerint tartsunk meg minden módosítást, de javasoljuk, hogy egyszerűen töröljük az olasz köztársasági elnök családi és utónevét.

Tehát a szokásos gyakorlat szerint azt javaslom, hogy a szövegben ne említsünk személyeket, és töröljük a „Giorgio Napolitano” nevet, ugyanakkor hagyjuk meg a módosításokat és a módosításokról szóló szavazás lehetőségét. Úgy vélem, hogy ezzel a megoldással valamilyen módon kifejezhetjük az olasz köztársasági elnök iránt érzett tiszteletünket, aki világosan elmondta, amit mondott, és akire a vita során valamennyi politikai képviselőcsoport valamennyi felszólalója hivatkozott.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Miután tudomásul vettem az elnökség módosítások elfogadhatóságára vonatkozó döntését, csupán azt szeretném kérni a módosítások szerzőitől, hogy politikai célszerűség okán vonják vissza azokat.

Nem hiszem, hogy nagy változást jelentene, ha nem említenénk meg az olasz köztársasági elnök családi és utónevét, mivel az olasz köztársasági elnökre vonatkoznak e módosítások. Azt hiszem, hogy valamiféle szertartásosság kíséri a munkánkat: soha nem hallottam még, hogy más országok EP-képviselői az angol királynőt vagy a német elnököt úgy idézték volna az állásfoglalásainkban, hogy az eszköznek tűnne. Ezért egyszerűen azt kérem, hogy vonják vissza az állásfoglalás 7., 8. és 9. módosítását.

Elnök. – Tisztelt Sassoli úr! Tekintettel arra, hogy feltette ezt a kérdést, valamint hogy Mauro úr erre válaszként javaslatot terjesztett elő, szíveskedjen szólásra emelkedni és válaszolni!

David-Maria Sassoli, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr! Támogatjuk az olasz elnökünk családi és utónevének törlését. Természetesen az említett módosítások ellen fogunk szavazni.

Elnök. – Ebben az esetben törölni fogjuk az olasz államfő családi és utónevét.

– A 3. bekezdésről szóló szavazás előtt:

Nuno Melo (PPE). – (PT) Tisztelt elnök úr! A következő szóbeli módosítást teszem: sajnálja és helyteleníti, hogy a portugál szocialista kormány olyan befolyást gyakorolt, ami a TVI portugál televíziós csatorna *Jornal Nacional* programjának megszüntetéséről szóló döntéshez vezetett, és megjegyzi, hogy jelenleg a Portugál Szabályozó Hatóság vizsgálja a döntést.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el)

– A D bevezető részről szóló szavazást követően:

József Szájer (PPE). – Tisztelt elnök úr! Emlékeztetni kívánom a tisztelt Házat arra, hogy az Európai Parlamentnek nem kellene olyan állásfoglalásokat elfogadnia, amelyek kettős mércével mérnek. Erre saját országomból, Magyarországról hozok példát, ahol a pénzügyminiszter büntetőeljárást indított egy újságíró ellen, mert nem tetszett neki, amit róla írt.

Ezért úgy vélem, hogy kettős mérce alkalmazására kerül sor, ha szövegekben megemlítik az olasz és európai újságok ellen pert indító olasz miniszterelnököket, de magát az esetet nem említik – aminél véleményem szerint a magyarországi eset súlyosabb. Tehát felhívom a balszárnyon álló kollégáinkat, hogy ne szavazzanak e módosítás ellen, mert az csak azt mutatná és tenné világossá, hogy a tevékenységük nem egyéb színjátéknál, egy olyan ország miniszterelnökét zaklató színjátéknál, ahol nem létezik baloldal.

(Taps)

Ugyan a kormányt nem az Önök párttagjai alkotják, de szocialista kormány esetén se fogadják el ezt a mércét. A módosítás tehát a megfelelő mederben folyik.

(Taps)

„mivel az Európai Parlament nem fogadhat el kettős mércét; mivel annak érdekében, hogy politikai nyomást gyakoroljanak a magas rangú tisztségviselőkkel és a hatalmon lévő párt politikusaival összefüggésbe hozható korrupciós eseteket leleplező újságírókra, a magyarországi kormányzat nemrég lépéseket tett annak érdekében, hogy büntetőeljárást indítsanak a média e képviselői ellen” – nevezetesen Pindroch Tamás, a *Magyar Hírlap* újságírója ellen –, „mivel különös tekintettel arra, hogy egy olyan újságíró ellen indult büntetőeljárás, aki egy volt magas rangú kormánytag és az egyik európai biztosjelölt botrányai után nyomozott; mivel erre olyan légkörben került sor, ahol a sajtóra politikai nyomás nehezedik Magyarországon”.

Kérem, hogy szavahihetőségük megőrzése érdekében támogassák ezt a módosítást! Ily módon világossá válhatna, hogy nem egy bizonyos személyt zaklatnak, akit nem szeretnek, és aki nem osztja az Önök politikai nézeteit, hanem valóban támogatják az európai sajtószabadságot.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el)

Elnök. – Ezzel a szavazások órája lezárult.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Azért kértem szót, hogy egy nagyon súlyos eseményről tájékoztassam Önöket – ennek semmi köze nincs ehhez a szavazáshoz –, és felkérem a Parlament elnökségét, hogy a lehető legrövidebb időn belül tájékozódjon ezzel kapcsolatban, hogy intézkedni tudjunk kiváltságaink és mentességeink megóvása érdekében.

Ma reggel az olasz rendőrség tagjai behatoltak küldöttségünk egyik tagjának magánlakhelyére, amíg ő itt tartózkodott Strasbourgban. Ezért sietve el kellett hagynia Strasbourgot, hogy az olasz bíróság végzése értelmében visszatérjen lakhelyére. A bíróság házkutatást rendelt el egy képviselőnél, azaz egy képviselő magánlakhelyén, ami egyértelműen ellentmond a kiváltságaink és mentességeink alapvető szempontjainak.

Csupán annak megvizsgálását kérem a Parlamenttől és az elnökségtől, hogy a bíróság és az olasz rendőrség Mastella úrral kapcsolatos intézkedése tiszteletlen cselekedetnek, valamint a mentességünk messzemenő megsértésének minősül-e.

Elnök. – Az elnökség meg fogja vizsgálni ezt a kérdést annak érdekében, hogy határozottan megvédhessük előjogainkat és mentességeinket.

Vytautas Landsbergis (PPE). – Tisztelt elnök úr! Remélem, hogy az egyik, még meg nem született litvániai törvényről tartott korábbi sikertelen szavazás nyomán számos kolléga megértette, hogy el kell hárítani annak a veszélyét, hogy az Európai Unió Szovjetunióvá váljék.

4. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- A tájékozódás szabadsága Olaszországban és az Európai Unió más tagállamaiban

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Tisztelt elnök úr! Remélem, hogy Berlusconi úr ellen vádat emelnek a joghatóságok az általa elkövetett bűncselekmények miatt, és véget ér a sajtó feletti uralma. Bizonyos képviselők, akik nem az elítélése mellett szavaztak, nem járhatnak tovább csukott szemmel, hiszen nagyon súlyos dolog az, ami a szabadságot illetően Olaszországban folyik. A mai szavazás kimenetelétől függetlenül ez az ügy minden európai polgár ügye.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Én a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja és más képviselőcsoportok által közösen megfogalmazott állásfoglalás mellett szavaztam, mert a tájékozódási szabadságot, a szólásszabadságot és a vélemények sokszínűségét az Európai Unió valamennyi tagállamában biztosítani kell. A tájékozódási szabadság képezi a szabad, demokratikus társadalom alapját, és az Alapjogi Charta kimondja, hogy mindenkinek joga van a szólásszabadsághoz, és ez a jog magában foglalja a saját meggyőződéshez való jogot, valamint azt, hogy mindenki a kormányzati intézmények beavatkozása nélkül adhasson és kaphasson tájékoztatást és cseréljen eszméket. Ezért nekünk, az Európai Parlament képviselőinek támogatnunk kell a nemzeti szintű független média és tisztességes verseny kialakulását. A tényleges sajtószabadság biztosítása érdekében a kormányzati intézményeknek készen kell állniuk arra, hogy megvédjék a szólásszabadságot, és elősegítsék annak kialakulását, hiszen ez az Európai Unió alapvető értékei és jogai biztosításának legfontosabb feltétele.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! „Amit a hernyó a világ végének tekint, azt a mester pillangónak nevezi.” Ez a gondolat – amely egy kínai filozófustól származik – igen helytálló e vitában, ha figyelembe vesszük, hogy Obama elnök annak ellenére megkapta a Nobel-békedíjat, hogy szembeszállt az őt támadó televíziós beszámolókkal, és mi itt a szabadság állítólagos hiányáról vitatkozunk, amit egyetlen dolog motivál: a Berlusconi úr elleni gyűlölködés.

A gyűlölködés – amelyre jó példa az a fényképmontázs, amelyen egy sajtószabadság melletti, utcai tüntetésen rácsok mögött látható a miniszterelnök – olaj volt a tűzre, és eluralkodott a sértegetés minden formája. Ennek a parlamentnek felelősséget kell vállalnia a gyűlölködésért, amennyiben elejét kívánja venni a jakobinus baloldali gyalázatosan antidemokratikus támadásának.

Meglehet, hogy Európa – amely örökösen azzal küzd, hogy elviseljen egy erős és határozott Olaszországot – úgy tesz, mintha nem lenne mindennek tudatában, csak hogy lebecsülje Olaszország erejét. Az olasz nép nem fogja ezt megengedni, nem fogja tűrni, hogy a fondorlatos európai erők megpróbálják racionalizálni Olaszországot azon olaszok gyűlölködése miatt, akik csupán meg akarják fordítani a jobbközép demokratikus választási győzelmét.

A legolvasottabb olasz lapok közül 18 áll szemben a kormánnyal, vagy legalábbis nem áll mellette, és csak ötről mondható el, hogy a jobbközép pártján áll, és mindenféle sértésnek vagyunk kitéve. Igazság szerint a demokrácia érdekében itt az ideje, hogy a tisztelt Ház azzal az antidemokratikus olaszországi baloldallal is foglalkozzon, amely mást sem tud, mint gyűlölködni.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Üzenjük azoknak a magyarországi hazug erőknél, akik azt állítják, hogy a Jobbiknak az Európai Parlamentben semmiféle szerepe nincs és nem lehet, hogy a háromfős magyar Jobbik-delegáció szavazatán múltott az, hogy az igazságtalan, diszkriminatív erők általi elítélése Olaszországnak itt ma nem történhetett meg, első mondanivalóm. A másik: mindezt nem pártfrakció-fegyelem alapján tettük, hanem az igazságosság mércéje alapján, és arra tekintettel elsősorban, hogy kettős mércét próbáltak volna alkalmazni, hiszen tegnap Barroso úrnak panaszkodtam arról, hogy Magyarországon a szocialista-liberális kormány a véleménynyilvánítási szabadságot nem sajtókoncentrációval, médiakoncentrációval sértette meg, hanem szemkilövetésekkel, bebörtönzésekkel, börtönbeli kínzásokkal, koncepciók eljárások sorozatával, és erre Barroso azt mondta, hogy ez belügy. Hogy lehet, hogy ez belügy, és Olaszország ügye meg nem belügy. Ilyen kettős mércét nem hagy a Jobbik alkalmazni ebben a Parlamentben.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Európa is észrevette, hogy az olaszországi ellenzék félrebeszél, nem létező dolgokról beszélődik.

Természetesen nem örülhetünk ennek, mert jobban szerettünk volna úgy jönni a Parlamentbe, hogy olyan tényleges problémákról beszéljünk, amelyekre az emberek megoldásokat várnak tőlünk. Vigasztalásul szolgál

azonban számunkra, hogy Európa legalább olyan döntést hozott, amelyet még Antonio Di Pietro sem lesz képes megkérdőjelezni. Valójában ez 2004-ben egyszer már megtörtént – szintén az akkor még más képviselők által támogatott Di Pietro úrral a középpontban –, és most azzal küldte ide a többieket, hogy tegyék ugyanazt, de a mozgalom részéről azt nem kíséri semmilyen ujjongás.

Mi több, az olasz választók el akarták távolítani a kommunistákat a parlamenti szinterről, így ők már nem ülnek ezekben a székekben. Olaszországban a sajtószabadság nem jelent egyebet, mint hogy a kiadói csoportok, a köztisztviselők és a politikusok megpróbálják megfosztani a miniszterelnököt és kormányát a legitimitásától. Ez azonban olyan helyzetet teremt, ahol embervadászatot folytatnak, és csak egyetlen embert vesznek rögeszmésen célba, illetve polgárháborúhoz vezet, ami – ha azt bizonyos baloldali elemek tüzelik – nagyon súlyos következményekkel járhat.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Többféle módja van annak, hogy tönkretegyék a média pluralizmusát, és támogassák a lakosság elfogult tájékoztatását, valamint megakadályozzák a vélemények sokszínűségét. Az egyik lehetőség, hogy gazdaságilag – tulajdonjogilag – monopolizálják a médiát, de nem ez az egyetlen megoldás. A tájékoztatás monopóliuma elérhető például oly módon is, hogy a vezető tömegtájékoztatási testületekbe egyetlen párt – azaz az uralmon lévő párt – tagjait nevezik ki, és gátat vetnek az eltérő véleményeknek. További példák is léteznek, és mi itt, ezen az ülésen már hallottunk azokról a téma megvitatása folyamán. Azok valószínűleg tények voltak.

Mindez azt igazolja, hogy ha Európa demokratikusan akar működni, szabályokra van szüksége, olyan irányelvekre van szüksége, amelyek biztosítják a média pluralizmusát. Ez okból támogattam az ALDE, a Szocialisták és a Zöldek által előterjesztett határozatot, amely pontosan ilyen javaslatokat tartalmaz.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Legelőször is korrigálni kívánom az első és a második szavazatomat: tartózkodni kívántam, de elhibáztam, mert kapkodtam, és rossz gombot nyomtam meg. Az első két szavazatom tehát az egész napi szavazástól való tartózkodás.

A következő kijelentést teszem: súlyos, eredendő bűn fedezhető fel abban a javaslatban, amely a mai vitához vezetett, és ez olyan bűn, amire már az olasz köztársasági elnök is rámutatott. Ezt a bűnt tetézi az opportunizmus, miszerint az olasz miniszterelnök által bizonyos újságok ellen indított pert – ami teljesen törvényes eljárás – eszközül használják arra, hogy támadást indítsanak ellene.

Ezért nem szavaztunk a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja stb. javaslata mellett, de nem szavaztunk az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport indítványa mellett sem, habár el kell ismerni, hogy megvédi Olaszország büszkeségét, teljesen áttekinti a média és az egyéb állami jogkörök közötti egyensúly Európában fennálló problémáját, ami Olaszországban is komoly problémaként jelentkezik. Ez nem csak az olasz miniszterelnök e területre vonatkozó érdekellentétét, hanem más problémákat is érint.

Másrészről nemzeti szinten az én pártom, az UDC, folyamatosan állásfoglalásra készíti a többséget a kérdéssel. Véleményem szerint a tartózkodásunkkal nekünk is támogatásunkról kell biztosítanunk őket.

Carlo Fidanza (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Ez a vita megmutatta nekünk, hogy az olaszországi baloldal túlzottan eltávolodott a népünk érzéseitől. Az olaszok körében nincsen szó felkelésről, az igazságügyi, a kiadói és a politikai elit politikai manőver révén próbálja érvényteleníteni a nép által pár hónappal ezelőtt törvényesen meghozott döntést.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Azok, akik a tisztelt Házban az elmúlt napokban azt állították, hogy az olaszok attól tartanak, hogy Berlusconi úr veszélyezteti a sajtószabadságot, hazudnak, és ezt ők is nagyon jól tudják. Valamennyi becsületes olasz állampolgár elismeri, hogy Olaszországban vannak olyan újságok, rádióállomások és TV-csatornák, amelyek szabadon működnek, hogy e lapok közül sok olyan van, amelynek szerkesztői álláspontja ellenkezik az olasz miniszterelnökével, és ha a pluralizmus hiányáról beszélünk, az csak az olasz újságírók által elismert, egyetlen – és hangsúlyozom, hölgyeim és uraim, hogy az egyetlen és szegyetlenül balra húzó – szakszervezetten belül érhető tetten, és hogy a program készítői, a kommentátorok és a színészek, akiknek nézetei ütköznek az olasz miniszterelnökével, könnyen és a szabadságuk veszélyeztetése nélkül találnak munkát az állami TV-csatornáknál vagy az olasz miniszterelnök tulajdonában álló TV-csatornáknál.

Ha aggasztja is valami az olaszokat, elnök úr, az ugyanaz, mint ami valamennyi többi európaít is aggasztja: a válság, az illegális bevándorlás, a munkahelyek és nyugdíjak, de biztosan nem a tájékoztatói szabadság, ami soha nem forgott veszélyben, és ami – éppen ellenkezőleg – a baloldal híveinek mindennapos támadásának van kitéve

Lena Ek (ALDE). – „Ha az emberiség egyetlen ember kivételével azonos véleményen van, még akkor sem lenne joga ezt az embert elhallgattatni, ahogy annak sem lenne joga – ha hatalma volna is rá – az emberiséget elhallgattatni.”

– (SV) Olaszország az európai demokrácia egyik bölcsője. Következésképpen sajnálatos az olaszországi média jelenlegi helyzete. Az, hogy valamennyi európai országban tiszteletben tartsák az alapvető emberi jogokat, az EU-n belüli együttműködés lényegét jelenti. Teljesen elhibázott azt állítani – ahogy azt az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport is teszi –, hogy ez nem így van. A PPE képviselőcsoport elbújik ezen érvek mögött, és ezzel a magatartással Silvio Berlusconi ügyét szolgálja.

A média sokszínűsége azt jelenti, hogy számos különböző résztvevő anélkül működhet, hogy az állam beavatkozna azok tartalmába. Annak érdekében, hogy élénk, demokratikus vitát folytassunk Európában, valamennyi tagállamban független médiára van szükség. Az EU számára mindegy, hogy ezt hogyan érik el. A sajtószabadság ugyanakkor olyan aktuális kérdés, amivel uniós szinten kellene foglalkozni. Ezért sajnálatomat fejezem ki az olaszországi média szabadságáról szóló állásfoglalásról megtartott mai szavazás eredménye miatt.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Tisztelt elnök úr! Engem hidegen hagy Berlusconi úr politikai és erkölcsi iránymutatása, és a sajtószabadság tekintetében Olaszország sajnos nem áll a lista élén. A tájékoztató és sajtószabadság azonban elsősorban Olaszország belügye. Az olaszoknak ezt maguknak kell elintézniük. Szerencsére így is tesznek, és például felfüggesztik az olasz miniszterelnök mentességét. Ezenkívül az, hogy nemrég elindították az *Il Fatto Quotidiano* című napilapot, azt mutatja, hogy kritikus sajtó is létezik Olaszországban, és van mozgástér.

Ezért magukhoz az olaszokhoz fordulok: továbbra is éberen figyeljék, hogy országukban támadás éri-e a sajtószabadságot. Remélem, hogy a brüsszeli hivatali szervezetnek nem szükséges közbelépnie. Végtevére is nem „több Európát” akarunk, hanem olyan Európát, amely alapfeladataira koncentrál. Csak ily módon nyerheti el Európa a választók bizalmát.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Tisztelt elnök úr! A tájékoztató szabadság nagyon fontos kérdés, és a magam részéről mellette szavaztam. Ne felejtjük el azonban, hogy a szabadság felelősséggel is jár, és nekünk Európában kritikus és átlátható kommunikációra van szükségünk. Biztosítanunk kell, hogy ez így legyen a jövőben is. Az európai történelem megmutatja, milyen borzalmakhoz vezetett az, amikor a médiát elzárták, és nem engedték a szabad információáramlást.

Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek ebben az ügyben nem csupán egyetlen tagállamot, hanem egész Európát kell görcsö alá vennie. Ezért ki kell terjesztenünk a kérdéskört, és olyan alapelveket kell megállapítanunk, amelyekhez attól függetlenül is tartjuk magunkat, hogy épp ki van hatalmon: a szocialisták, a liberálisok vagy a jobboldal. Mindenre azonos szabályok vonatkoznak, és valamennyi esetben fel kell lépünk a tájékoztató szabadság biztosítása érdekében. Ez az egyik olyan alapvető szabadságjog, amelyet reményeim szerint az Európai Unió is tiszteletben fog tartani az elkövetkező években. Azt is remélem, hogy mindenre nézve azonos mércét fognak alkalmazni.

Chris Davies (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Az Európai Unió, állítása szerint, magáénak vallja a szabadságról és a demokráciáról szóló nemes alapelveket, amelyeket a Lisszaboni Szerződésben ismételtelen rögzítenek és megerősítenek, mégis időről-időre szemet hunyunk az egyik vagy másik tagállamban folyó kirívó túlkapások fölött. Nem mutogatunk ujjal azokra, akik nem támogatják az Európai Unió alapját képező alapelveket. Nem szeretnénk kellemetlen helyzetet teremteni, de ma lehetőségünk volt állást foglalni és kimondani, hogy az, ahogy az olasz miniszterelnök a sajtót irányítja, egyértelmű túlkapás.

Más tagállamokban is vannak problémák, de ami Olaszországban történik, az a legrosszabb. A brit Függetlenségi Pártnak és a brit konzervatívoknak köszönhetően egyetlen szavazattal veszítettünk ma: egyetlen szavazatról volt szó. A brit konzervatívok azt mondják, hogy a szociális és foglalkoztatási politikát az Európai Unió hatásköréből az egyes tagállamok hatáskörébe akarják visszautalni. Nem állítják, hogy azt is meg akarják akadályozni, hogy az Európai Unió bármilyen szerepet is játsszon abban, hogy kiálljanak a demokráciát Európa-szerte támogató, alapvető szabadságok mellett.

Philip Claeys (NI). – (NL) Tisztelt elnök úr! Én is örülök, hogy leszavazták az állásfoglalást, mivel elfogadhatatlan, hogy a tisztelt Házat valamely politikus ellen irányuló, politikai bosszorkányüldözés eszközeként használják. Hasonlóképpen elfogadhatatlan, hogy a tisztelt Ház valamilyen európai „Big Brother-nek”, főinkvizitornak képzelje magát, aki közvetlenül beleszól egy olyan kérdésbe, ami tisztán és egyszerűen az egyes tagállamokat érintő belügy.

Azok, akik itt az olaszországi tájékoztatói szabadság feltételezett veszélyeztetése miatt emelik fel szavukat, elsőként támogatják azokat a „szájkosártörvényeket”, amelyek kizárólag és egyszerűen a másképpen gondolkodók politikai megsemmisítésére irányulnak. Visszataszító ez a baloldali képmutatás. Mi több, ha Belgiumban csak fele olyan szabad lenne a tájékoztatás, mint Olaszországban, már jelentős előrelépést tettünk volna.

Daniel Hannan (ECR). – Tisztelt elnök úr! Nem válik a tisztelt Ház becsületére, hogy a mai egész napirendünk, az egész szavazásunk során olyan ügygel foglalkozunk, aminek soha nem kellett volna napirendre kerülnie. Túlmutat a Parlament hatáskörén, és az egyik tagállamunk jogkörébe tartozik.

Nem támogatom különösebb Silvio Berlusconi. Örömmre szolgál, hogy a brit konzervatívok már nem ülnek a pártjával együtt az Európai Néppárt képviselőcsoportjában, de nem hiszem, hogy én lennék az egyetlen, akit visszataszít az a szemforgató önelégültség, ami a vita során a másik oldalról megnyilvánult. Arról panaszkodnak, hogy uralja a médiát, ugyanakkor nem tesznek említést arról a több tízmillió eurós közpénzről, amit a Parlament saját reklámjára költ.

Ez az állásfoglalás és az a tény, hogy mindez ma került elénk, nem válik senki becsületére: sem az olaszok becsületére – akik olyan érveléssel érkeztek az ülésre, amellyel saját nemzetállamukban nem mentek semmire –, sem a mi becsületünkre, akik bele szándékoznak ártani magunkat az ügybe. Az ilyen problémákról Olaszország nemzeti demokratikus mechanizmusain és eljárásain keresztül kellene megfelelően dönteni. Hadd ismétljem meg a Lisszaboni Szerződés szavazására bocsátásáról szóló felhívásomat: *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (ECR). – Tisztelt elnök úr! Úgy vélem, itt az ülésen mindannyian aggódunk a média pluralizmusa miatt. A média pluralizmusát illetően aggodalmaim vannak egyes tagállamok esetében. Aggodalmaim vannak a média pluralizmusát illetően egyes EU-n kívüli országok – például Kuba és Észak-Korea – esetében is, de ezekre vonatkozóan a szocialisták szinte soha nem vetik fel ezt a kérdést. A szocialisták eléggé hallgatók, ami a média pluralizmusát illeti ezekben az országokban.

Itt azonban nagyon fontos alapelvről van szó. A Rolling Stones egyszer a következőket mondta: „Nem kaphatod meg mindig, amit akarsz”, és ha az ember nem kaphatja meg azt, amit akar, akkor nem tehet mást, mint hogy bízik az országa demokratikus folyamatában, ami arról próbálja meggyőzni az embereket, hogy távolítsák el azt a kormányt, amelyet nem támogatnak. Az ember nem dönt úgy, hogy elmegy az Európai Parlamentbe, és ott próbálja visszajára fordítani a demokratikus döntéseket. Ez a konzervatívok által dédelgetett alapelv, és ezért vagyok büszke arra, hogy az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportja kivette a részét abból, hogy leszavazzák ezt az aljas állásfoglalást.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Véleményem szerint a Parlament demokratikus szavazása megkérdőjelezhetetlenül rámutatott valami olyasmire, amiről mindenki tudja, hogy igaz, nevezetesen arra, hogy a tájékoztatói szabadság igenis létezik Olaszországban.

Látható, hogy a baloldal olyan témákat keresett, amelyekre vonatkozóan ellenvetéssel élhet. Miért? Azért, mert amint azt már elmondtam Brüsszelben, rengeteg napilap van Olaszországban, de nem tudják, miről írjanak, így tehát csak azt mondhatták – és ezzel egy hónappal késleltették a Parlament munkáját –, hogy támogatják azt a nézetet, miszerint Olaszországban nincs tájékoztatói szabadság.

A rengeteg napilap nem képes arról írni, hogy az olasz kormány négy hónap alatt visszaköltöztette az Aquila-i földrengés áldozatait a sáttortáborokból a saját otthonaikba, a lapokban nem képesek arról írni, hogy a Berlusconi vezette új olasz kormány három hónap leforgása alatt eltakarította az évek óta halmozódó szemetet Nápoly utcáiról, nem képesek arról írni, hogy az OECD szerint a gazdasági válság ellenére Olaszországban vesztették el legkevesebben a munkájukat, nem képesek arról írni az újságokban, hogy Olaszországban egy bank sem omlott össze, és egy bankbetétes sem veszítette el a pénzét – a gazdasági válság ellenére –, erről nem szólhatnak, senki sem olvassa ezeket a lapokat, senki sem hisz a lapoknak, és a tájékoztatói szabadság állítólagos hiányára tolják a felelősséget.

Tudják, mit mondunk mi erre Olaszországban? Azt, hogy olyanok, mint azok, akik kinyitják az arénát, hagyják megszőkni a bikákat, és a szarvukat keresik: elveszítették a bikákat, a szavazatokat, a példányszámokat Olaszországban, megpróbálták – mindjárt befejezem, elnök úr – azokat visszaszerezni Európában, ahol szintén többségük volt, de ahol szintén elveszítették a többséget.

A demokrácia újfent rámutatott – minden tisztelettel azok iránt Európában, akik az ellenkező igazságot akarták megmutatni –, hogy a tájékoztatói szabadság él, és ez határozottan így van Olaszországban is.

Seán Kelly (PPE). – Tisztelt elnök úr! Nagy örömmre szolgál a mai állásfoglalás eredménye, hiszen Olaszország az Európai Unió tagállama, ezért azt egymagában bevenni egy indítványba talán felesleges lenne. Remélem azonban, hogy a jövőben lehetőségünk nyílik megvitatni a tájékoztatói szabadságot, a sajtószabadságot és az egyes újságíróknak az őket foglalkoztató testületeken belül biztosított véleménynyilvánítási szabadságát. Biztosítanunk kell azonban azt is, hogy ez a vita az egész Európai Unióra kiterjedjen, ne csak egy bizonyos országra. A mai nap eredményeit tekintve ez egy jó nap volt mind az Európai Unió, mind a demokrácia számára.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Szokás szerint ráébredünk arra, hogy kizárólag nemzeti érdeket szolgáló és nemzeti vonatkozású kérdéseket vitatunk meg, és szavazunk azokról az Európai Parlamentben – ilyenformán nem az olasz képviselőházban vagy az olasz szenátusban.

Azt követően, hogy a tisztelt Házban az olasz kormány ellen azok vádaskodtak a bevándorlók kapcsán, akik nem egy furcsa összeesküvés áldozataiként, hanem az emberek szuverén akarataiból kerültek ellenzékbe, ismét opportunisták, nevetséges és öncélú kísérletet tesznek arra, hogy eltorzítsák az olaszországi helyzet valóságát, amelynek egyedüli célja, hogy Berlusconi miniszterelnök személyében befektítsék a kormányt és az országunkat.

A kisebbséget képviselő pártok egyoldalú reklámkampánnyal próbáltak meg felülkerekedni a választások során, ezzel kompenzálva az ideológiát és tartalmat nélkülöző politikai programjaikat, és az volt a kampányuk célja, hogy szisztematikusan kárt okozzanak országunknak Európán belül. Azok a képviselők, akik az olasz ellenzéket támogatták, szigorúan a saját országaikat érintő kérdésekre figyeljenek, ne a honfitársaim megtevesztett és félrevezető szemével tekintsenek az olaszországi helyzetre. Olyan párthoz tartoznak, amely az évek során csupán egy dologra összpontosító politikával különböztette meg magát: a 17 millió olasz által demokratikusan megválasztott koalíciót vezető olasz miniszterelnök szisztematikus és célzott megbecstelenítése.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- A tájékoztatói szabadsága Olaszországban és az Európai Unió más tagállamaiban

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) A Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja által előterjesztett, a tájékoztatói szabadságról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy a sajtószabadság az általam támogatott szabad és demokratikus társadalom egyik alappillére, és ha az veszélyben forog – mint jelenleg Olaszországban –, készen kell állnunk annak megóvására. Olaszországban a véleménynyilvánítási szabadság és a sajtószabadság egyértelműen komoly veszélyben forog.

Az a tény, hogy a miniszterelnök kiadókat, napi- és hetilapokat, valamint három televíziós csatornát felölélő óriási birodalmat irányít – akár közvetlenül, akár közvetetten –, egyértelműen összeegyeztethetetlen a Berlusconi úr által betöltött politikai tisztviseléssel, illetve az Olaszországgal, mint demokratikus állammal és uniós tagállammal szemben támasztott követelményekkel. Ezenkívül megkísérelnek nyomást gyakorolni az állami televízióra, illetve megpróbálják manipulálni azt. Ne feledjük, hogy a jelenlegi gazdasági válság tovább gyengítette a médiát, és a reklámcégek vagy közintézmények nyomása érzékenyebben érinti azokat. Az Európai Bizottságnak feltétlenül ki kell dolgoznia egy javaslatot a média pluralizmusáról és koncentrációjáról szóló irányelvre vonatkozóan, amelyben világosan megfogalmazza az ezzel kapcsolatos szabályokat, amelyeket valamennyi tagállamnak be kell tartania, mivel az létfontosságú a demokrácia szempontjából.

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Bizottság 2009. október 8-i nyilatkozatát követően – ami az „Olaszország” szó törlésére irányult – a tájékoztatói szabadság olaszországi helyzetéről szóló állásfoglalás-tervezet címének megváltoztatása mellett szavaztam. Annak ellenére, hogy az állami és magántulajdonban lévő média birtoklása és/vagy irányítása és bizonyos politikai erők közötti folyamatos érdekellentét miatt rendkívül aggasztó az olaszországi helyzet, osztom számos kollégám véleményét, miszerint az Európai Parlamentnek nem kellene ujjal mutogatnia egyik vagy másik tagállamra.

Liam Aylward Brian Crowley és Pat the Cope Gallagher (ALDE), írásban. – Ma különféle állásfoglalásokról és módosításokról szavaztunk. Lényegében olyan javaslatok kerültek elénk, amelyek elítélik a médiaszolgáltatások irányítását Németországban, Portugáliában, Magyarországon és Olaszországban.

Az ír kormány vezető pártjának tagjaiként következetesen ellenezzük az Európai Parlamentben előterjesztett olyan javaslatokat, amelyek elítélik az Európai Unió egyes országainak és nemzeti kormányainak belső tevékenységeit.

Az Európai Unióhoz való csatlakozásunk óta következetesen ellenezzük azokat a politikai stratégiákat, amelyek révén az Európai Parlamentet arra kéri, hogy az egyes uniós tagállamokon belüli politikai véleménykülönbségek és viták felett ítélkezzen.

A múltban is ez volt, és most is ez a politikai álláspontunk. Mindig következetesek voltunk.

Mindig támogatni fogjuk a véleménynyilvánítási szabadságot, amely valamennyi európai polgár alapvető joga.

Ivo Belet (PPE), írásban. – (NL) A szavazás meglepő eredménye remélhetőleg valódi vitára, az európai média pluralizmusát veszélyeztető problémák lényegéről szóló vitára ad majd lehetőséget. Mi teljes szívünkkel támogatunk egy ilyen vitát. Mindannyian tudjuk, hogy a média szabadságára több tagállamban nyomás nehezedik (lásd a „Riporterek Határok Nélkül” nevű szervezet által tegnap közzétett, legutóbbi Press Freedom Index jelentést).

Mindazonáltal feltétlenül alapjaiban kell megközelítenünk ezeket a problémákat, és eszközt kell kidolgoznunk a helyzet javítására az EU egész területén, hogy az újságírók anélkül végezhesék a munkájukat, hogy az érintett magánszemélyek vagy politikai szereplők nyomást gyakorolnának rájuk. A tisztelt Ház néhány tagja inkább a nemzeti megközelítést választotta és rendezte a hazai dolgokat, de jó, hogy elbukott az a stratégia, mivel meglehet, hogy az csírájában fojtotta volna el a vitát. Egyszer és mindenkorra fel kell hagynunk a nemzeti játszmákkal, és energiánkat a hosszabb távon a törvényességre és az európai demokráciára nézve valóságos veszélyt jelentő probléma strukturális megoldásaira kell fordítanunk.

David Casa (PPE), írásban. – Hibás az elképzelés, miszerint Olaszországban bármi módon megsértenék a tájékozódáshoz való jogot. Először is nem helytálló, hogy az Európai Parlamentet olyan ügyek megvitatásának fórumául használják fel, amelyeknek továbbra is a tagállamok nemzeti bíróságai és parlamentjei hatáskörébe kellene tartozniuk. Ráadásul az utóbbi időben egyértelműen csak azért kezdték Olaszországot kritizálni, hogy ezzel is Silvio Berlusconi olasz miniszterelnököt támadják. Következésképpen az állásfoglalás ellen szavaztam.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A politikai hatalom és az újságírás között bonyolult és kényes kapcsolat húzódik, de számomra világos, hogy senkinek sincs joga saját „igazát” másokra erőltetni, cenzúrázni a gondolatokat, üldözni az újságírókat, vagy korlátozni a véleménynyilvánítási és tájékoztatói szabadságot. A véleménynyilvánítási és tájékoztatói szabadság az Európai Unió támpilléreinek alkotó alapelvek egyike, de bármelyik demokráciában elengedhetetlen. Ez azt is jelenti, hogy nem kellene elcsépelni ez a vitát vagy politikai tőkét kovácsolni belőle.

Azzal, hogy a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja állásfoglalást terjeszt elő az olaszországi tájékoztatói szabadságról, összekeveri az Európai Parlamentet az olasz parlamenttel. Nyilvánvalóan kettős mércével mérnek, amikor elutasítják azt a javaslatot, hogy más országok eseteit is ebben a kérdéskörben kellene megvitatni: erre példa Németország, Magyarország vagy Portugália, amire vonatkozóan a TVI csatorna *Jornal Nacional* műsorának indokolatlan megszüntetését említettük. Őket nem érdekli a tájékoztatói szabadság Európában, csak Olaszországban... Érdekes módon ugyanezen a napon tudjuk meg, hogy Portugália 14 hellyel került hátrább a „Riporterek Határok Nélkül” nevű szervezet által közzétett, sajtószabadságra vonatkozó ranglistán.

Vasílica Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) A sajtószabadság elengedhetetlen egy demokratikus társadalomban. Következésképpen úgy vélem, hogy valamennyi tagállamnak támogatnia kell egy kiegyensúlyozott médiapiacot, és a tagállamoknak külön-külön és együttesen is kötelezettséget kell vállalniuk arra, hogy az európai polgárok a lehető legpontosabb tájékoztatást kaphassák. Véleményem szerint valamennyi európai polgár számára feltétlenül szükséges, hogy ténylegesen gyakorolhassák jogaikat és kötelezettségeiket, hogy megfelelő tájékoztatást kapjanak, ugyanakkor azt is meg tudom érteni és kritikával illetem azt a módot, ahogyan őket az európai intézmények, valamint az egyes tagállamok tájékoztatják.

Anne Delvaux (PPE), írásban. – (FR) Volt újságíróként tartózkodtam az e hét szerdán szavazásra bocsátott minden javaslattól és módosítástól. Ezennel határozott nemtetszésemnek adok hangot amiatt, hogy pártpolitikai célokra használják fel egy olyan alapvető dolog megvitatását, mint a sajtószabadság, amely

alapjogi természeténél fogva semmi esetre sem válhat politikai alkudozások, illetve a bal- és jobboldal közötti csatározások tárgyává!

Olaszországban támadások érik a sajtószabadságot, és ez teljességgel elfogadhatatlan. Meghallgattuk azonban a bolgár, a román vagy a francia újságírókat is? Folytattunk mélyrehatóan vizsgálatokat az EU más tagállamaiban létező politikai vagy gazdasági beavatkozással kapcsolatban? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a politika a saját országunkban nem avatkozik bele a szerkesztőségek életébe és a szerkesztői munkába? Ha a tanulmányunkat új jelentéssel bővítettük volna, állásfoglalásainkat úgy tudtuk volna alátámasztani, hogy azok valóban és a legmegfelelőbb módon érik el a célt, azaz az Európa Unió belüli sajtószabadságot! Véleményem szerint ez az alapjog megérdemli, hogy annál több energiát fektessünk bele, mint amit e szövegek tükröznek, amelyekből egy dolog maradt ki: a lényeg.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Én az állásfoglalás mellett szavaztam, amely a média koncentrációról és a média pluralizmusának védelméről szóló irányelv szükségességét mondja ki. Az EU médiapluralizmussal és médiakoncentrációval kapcsolatos jogi keretrendszere sajnos még mindig nem megfelelő. Az Európai Unió az Alapjogi Charta 11. cikkében, valamint az emberi jogokról szóló európai egyezmény 10. cikkében garantálja a véleménynyilvánítási szabadságot. A Charta 11. cikke ténylegesen és egyértelműen kimondja, hogy „a tömegtájékoztatás szabadságát és sokszínűségét tiszteletben kell tartani”. A média szabadsága és pluralizmusa a szabad, egészséges és demokratikus társadalom alapvető feltétele. Az, hogy a média egyre inkább vagyonos védnökök kezében koncentrálódik, egyértelműen elfojtja a nyílt vitát. Nagyon körültekintően kell megközelítenünk az információáramlást irányító nagytőke üzleti érdekeit, amely öncélúan piacvezérlő, szabályozásellenes és gyakran szakszervezet-ellenes menetrendet erőltet. Az állami médiaszolgáltatóknak is függetlennek kellene lenniük – úgyszintén a pártatlanság biztosítása érdekében –, és a kormányhatóságoknak nem kellene a tevékenységükbe beavatkozniuk.

Frank Engel (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Parlamentet újfent arra kérik, hogy formáljon véleményt egy nemzeti ügyről, azaz arról, hogy Olaszországban milyen veszélyek fenyegetik a véleménynyilvánítási szabadságot. A PPE képviselőcsoport luxemburgi tagjai azon a véleményen vannak, hogy az Európai Parlament elvből ne avatkozzon be egy tagállamon belüli érdekellentétbe – legyen az akár valóságos, akár nem. A Parlament nem követelhet európai jogszabályi intézkedéseket, valahányszor nem sikerül az adott tagállam összes érintett párta számára kielégítően megoldást találni egy politikai vagy jogi kérdésre. Ezért szavaztunk minden arra irányuló kísérlet ellen, hogy jogilag európai szinten szabályozzunk egy adott tagállamon belüli érdekellentétet.

Mivel így áll a dolog, támogatjuk a sajtóról és az e területen esetleg fennálló, problémát jelentő koncentrációról szóló valódi európai vitát. A vita középpontjában azonban nem állhat egyetlen tagállam, annak az egész EU-ra kiterjedően, tárgyilagosan és következetesen kellene a kérdéssel foglalkoznia, hogy e problémákra a meglévő közösségi jogszabályok alapján lehessen megoldást találni.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az Európai Parlament portugál szocialista küldöttei visszautasítják és elítélik bizonyos, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportához tartozó portugál képviselők lépéseit, akik a médiába való beavatkozás megalapozatlan vádjával próbálják meg befektíteni a Portugáliáról és a portugál miniszterelnökről alkotott képet. Erre azon kampány keretében került sor, amelynek révén megpróbálták tisztázni a Silvio Berlusconi vezette olasz kormány véleménynyilvánítási és tömegtájékoztatási szabadság ellen intézett támadásait. A szocialista küldöttek csak sajnálatukat tudják kifejezni amiatt, hogy bizonyos portugál képviselők a határokon túlra is kiterjesztik azt a vitát, amelyet bizonyos pártok szítottak a legutóbbi választási kampány során, és amelyre a portugál választók kétségkívül választ adtak.

A szocialisták a kampány mögött állókkal ellentétben nem kérik arra a portugál állampolgárokat, hogy tagadják meg nemzetiségüket, hanem határozott kifogást emelünk azok ellen, akik – a Silvio Berlusconi-val kötött esetleges kompromisszumok védelmében – Portugália jó hírét próbálják aláásni.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Viviane Reding biztos felhívással fordult az üléshez, miszerint e kérdés megvitatásánál ne használjuk fel az európai intézményeket a nemzeti szinten kezelendő problémák megoldáshoz, amint azt a szerződéseink is rögzítik. Teljesen egyetértek vele, és sajnálatomat fejezem ki amiatt, hogy az európai baloldal – különös tekintettel a szocialistákra – ilyen taktikákat alkalmaz. Emlékszem, hogy az előző parlamenti ciklus során a spanyol szocialisták próbálták manipulálni az Európai Parlamentet, hogy külső támogatást szerezzenek – mivel az országukon belül nemigen sikerült – egy katasztrofális terroristaellenes politikához. Ez a sajnálatos magatartás továbbra is fennáll. Amint azt az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport elnöke kifogásolta, nyilvánvaló rosszindulat vezérli ezt a

hozzáállást, és semmiképpen sem járul hozzá az emberek európai intézményekbe vetett bizalmának kialakításához.

Azon tűnődöm, hogy a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja ugyanilyen buzgalommal tartana-e hasonló vitát Portugáliáról és arról, hogy annak kormánya ismételt beavatkozott a médiába, ami néhány hónap leforgása alatt egy neves napilap (*O Público*) főszerkesztőjének leváltásához, valamint egy televíziós híradós műsor (TVI) hirtelen megszüntetéséhez vezetett, amelyet már határozottan elítélt a médiaért felelős szabályozó hatóság.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A tájékoztatói szabadság védelméről szóló állásfoglalás mellett szavaztunk, mert hiszünk a véleménynyilvánítási és tájékoztatói szabadságban, támogatjuk a sokszínűséget, és ellenezzük a média koncentrációját. Nem értünk viszont egyet az állásfoglalás bizonyos szempontjaival, amelyek szinte az egyes országok demokratikus életébe való beavatkozásnak tekinthetők, és komoly kétségeink vannak abban a tekintetben, hogy e témában esetleg irányelv szülessen, különösen akkor, ha figyelembe vesszük az Európai Parlament jelenlegi összetételét.

A tájékoztatói és véleménynyilvánítási szabadságért, az újságírók és tömegtájékoztatási szakemberek jogaiért, a tájékoztatáshoz való egyetemleges hozzáférésért és a média garantált pluralizmusaért folytatott küzdelemünk nem használható fel olyan pártmanőverek álcázására, amelyek elsődleges célja az, hogy az Európai Parlament beavatkozzon az országok belügyeibe, kettős mércét alkalmazva attól függően, hogy mely politikai erő érdekében áll az adott ügy.

Ezért tartózkodtunk az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport portugál TVI-vel kapcsolatos kérdésekre vonatkozó javaslatairól szóló szavazástól is, habár ismert dolog, hogy a Portugál Kommunista Párt kritikával szemléli ezt a helyzetet.

Mathieu Grosch (PPE), írásban. – (FR) Nagyon fontosnak tekintem a sajtószabadságról szóló vitát. Aggasztó az olaszországi helyzet, de az Európai Parlament feladata, hogy a témát általánosságban vagy az adott probléma által érintett országokra vonatkozóan vitassa meg.

Az, hogy csak Olaszországot említjük, mialatt tudjuk, hogy más országokban – például Romániában, Bulgáriában, Portugáliában és Magyarországon – is vannak problémák, pártvitát szül, ami nem járul hozzá a véleménynyilvánítási és sajtószabadsághoz.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Ma a PPE, az ECR és az EFD által előterjesztett, az Olaszországban és az Európai Unió más tagállamaiban a tájékoztatói szabadság helyzetéről szóló közös állásfoglalás, valamint az említett képviselőcsoportok által az Egyesült Baloldal és Centrum által javasolt közös állásfoglalással kapcsolatban benyújtott módosítások ellen szavaztam, mivel azok alapvetően arra irányultak, hogy tisztázzák az olasz miniszterelnököt azon felelőssége alól, hogy a demokráciáink alapvető értékét jelentő pluralizmus elve szerint járjon el. Botrányos módon támadták Giorgio Napolitano olasz köztársasági elnököt is. Határozottan támogattam a képviselőcsoportom által is aláírt közös állásfoglalást, mert alapvetően támogatom a véleménynyilvánítási szabadságot, és a médiakoncentrációról szóló európai jogszabályok mellett állok, a jobboldal ellenkezése ellenére, amelynek több ízben is jelét adták. Észre kell vennünk az olaszországi félelmeket, amelyek azután kaptak szárnyra, hogy Silvio Berlusconi nemrég nyomást gyakorolt az olasz és európai lapokra, továbbá az Európai Bizottság azzal kapcsolatos véleménynyilvánítási szabadságára, hogy az olasz hatóságok a visszaküldés tilalmára vonatkozó elvet megsértve a tengeren visszafordítottak egy bevándorló csoportot Líbia felé.

Filip Kaczmarek (PPE), írásban. – (PL) Az állásfoglalás-tervezet ellen szavaztam, mert ártalmas és nem felel meg az európai normáknak. A baloldal bizonyos különös érdekek védelmében megsértette többek között azt az alapelvet, miszerint valamennyi tagállamra egységes normák vonatkoznak. A Szájer úr által előterjesztett szóbeli módosításról való szavazás megakadályozása elegendő bizonyítékot szolgáltat arra, hogy nem a média szabadsága felett érzett aggodalmak kinyilvánítása volt az állásfoglalás igazi célja. Az állásfoglalás valódi célja az volt, hogy támadni próbálják az olasz kormányt, és kizárólag az olasz kormányt. Mindezt azért, mert a baloldalnak nincsen ínyére a kormány. A baloldal szabadon neheztelhet az olasz kormányra. Nem látok azonban semmi okot arra, hogy e próbálkozás során eszközül használják fel az Európai Parlamentet, és e próbálkozással az ülésünket egy tagállamon belüli politikai csatározásba rángassák bele.

A média szabadsága akkor is egyetemes és fontos, amikor azt a baloldali kormányok veszélyeztetik. Nagy örömmre szolgál, hogy elutasítottuk ezt a tervezetet, amelyet kizárólag politikai megfontolások hajtottak, mégpedig az, hogy a baloldal támadni tudja az olaszországi politikai ellenfeleit.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – (FI) Tisztelt elnök úr! A véleménynyilvánítási szabadság és a független média a demokrácia nagyra értékelendő és megóvandó sarokpillérét jelenti. A jelenlévők közül sokakhoz hasonlóan én is aggódok az egyes tagállamokban – köztük Olaszországban és Magyarországon – tapasztalt fejlemények miatt. Ha ez az állásfoglalás általánosságban, uniós szinten foglalkozott volna a tájékoztatással és annak problémáival, nemkülönben lelkesen támogattam volna azt. Ez alkalommal azonban nem tehettem így. Támogatom a képviselőcsoportunk, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport által kifejezett alapelvet, miszerint az EU-nak nem kellene beavatkoznia semmi olyan nemzeti ügybe, amelyre vonatkozóan nincsen törvényes felhatalmazása. Ezért elégedett vagyok a olaszországi tájékoztatói szabadságról tartott szavazás eredményével, valamint azzal, hogy a mai plenáris ülésen mind a kilenc állásfoglalásra irányuló indítvány elutasításra került. Osztom a képviselőcsoportom a feletti aggodalmát, hogy az Európára kiterjedő, médiapluralizmusról és tulajdonjogról szóló jogszabályok követelésével a Parlament inkább rombolná a sajtószabadságot, semmint biztosítaná azt. Az EU valamennyi tagállamának megvannak a saját intézményei arra, hogy az alapvető problémákra megoldást találjanak, és az említett olaszországi problémát is nemzeti szinten kell megoldani. Ez azonban nem jelenti azt, hogy tagadnánk a probléma létezését.

Én magam egy kérdés kivételével a képviselőcsoportom állásfoglalása szerint szavaztam a szocialisták, a liberálisok és a zöldek által benyújtott, közös állásfoglalásra irányuló indítványról. A képviselőcsoportunk 10. módosítása alábecsüli – vagy tulajdonképpen visszautasítja – a tájékoztatói szabadság olaszországi problémáit, és így módon nem tudtam azt támogatni. Logikusan a képviselőcsoportunk saját állásfoglalásra irányuló indítványát sem támogathattam, mivel az is engedett a kísértésnek, hogy csak egyetlen tagállamban uralkodó helyzettel foglalkozzanak, és mindent összevetve megpróbálta alábecsülni a problémákat.

Jean-Marie Le Pen (NI), írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Valóban Olaszország az, ahol az államfő fenyegetőzik, pert indít a legenyhébb kritika nyomán, vagy személyesen keveredik bírósági ügyekbe, csak hogy politikai ellenfelét megsemmisítse? Valóban Olaszország az, ahol a hatalmon lévő párt „aljasságnak”, „merőben hallatlan erőszakkampánynak”, az államfő „megbuktatására tett” szándékos kísérletnek titulálja, ha a tájékoztatás nem teljes mértékben hízelgő? Valóban Olaszország az, ahol amiatt kritizálják a sajtót, hogy az államfő fiának előnyét szolgáló nepotizmusként talál bizonyos ügyeket? Kizárólag Olaszország az, ahol a hatalmon lévők különleges kapcsolatokat ápolnak a nagy magán televíziós csatornák vezetőivel, és ők nevezik ki az állami csatornák vezetőit? Valóban Olaszország az, ahol a barátok javára módosítják az audiovizuális reklámról szóló törvényt?

Valóban Olaszország az, ahol egy minisztert meghívnak egy jelentős televíziós híradós műsorba, hogy ott valljon a szexturizmushoz fűződő kapcsolatáról, ami büntetőjogilag büntetendő cselekmény, kivéve az adott miniszter esetében? Nem, ez Franciaország! Meglep, hogy az ülésen részt vevő francia szocialisták, kommunisták és zöldek nem gondolják úgy, hogy ez a vita alkalmas lehet arra, hogy leleplezzék a Sarkozy-jelenség kétes praktikáit!

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – Olaszországban és az Európai Unió más tagállamaiban a tájékoztatói szabadság helyzetéről szóló állásfoglalás ellen szavaztam, elsősorban a D. bekezdés miatt, amely a Freedom House egyik jelentésére hivatkozva a „Romániában és Bulgáriában uralkodó kritikus helyzetet” említi. Figyelmesen elolvastam ezt a jelentést – különös tekintettel az országomra vonatkozó részt –, ezért annyit mondhatok, hogy ez a mondat nem állja meg a helyét. Az említett jelentés egyértelműen azt állítja, hogy „a román alkotmány garantálja a sajtószabadságot, a kormány pedig kezd nagyon komolyan venni ezt a jogot”.

Traian Băsescu romániai államelnökre vonatkozóan azt írja a jelentés, hogy „kevésbé próbálja manipulálni a sajtót, mint elődei”. A véleménynyilvánítási szabadság alátámasztására szolgáló másik vitathatatlan érv az, hogy „Románia élen jár a szélessávú internet-hozzáférés biztosításában az egész régióban”. Az interneten szabadon véleményt nyilváníthat valamennyi újságíró, és kapcsolatot teremthet a nyilvánossággal. Ezért úgy vélem, hogy anélkül említették Romániát és Bulgáriát, hogy a teljes kontextust figyelembe vették volna.

David Martin (S&D), írásban. – Az állásfoglalás mellett szavaztam, és határozottan támogatom a médiamonopóliumok európai működésének megakadályozására irányuló fellépéseket. A tájékoztatói szabadság rendkívül fontos kérdés, és remélem, hogy a felkorbácsolt hangulatra és a közeli szavazásra tekintettel vissza fogunk térni erre a kérdésre. Csalódott voltam amiatt, hogy a módosítások elutasítását követően nem tudtuk jóváhagyni a végleges állásfoglalást.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) A jobboldal által előterjesztett RC7 0088/2009 számú állásfoglalás ellen és a tisztelt Ház többi képviselőcsoportja által előterjesztett RC7 0090/2009 számú közös állásfoglalás

mellett szavaztam, mert védem a véleménynyilvánítási és tájékoztatói szabadságot és a médiapluralizmust, valamint azért is, mert aggódom az olaszországi helyzet miatt, ahol érdeellentét feszül a politikai, a gazdasági és a médiahatalmak között, valamint aggasztó az állami és a magántulajdonban lévő tömegtájékoztatást egyaránt érintő médiakoncentráció jelensége. Az Olaszországban uralkodó helyzet súlyos csapást jelent a média pluralizmusára, és ebből a szempontból elfogadhatatlanok a Berlusconi úr vezette jobboldali kormány intézkedései. Véleményem szerint helyes, ha megszüntetjük ezt a visszás helyzetet, amelynek súlyos következményei lehetnek az Európai Unió egészére nézve, továbbá lépéseket teszünk az állami tömegtájékoztatási csatornák függetlenségének garantálására, és megvédjük azokat mindennemű kormányzati beavatkozástól. A szavazatommal kifejezetten azt kívántam kifejezni, hogy helytelenítem, ha az olasz hatóságok bármilyen nyomást gyakorolnak az európai nemzeti újságokra, vagy megfélemlítik azokat.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az állásfoglalásra irányuló indítványokról szóló mai szavazásokra olyan vitát követően került sor, amely politikai egyoldalúságát tekintve nehéz fölülmúlni. Az Egyesült Baloldal támadást indított Berlusconi ellen, és elégtételt vett rajta. Igaz, hogy Olaszországban jelentős a médiakoncentráció, de a szólásszabadság és a demokrácia fenyegetettsége már túlzás. Nyilvánvaló, hogy mindent ellenezni fognak, ami nem a balszárnytól ered.

A zöldek, a szociáldemokraták, a kommunisták és a liberálisok közös állásfoglalásra irányuló indítványukban felhatalmazást kértek EU-tól arra, hogy figyelemmel kísérhessék a média pluralizmusát – amint azt eufemisztikusan nevezik. Ezt határozottan elutasítom, mivel erre vonatkozóan kizárólag a tagállamoknak lehet hatáskörük. Úgy éreztem, hogy fel kell emelnem a hangomat a beavatkozás pártpolitikai kísérleteivel szemben, és a baloldal által benyújtott közös állásfoglalásra irányuló indítvány ellen kell szavaznom, mert az Osztrák Szabadságpárttal együtt én is a demokrácia legfontosabb szempontjai közé sorolom a média szabadságát és a szólásszabadságot, amelyeket meg kell védeni.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) A véleménynyilvánítási szabadság a demokrácia egyik alapértéke. Az Európai Unió intézményeinek fellépéseiken keresztül kell megvédeniük a véleménynyilvánítási szabadságot, valamint erre vonatkozóan ösztönzőleg kell hatniuk az egész világra. Az Európai Parlament azonban nem alkalmazható döntőbíróként vagy a nyomásgyakorlás eszközeként a tagállamok belpolitikai vitáiban, amint azt ez az állásfoglalás, illetve az előző ülésen szavazásra bocsátott, litvániai „helyzetről” szóló állásfoglalás is mutatja. E megfontolásokra tekintettel az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Igaz, hogy Olaszországban jelentős mértékben csorbul a tájékoztatói szabadság, különösen azért, mert Berlusconi miniszterelnök úr politikai pozícióján és médiabirodalmán keresztül – közvetlen vagy közvetett módon – saját hatáskörébe vonta a televíziós csatornák többségét. Ez a probléma azonban nem csak Olaszországra jellemző. Franciaországban például az alkotmányos reformok olyan szabályok bevezetéséhez vezettek, amelyek lehetővé teszik, hogy a köztársasági elnök nevezze ki az állami műsorszóró vállalatok (Groupe France Télévision, France 2-5) vezetőit. Ez nagy vitát váltott ki Franciaországban. (Ezenkívül a legnagyobb televíziós magántársaság, a TF1 elnöke Sarkozy úr legjobb embere volt, következésképpen igen szoros kapcsolatban áll vele.) Lehetséges, hogy ezt az esetet az Európai Unió szemszögéből nézve inkább a pártpolitika és a Berlusconi-val való szembehelyezkedés motiválta, és valójában nem is a média- és a tájékoztatói szabadság megvitatása volt a cél. Ez okból az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) Figyelembe véve, hogy a Freedom House szervezet az Európai Unió három tagállamáról (Romániát is beleértve) azt állapította meg, hogy az ottani média „részben szabad”, határozottan úgy vélem, hogy európai szintű beavatkozásra van szükség annak érdekében, hogy tiszteletben tartsák a demokrácia egyik legfontosabb alapelvét, nevezetesen a média szabadságát.

Véleményem szerint fel kell szólítanunk a Bizottságot, hogy uniós szintű, egységes normák végrehajtása révén garantálja a média pluralizmusát. Az Európai Parlament állásfoglalása mellett szavaztam, és az alkalmat megragadva ismételtelen kijelentem, hogy szükség van a tájékoztatói szabadságról szóló irányelv elfogadására.

Judith Sargentini (Verts/ALE), írásban. – A Zöldek/EFA képviselőcsoport a S&D, az ALDE és a GUE képviselőcsoporttal együtt közös szövegtervezetet nyújtott be. A legutolsó pillanatig valamennyi képviselőcsoport hajlandóságot mutatott arra, hogy a tisztelt Ház más politikai képviselőcsoportjait is bevonja a munkába, többek között elfogadja az EPP arra irányuló javaslatait, hogy a szövegbe foglalják bele, hogy más tagállamok esetében is aggódnak a sajtószabadság miatt. Kiderült, hogy ezek a javaslatok nem jelentettek komoly konszenzusteremtési kísérletet. Egy ilyen megegyezésért azt az árat kellett fizetni, hogy töröltek minden, Olaszországra utaló szövegrészt, valamint a Bizottsághoz szóló felhívásunkat is – ami az

EU-n belüli médiakoncentrációról és -pluralizmusról szóló irányelv előterjesztésére irányult –, ami a mi állásfoglalásunk lényegét jelenti.

Az EPP által előterjesztett módosítások kizárólag arra szolgáltak, hogy felhívják a szöveget, és megosszák a szövegtervezet támogatóit. A Zöldeknek ezért kellett ellene szavazniuk, még akkor is, ha – legalábbis néhányuk szerint – megállapodásra juthattunk volna a tárgyalások során. Az EPP részéről ez nem tekinthető konstruktív munkamódszernek. Sajnálattunkat fejezzük ki amiatt, hogy a jobboldali képviselőcsoportok újfent elutasították, hogy európai problémára európai választ keressenek.

Catherine Soullie (PPE), írásban. – (FR) A sajtószabadság abszolút követelmény. Nyilvánvaló, hogy egy olyan demokratikus törvényalkotó intézmény, mint az Európai Parlament, nem kérdőjelezheti meg ezt a vívmányt. A tájékoztatói szabadság védelmét minden körülmények között garantálni kell. Az Európai Parlamentnek azonban nem feladata, hogy nemzetek fölött álló törvényszékként lépjen fel. Valamennyi médium pluralizmusát és szabadságát biztosítani kell az Európai Unióban, de az nem ránk, európai parlamenti képviselőkre tartozik, hogy egy ország és annak vezetői felett ítélkezzünk abból a szempontból, hogy milyen a sajtó és a politika világa közötti kapcsolat.

Elfogadhatatlan, hogy az Európai Parlament beavatkozzon ezen a területen. Milyen legitimitásunk van arra, hogy bármilyen véleményt alkossunk az olaszországi média helyzetéről? Ez az adott tagállam belpolitikai vitája, amelyet az érintett ország határain belül kell lefolytatni és megoldani. Az, hogy elutasításra került az a módosítás, amely az állásfoglalás címének megváltoztatására irányult – hogy az érezhetőbben közösségorientált legyen –, azt mutatja, hogy a vita célzottan és tisztán politikai jellegű. Ügyelnünk kell arra, hogy a gyűlésünk ne alakuljon át törvényszékké!

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Nem vettünk részt az egyik állásfoglalásra irányuló indítványra vonatkozó végső szavazáson, mivel az – azzal az üreggyel, hogy Berlusconi irányítja az olasz médiát – a plutokrácia általánosabb érdekeit támogatja annak érdekében, hogy a médiát nemzeti és európai szinten koncentrálja. Olyan irányelvek elfogadására szólít fel, amelyek a belső piaci és versenyügyi kérdések tekintetében alapszabályként megváltoztatják a tájékoztatóhoz való jogot és a véleménynyilvánítási szabadságot oly módon, hogy a nagytőke manipulálja a tömegtájékoztatást, a közszolgáltatást pedig a magánszektor követelményeihez és a szabadpiac szabályaihoz igazítja azt. Az egyirányú európai gondolkodást támogató, jobb- és balközépen ülő képviselők helyeslik és türelmetlenül várják, hogy az EU nyíltan beavatkozzon a tagállamok belügyeibe, támogatják a nagytőke szuverenitását a tájékoztatás terén, valamint kellemetlenkedő konfliktusteremtéssel és leplezett szándékkal élénken figyelik, ki fogja elnyerni a plutokrácia azon kegyét, hogy a legjobban szolgálhassa annak érdekeit. A nagy médiavállalatok otromba módon próbálják manipulálni a dolgozók tudatát avégett, hogy rájuk erőltessék a jobb- és balközép vezette kormányok által alkalmazott, a józan paraszti észnek ellentmondó tökepolitikát. Az embereket nem vezetik félre az Európai Parlamentben folyó kakasviadalkok és azok a próbálkozások, amelyek azt a cenzori tisztségre akarják emelni – ami másfelől a tőkeérdekek alapvető támaszául szolgál.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), írásban. – (EL) Támogatjuk a közös állásfoglalásra irányuló indítványt, de nem kívánunk olyan javaslatot társulni, amely a Bizottságtól a média koncentrációjáról és a pluralizmus védelméről szóló irányelvet kér, mivel úgy véljük, hogy ezt a hatáskört – ami komoly és kikerülhetetlen kérdést érint – a tagállamokra kell ráruházni.

Derek Vaughan (S&D), írásban. – Mivel a S&D, az ALDE, a Zöldek és a GUE képviselőcsoportok által előterjesztett közös állásfoglalás mellett szavaztam, véleményem szerint ezzel kinyilvánítottam, hogy támogatom az olaszországi média szabadságát. Megválasztott képviselőként az én tisztem, hogy támogassam a médiajelenlét túlzott ellenőrzésének megakadályozására irányuló lépéseket, és itt nem csak Olaszországra gondolok, hanem az EU valamennyi tagállamára. Véleményem szerint a média monopolizálása veszélyes, és Európa-szerte sürgetnünk kell a média nagyobb szabadságát. Az európai polgárokat nem sújthatja a média cenzúrázása és a szelektív híradás.

Iva Zanicchi (PPE), írásban. – (IT) Tisztelt elnök úr! Kicsit több mint egy évvel ezelőtt foglaltam el először helyemet a parlamenti székben, és az európai intézmények és különösen a tisztelt Ház iránt érzett mélyesleges tisztelem okán hihetetlenül meghatódtam. Rendkívül sajnálatosnak tartom, hogy a tisztelt Házat megalázzák és arra kényszerítik, hogy időt pazaroljon a politikai pártok célzott támadásaira, amelyeket azok saját nemzeti és regionális érdekeik céljára használnak fel.

Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Olaszországban a legalacsonyabb, tartományi szintű események azok, amelyek a sajtó- és tájékoztatói szabadság legpontosabb mutatói: gondoljunk csak a helyi napilapokra, a kisebb-nagyobb városi lapokra, amelyeket minden nap olvassák az emberek, és nézzük meg, kiről szólnak!

Gondoljunk csak az olyan lapokra, mint a *La Repubblica* és az egész baloldali sajtóra! Az Európai Parlament a mai napon megint nem élt a lehetőséggel, hogy komoly vitát folytasson az európai média szabadságáról, amelyet azok tartanak túszként fogva, akik a tisztelt Házat az olasz miniszterelnök támadására használják fel.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány: RC-B7-0090/2009

Françoise Castex (S&D), *írásban*. – (FR) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, így módon kritizálva a sajtó Európában – különösen Olaszországban – tapasztalható romló helyzetét, ami következetesen a médiakoncentráció vonatkozásában jogi szabályozást tett szükségessé. Ennélfogva kifejezetten botrányosnak tartom, hogy az európai jobboldal – köztük az UMP képviselői – a véleménynyilvánítási szabadság védelme ellen emelték fel a szavukat, így módon csatlakozva a szélsőjobb és eurofób képviselők nézetéhez. Az európai jobboldal e szavazat révén megmutatta, hogy a reflexszerű lépésével Silvio Berlusconi olasz miniszterelnököt, a PPE tagját akarta védeni, aki olyan médiabirodalmat irányít, amire politikai szereplő esetében eddig még nem volt példa, és aki rendszeresen megfenyegeti az intézkedéseit ellenző újságírókat és képviselőket. Nem jelenti a belügyekbe való beavatkozást, ha kijelentjük, hogy az a tény, hogy az Alpokon innen és túl az olasz kormányfő irányítja a médiát, az európai sajtószabadság megsértésével egyenlő. Az olasz demokrácia kétségtelenül ugyanolyan tiszteletet érdemel, mint az összes uniós demokrácia. Az olasz demokrácia képviselője azonban ma nem tekinthető arra érdemesnek. Az olasz nép iránt érzett tiszteletünk nevében feladatunk leleplezni őt.

Nessa Childers (S&D), *írásban*. – A közös indítvány mellett szavaztam, mivel rendkívül aggódom a médiatulajdon koncentrációja miatt mind Olaszországban, mind egész Európában. Írországban hasonló helyzet alakulhat ki, és remélem, hogy az Európai Parlament újra meg fogja vizsgálni ezt a kérdést. Ezeket a kérdéseket minden oldalról meg kell vizsgálni, és a Parlamentnek továbbra is figyelemmel kellene kísérnie a médiatulajdon írországi és EU-n belüli fejleményeit és tendenciáit. Csalódottságomnak is hangot kívánok adni amiatt, hogy a Fianna Fáil TD képviselői az olaszországi médiatulajdonról szóló, mértéktartó indítvány ellen szavaztak.

Alan Kelly (S&D), *írásban*. – A szavazásra bocsátott kérdés a médiatulajdon szabályozási kérdéseit taglalja. Többen is az uniós demokrácia deficitjét emlegetik, azonban figyelembe véve, hogy Európa-szerte a médiatulajdon koncentrációjának lehetünk tanúi, a világ médiabárói jelentik a valódi demokráciát fenyegető legnagyobb veszélyt. Ha az emberek azt hiszik, hogy a tulajdonosok nem befolyásolják a lapokat, gondolják csak meg a dolgot! Rupert Murdoch világszerte közel 200 hírmédium tulajdonosa, amelyeknek csak kis része foglalt állást az iraki háború ellen. A demokrácia a nagyközönség tájékoztatásától függ. A médiatulajdon koncentrációja azt jelenti, hogy egy elit kisebbség üzleti érdekeinek támogatása független szerkesztőség áruháját öltheti magára. A nagyközönségnek mindig választási lehetőséget kell adni, amikor a hírek terjesztéséről van szó. Írországban megvannak a magunk problémái a médiatulajdon vonatkozásában, amelyet szabályoznunk kell. A tisztelt Háznak a szólásszabadságot és a médiamegnyilvánulások szabadságát kell támogatnia. Sajnálattal veszem tudomásul, hogy a jobboldali kollégáink eltérő véleményen vannak.

Catherine Soullie (PPE), *írásban*. – (FR) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport rendkívül elégedett az Olaszországban és az EU más tagállamaiban a tájékoztatói szabadság helyzetéről szóló közös állásfoglalásról tartott szavazás kimenetelével. Világosan meg kell határoznunk az Európai Parlament szerepét: törvényalkotó gyűlés vagyunk, nem pedig a tagállamok belügyeit vizsgáló törvényszék. Nem lett volna helyes, ha a Parlament támogatta volna ezt a burkolt személyes támadást. Nagyon elégedett vagyok a szavazás eredményével. Habár nagyon szoros volt a szavazás, újfent megerősíti a szubszidiaritás alapelvének értékét az Európai Unió és annak intézményein belül.

5. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.05-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

6. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

7. Köszöntés

Elnök. – Örömmel tájékoztatom Önöket arról, hogy a dél-afrikai parlamenti delegáció tagjai helyet foglaltak a különleges vendégek számára fenntartott galérián. Szeretném melegen üdvözölni a dél-afrikai parlamenti delegációt, amely azért érkezett, hogy részt vegyen a 14. parlamentközi ülésen az Európai Parlament és a Dél-afrikai Parlament között. Az afrikai delegáció vezetője, Joanmariae Louise Fubbs asszony, a Dél-afrikai Nemzetgyűlés kereskedelmi és ipari bizottságának elnöke, a nemzetközi kapcsolatokért felelős bizottság elnöke és öt további dél-afrikai parlamenti képviselő kíséretében érkezett.

Amint azt tudják, Európa és Dél-Afrika a demokrácia, az emberi jogok és a többoldalú együttműködés tekintetében ugyanazokat az értékeket osztja. A Dél-afrikai Köztársaság nemcsak regionális hatalom, hanem egyben feltörekvő globális hatalom is és nagyra becsült partner, aki segíteni fog bennünket a globális pénzügyi és gazdasági válsággal járó kihívások megoldásában. Meggyőződésünk, hogy el kell mélyítenünk a párbeszédet és még szorosabb kapcsolatokra és együttműködésre kell törekednünk. Régióinknak együtt kell fellépniük nemcsak a jelenlegi válságból való kilábalásért tett erőfeszítések terén, hanem egy olyan új világrend létrehozásáért is, amely mindannyiunk számára hosszú távú haszonnal fog járni. Még egyszer, Joanmariae Louise Fubbs asszony és a Dél-afrikai Parlament nagyra becsült tagjai, üdvözlöm Önöket.

8. Európai Külügyi Szolgálat létrehozásának intézményi szempontjai - Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása: a tagállamokkal folytatott tárgyalások állása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Elmar Brok által benyújtott, az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásának intézményi szempontjairól szóló jelentésről (2009/2133(INI) – (A7-0041/2009)) és az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásáról szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozatokról folytatott közös vita.

Elmar Brok, előadó. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Közeledünk a Lisszaboni Szerződés végleges ratifikációjának időpontjához, és jelenleg azt mérlegeljük, hogy hogyan is kerüljön ez a Szerződés végrehajtásra. Mindannyian tudjuk, hogy az alkotmányt át kell ültetni a gyakorlatba, ami éppolyan fontos, mint valamely alkotmány vagy a Szerződéshez hasonló elsődleges jogforrás írott szövege.

Ezért szeretnék még egyszer mindenkit az eredeti szándékra emlékeztetni, hiszen amit mi most a Külügyi Szolgálat, a főképviseelő és a Bizottság alelnöke kapcsán megvitatunk, az az alkotmányozó gyűlés eredménye, amelyet a Lisszaboni Szerződés kidolgozásáért felelős kormányközi konferencia átvett.

A cél az Európai Unió hatékonyabbá tétele egy olyan helyzethez való közeledés révén, amikor is Európa egységes hangon szól a világhoz. Ezért van szükségünk egy ilyen új főképviseelő alelnökre, akit egy megbízható szolgálatnak kell támogatnia ahhoz, hogy eleget tudjon tenni ennek a feladatnak.

Az alkotmányozó gyűlés második elve az átláthatóság volt, a harmadik pedig a demokrácia. Ez volt a három kiindulópont, és az alkotmányozó gyűlés parlamenti többsége számára – amelyhez kiváltképpen a nemzeti parlamentek képviselői is tartoztak – világossá vált, hogy az Európai Unió mindig ott működik jobban, ahol a közösségi módszer szerint dolgozik, és mindig ott teljesít viszonylag rosszabbul, ahol a kormányközi módszert alkalmazza.

Ezen előkészületek szellemével összhangban a Szerződés végrehajtása nem vezethet a kormányközi megközelítés felerősödéséhez, hogy aztán a demokratikusan ellenőrizhető, eredményesebb és átláthatóbb közösségi módszer háttérbe szoruljon.

Ezért időnként nem értem, hogy a tagállamokat miért érdeklik jobban a szervezeti ábrák, mint az, hogy ezek az elvek hogyan kerülnek megvalósításra. Úgy véljük, hogy nincs szükségünk a Tanács és a Bizottság között egy olyan új bürokrácia kiépítésére, amely 6000-8000 alkalmazottal hosszú távon saját életre kelne és ellenőrizhetetlen kiskirálysággá válna.

Induljunk ki abból, hogy ezt a szolgálatot adminisztratív testületként a Bizottsághoz rendelnék, és ismerjük el, hogy annak akkor *sui generis* jelleggel kell bírnia. Nem lehet hagyományos bizottsági szolgálat, mivel a kül- és biztonságpolitika terén az illetékesség megoszlik a Közösség és a Tanács között. Ezért gondoskodnunk kell arról, hogy a Tanács garanciát kapjon arra, hogy a tanácsi jogok megfelelő módon kifejezésre juthatnak, és lojális megközelítés kerül alkalmazásra.

Egyértelművé kell tennünk, hogy a Bizottság nemzeti szakértőit másképpen kell kezelni, mint eddig, azaz egyenlő jogokat kell kapniuk. Világossá kell tenni, hogy a Parlament ellenőrzési és költségvetési jogai semmilyen módon nem sérülnek, sőt inkább erősödnek.

Ezért a vita e pontján arra szeretném emlékeztetni a Bizottságot, hogy nem csak konzultációs joggal bírunk, hanem képviselőként a Bizottság hozzájárulását is kikényszerítettük. Nem fogjuk kihagyni a meghallgatásokból a Bizottságot és a főképviselőt. Gondoskodnunk kell arról, hogy a személyzeti szabállyal és a költségvetési rendelettel kapcsolatos változások esetében az Európai Parlament gyakorolhassa egyútdöntési jogát, ahogyan egyébiránt a költségvetési eljárás során is. Ezért arra szeretném kérni a két intézményt, hogy nyilatkozataikban világítsák meg, hogy milyen módon kapcsolható össze a hatékonyság, az átláthatóság és a demokrácia elve. A COREPER eddigi dokumentumaiból, amelyekbe betekintést nyerhettem, ez nem vált világossá számomra.

(Taps)

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, biztos asszony, Brok úr, tisztelt képviselők! Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása olyan ügy, amely tudomásom szerint nagy jelentőséggel bír az Önök számára itt a Parlamentben. Nagy érdeklődéssel és elkötelezetten olvastam a Brok úr által benyújtott és hétfőn az Alkotmányügyi Bizottság által jóváhagyott jelentést. Az elnökség természetesen teljes mértékben egyetért azzal, amit Brok úr jelentésében a Külügyi Szolgálatról mond, azaz hogy kulcsfontosságú azon közös fáradozásunk szempontjából, hogy az európai külpolitikát olyan aktív és egységesebb eszközzé tegyük, amely az európai politikát az egész világon jobb megvilágításba helyezné.

Célunk a Bizottság és a Tanács munkája között eddig fennálló szakadék áthidalása annak érdekében, hogy az uniós politikák ugyanabba az irányba haladjanak. Erre azért van szükség, hogy a lehető leghatékonyabbak tudjunk lenni. Ezért fontos, hogy a Külügyi Szolgálatnak a lehető legjobb kiindulási alapot biztosítsuk. Ez a Lisszaboni Szerződés egyik legnagyobb és legfontosabb kihívása. A mozaik sok darabkájának kell még a helyére kerülnie, és ezért kiterjedt előkészületek folynak a Tanácsban.

Az Európai Tanács célja, hogy megállapodás szülessen egy olyan jelentésről, amelyet a főképviselő – amint kijelölték – kiindulópontként használhat majd akkor, amikor a külügyi szolgálattal kapcsolatos javaslatát előterjeszti. E munka során természetesen az Európai Parlamenttel is konzultálni fognak a javaslat főképviselő általi előterjesztésével kapcsolatban. Addig is az elnökség biztosítani fogja a rendszeres párbeszédet az Európai Parlamenttel. Eddig is folyt ez a párbeszéd, és ezután is folytatni fogjuk. Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság számára fontos a rendszeres kapcsolattartás ezekben a kérdésekben, azonban nem csak a hivatalnokok között, hanem politikai szinten is.

Közvetlenül az ír népszavazást követően – és nagy örömünkre szolgál, hogy az eredmény pozitív volt – a tagállamok a Bizottsággal együtt nagyon intenzív munkába fogtak, hogy előkészítsék az Európai Külügyi Szolgálatot. A munka folyamatosan halad előre, és meggyőződésem, hogy jövő héten számos használható ötlettel tudunk majd szolgálni az Európai Tanács számára a főképviselő jövőjére nézve. Mivel a főképviselő dolgoz a végső javaslat előterjesztésére, így, amint kijelölik, természetesen őt is azonnal be fogjuk vonni a munkába. Ez nagyon fontos annak érdekében, hogy ő is hozzá tudjon járulni a javaslatához.

Az elnökség be fog mutatni egy megállapodást az elvekről, amely öt nagy elemet foglal magába: a külügyi szolgálat tevékenységi körét, jogállását, személyzetét és finanszírozását, valamint az EU küldetését. Ezt még nem fejeztük be, és még folynak a viták, de szeretnék röviden beszámolni arról, hogy meddig jutottunk ez idáig, és ebben a tekintetben úgy tűnik, hogy széles körű egyetértés uralkodik a Tanács, a Bizottság és reményeim szerint végül az Európai Parlament között is.

Ami az Európai Külügyi Szolgálat tevékenységi körét illeti, világos, hogy földrajzi és tematikus részlegeket kell létrehozunk, amelyek együttesen felelnek a jelenleg a Bizottság és az Európai Tanács Titkársága által ellátott feladatokért. Továbbra is a Bizottság viseli a fő felelősséget a kereskedelemmel, a segélyezéssel és a bővítéssel kapcsolatos ügyekben, bár a segélyek tekintetében még nem húzták meg pontosan a Bizottság és a külügyi szolgálat közötti választóvonalat.

A tagállamok és a Bizottság abban is egyetértenek, hogy a külügyi szolgálat jogállásának tükröznie és támogatnia kell azt az egyedi szerepet – *sui generis* –, amelyet az EU rendszerében betölt. Bármilyen jogi megoldás születik is, meg kell felelnie a jó igazgatás elveinek, és lehetőséget kell biztosítania az elszámoltathatóságra.

A személyzet a Bizottság és az Európai Tanács Titkárságának a soraiból, valamint a tagállamokból fog kikerülni. Ezt világosan rögzíti a Lisszaboni Szerződés. A személyzet mindezen kategóriáinak joga van

ugyanazon feltételek mellett hivatalba lépni. Az EU küldöttségei a főképviselő ellenőrzése alá kerülnek, amint a Lisszaboni Szerződés hatályba lép.

Az egyik fontos dolog az Európai Külügyi Szolgálat berendezkedésében az Európai Parlamenttel való kapcsolattartás. A főképviselő – kinevezését követően – rendszeresen konzultálni fog az Európai Parlamenttel az elvi irányvonalakról és az irányválasztás fontos döntéseiről a közös kül- és biztonságpolitika, valamint a közös biztonsági és védelmi politika területén. Biztos vagyok abban, hogy az Európai Parlamenttel való szoros kapcsolattartást hivatalnoki szinten is elő fogják segíteni. Ezért az Európai Külügyi Szolgálatnak rendelkeznie kell egy olyan részleggel, amely a Parlamenttel történő kapcsolattartásért felel.

Körülbelül eddig jutottunk a viták során. Több részlettel nem szolgálhatok, mivel még nem zártuk le a megbeszéléseinket, de minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni azért, hogy a Parlamentnek továbbra is folyamatos tájékoztatást nyújtsunk az elért haladásról. A főképviselőt természetesen még nem nevezték ki, így ezek az elképzelések csupán elképzelések, semmi több. A Szerződés rendelkezéseinek megfelelően végül a főképviselő fogja a javaslatot előterjeszteni.

Ezzel szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy szólhattam, és örömmel tekintek egy konstruktív vita elébe, amelynek során természetesen nagyon nagy oda fogok figyelni a Parlament szempontjaira, és az esetleges kérdésekre a legjobb tudásom szerint fogok válaszolni.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, reményeim szerint elértük a Lisszaboni Szerződés hatályba léptetésének legutolsó szakaszát, és ezzel lezárunk egy nyolcéves, vitákból és tárgyalásokból álló folyamatot. Az ír népszavazás döntő eredményét követően mindannyian azt reméljük, hogy nagyon hamar sor kerülhet végre a cseh ratifikációra is. Ha ezt sikerül Európa újraegyesítésének 20. évfordulóján elérnünk, akkor az nagy nap lesz Európa és polgárai számára – nem utolsósorban azért, mert minden figyelmünket az előttünk álló sürgető kihívásokra és politikai ügyekre koncentrálhatjuk.

Most, hogy a végső szakaszba értünk, engedjék meg, hogy gratuláljak a Parlamentnek és különösképpen az Alkotmányügyi Bizottságnak, soraiban Elmar Brok előadóval, ahhoz, hogy véleményt nyilvánított a Lisszaboni Szerződés kulcseleméről, az Európai Külügyi Szolgálatról. Az EKSZ létrehozása lehetőséget kínál az Európai Unió és az azt alkotó összes intézmény számára annak elérésére, amiben már oly régóta reménykedtünk: hogy egységes hangunk legyen a világban, és megerősödjön az EU globális befolyása.

Brok úr jelentése felismeri ezt a nagy lehetőséget. Ezzel a fontos vitával, illetve a Parlament képviselőivel folytatott számos egyéb konzultációval együtt ez lényegesen hozzájárul a svéd elnökséggel, valamint a tagállamokkal és az Európai Tanács Titkárságával a következő hónapok során végzendő munkánkhöz. Örömmel erősítem meg, hogy a Bizottság határozottan támogatja a Parlament általános megközelítését. Egyetértek az átláthatóság, a demokrácia és a következetesség elveivel, amelyeket az imént említettek. Nyilvánvalóan fontos, hogy valamennyi intézmény együttműködjön annak érdekében, hogy segítse az újonnan kinevezett főképviselő alelnököt az EKSZ létrehozásával kapcsolatos határozat előkészítésében – amelyhez, mint tudják, szükség van a Bizottság hozzájárulására és a Parlamenttel folytatott konzultációra.

Először is, hadd említsem meg az EKSZ jogállását. Valóban *sui generis* lesz, mivel nincs követendő modell. Valami újat építünk. A szolgálat nem lesz kormányközi, és nem is tisztán a közösségi módszeren fog alapulni, ehelyett biztosítanunk kell, hogy az új rendszer valódi európai megközelítést alkalmazzon, amelyet a közösségi politikák erősségei inspirálnak és alapoznak meg, amint az már úgyszintén említésre került. A kulcskérdés valamennyiünk számára az, hogy mire legyen képes az EKSZ. Ez kellene, hogy legyen a célunk. Azáltal, hogy egyesítjük a kapcsolatok különböző szereplőit, biztosíthatjuk, hogy a külvilággal fenntartott kapcsolataink világosak és következetesek legyenek, és hogy ugyanazon politikai célok vezéreljék azokat. A szolgálatnak az EU külpolitikai magjaként – ahol a politikai döntéseket kidolgozzák és összehangolják – tekintéllyel kell bírnia. Ilyennek is kell látni, mind belülről, mind pedig az Európai Unió kívülről, és az EKSZ csak akkor lesz hatékony, ha jól együtt tud működni a többi intézménnyel és teljes mértékben tiszteletben tartja az intézményközi egyensúlyt.

Ezért nagyon fontosnak tartom, hogy az EKSZ létrehozása oly módon történjen, hogy az szorosan együttműködhessen a Bizottsággal és a Tanáccsal, továbbá tiszteletben kell tartanunk annak szükségességét, hogy az teljes mértékben elszámoltatható legyen az Európai Parlament felé. Úgy vélem, hogy a Parlament számára a külpolitikai intézkedésekkel kapcsolatos hatáskörök egy szolgálatban történő egyesítése lépésváltást fog jelenteni arra a képességre nézve, hogy az uniós politikák ellenőrzését célzó szerepét betöltse. Ahogyan magának a szolgálatnak, úgy bizonyos módon a Parlament és a szolgálat, illetve a Parlament és a főképviselő alelnök viszonyának is *sui generis*nek kell lennie.

Az EKSZ létrehozásához sokféle döntésre lesz szükség, beleértve valószínűleg a költségvetési rendelet és a személyzeti szabályzat módosításait is, amelyekhez mindkét esetben bizottsági javaslatra és együtdöntéssel való elfogadásra lesz szükség.

A főképviselő alelnöknek a szolgálat irányítására feljogosító hatáskörre van szüksége, de a szolgálatnak ugyanakkor az EU rendszerének egészét is szolgálnia kell – elsősorban nyilvánvalóan az Európai Bizottság elnökét és az Európai Tanács elnökét, továbbá a külkapcsolati szerepkörrel bíró biztosokat is. Mind Brüsszelben, mind pedig a harmadik országokban segítséget kell tudnia nyújtani az Európai Parlament és a külföldre utazó hivatalos küldöttségei részére.

Az egyik kulcsfontosságú újítás a tagállamok szoros bevonása az új szolgálatba. A COREPER nagykövetek megvizsgálják, hogy milyen módon lehetne a legjobban biztosítani, hogy a tagállamok kiváló diplomatáit már korán bevonhassák a szolgálatba. Mi a Bizottságban azt vizsgáljuk, hogy hogyan lehetne ezt a személyzeti szabályzat módosításáig megvalósítani, a szolgálathoz történő kinevezéseket pedig érdem alapján történő kiválasztási eljárások keretében kell végrehajtani, kellő figyelmet fordítva a földrajzi és a nemek közötti egyensúly megteremtésének szükségességére. Ez nagymértékben eleget tesz a jelentésben megfogalmazott kívánalmaknak.

Ezenkívül úgy véljük, hogy az EKSZ valamennyi tagjának, legyen szó az EU intézményeinek hivatalnokairól, a tagállamok hivatalnokairól vagy határozott időre szóló szerződésekről, ugyanazokkal a jogokkal kell rendelkezniük. Minden tekintetben egyenlők lesznek.

Ami a szolgálat tevékenységi körét illeti, átfogó áttekintéssel kell rendelkeznie az Uniónak a világ többi részéhez fűződő kapcsolatairól, így szüksége van földrajzi részlegekre, valamint horizontális szolgálatokra is az olyan kérdések lefedésére, mint a KKBP és a KBVP, az emberi jogok és az ENSZ szerveivel fenntartott kapcsolatok. A cél a párhuzamosságok megelőzése, valamint az EU külpolitikájáért felelős valamennyi szereplő hatékony együttműködésének biztosítása, a Bizottság pedig továbbra is rendelkezni fog a kereskedelemért, a fejlesztési politikáért, a segélyek végrehajtásáért, a humanitárius segítségnyújtásért és a bővítésért felelős szolgálatokkal. Természetesen a jövőben is a Bizottság fogja irányítani az Unió kulcsfontosságú belső politikáinak külső vonatkozásait, és a jelenlegi vita egyik központi kérdése éppen a külső segítségnyújtás programozásának az irányítása.

Biztosíthatom a Parlamentet arról, hogy az EU fejlesztési politikája, beleértve a szegénység felszámolását, központi részét fogja képezni a Bizottság külső tevékenységeinek. A főképviselő alelnök és a fejlesztési biztos rendkívül szorosan együtt fognak működni ebben a kérdésben. Az a tény, hogy az új főképviselő egyben a Bizottság egyik alelnöke is lesz, aki az EU külpolitikai intézkedéseinek koordinálásáért felel, ezt csak segíteni fogja. A szolgálat fog a küldöttségekkel kapcsolatos adminisztratív teendőkért is felelni, habár a küldöttségek tagjai, akárcsak most, különböző szolgálatoktól fognak érkezni – nem csak az EKSZ-től, hanem a bizottsági szolgálatoktól és talán az Európai Unió más intézményeitől és testületeitől is.

A Szerződés hatálybalépésétől fogva a Bizottság küldöttségei az EU küldöttségeivé válnak. Ez új feladatokat ró rájuk, de nem fogja kisebbiteni a Bizottság teljes tevékenységi körén belül játszott szerepüket. A Szerződés hatálybalépésének napjától az EU küldöttségei felelnek a képviseletért, a koordinációért és a tárgyalásokért. A legtöbb helyen zökkenőmentes lesz ez a folyamat. Ott azonban, ahol különösen nagy mértékű a leterheltség, szükség lesz a tehermegosztás egyfajta megszervezésére, méghozzá nem csak a soros elnökséggel, hanem a többi tagállammal is.

Egy teljesen új külügyi szolgálat létrehozása komoly vállalkozás. Ahogyan az jelentésükben is áll, a szolgálat az idő előrehaladtával fog végleges formát ölteni. Együtt fogunk tanulni. Első célunk szükségszerűen arra fog irányulni, hogy a Szerződés hatálybalépése és az EKSZ létrehozása közötti időszakban fenntartsuk az EU külső politikáinak hatékony működését. Mi és a Tanács Titkársága együtt fogunk működni a főképviselő alelnökkel annak érdekében, hogy biztosítsuk a folytonosság fennmaradását. De előrébb is kell tekintenünk. Különböző intézményekből és valamennyi tagállamból fogunk hivatalnokokat és diplomatákat összeválogatni a szolgálaton belül. Mint tudjuk, a közös külpolitika nem csupán a 27 nemzeti politika összessége. Az EKSZ-en belül olyan emberekre van szükségünk, akik egyfelől nem veszítik el egyedi nemzeti kötelekeiket, másfelől képesek európaiként gondolkodni. Ezért meg kell teremtenünk egy európai uniós diplomáciai kultúrát és egy európai uniós közösségi szellemet, egy európai uniós csapatszellemet. Ehhez elengedhetetlen szükség van a képzésre.

A jelentés felveti egy Európai Diplomáciai Akadémia létrehozásának ígéretes gondolatát. Addig is jó hasznát vehetjük a tagállamok diplomáciai akadémiainak. Nem sokkal ezelőtt részt vettem az Európai Diplomáciai Program 10. évfordulóján, amely az események elébe vágva mutatta az utat. Érdemes megemlíteni, hogy a

hetvenes évek óta a Bizottság már több mint 5700 diplomatának szervezett képzési szemináriumokat. Az EKSZ egyik feladata egy képzési stratégia kidolgozása lesz annak érdekében, hogy minden tag, bármilyen háttérrel is rendelkezzen, fel legyen készítve a feladatai ellátására. Például a küldöttségek vezetőinek nem csupán a politikai szerepüket kell tudniuk betölteniük, hanem képesnek kell lenniük mindazon bizottsági tevékenységek lebonyolítására is, amelyek oly fontos részét képezik egy küldöttségi megbízásnak.

Brok úr jelentése azt a kérdést is felveti, hogy az EKSZ a konzuli szolgálatok feladatait is el tudná-e látni. A Bizottság nyitott erre az elképzelésre, még ha időbe is telik majd ezt megvalósítani. Ez a jövő kérdése. Jelenleg annak biztosítása jelent számunkra kihívást, hogy az EKSZ jól és valamennyi európai polgár, a tagállamok és az Európai Unió érdekeit szolgálva működjön. A Bizottság támogatja az EKSZ létrehozását, szeretné, ha sikerrel járna, és minden lehető módon hozzá kíván járulni ennek biztosításához. Ez a jelentés azt mutatja, hogy a Parlament ugyanezt kívánja tenni.

Sajnálom, hogy kissé sok időt vettem igénybe, de úgy gondolom, ez valóban fontos kérdés. Elnézését kérem, elnök úr.

Elnök. – Biztos asszony, természetesen megbocsátok Önnek, mert teljes mértékben egyetértek Önnel. Ez egy nagyon fontos téma.

Alojz Peterle, a PPE képviselőcsoport nevében. – (SL) A Tanács soros elnöke, biztos asszony, az Európai Konvent egykori tagjai, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak, Elmar Brok úrnak ahhoz, hogy világosan meghatározta az Európai Parlament álláspontját az Európai Külügyi Szolgálat létrehozására vonatkozó kérdésekkel kapcsolatban.

Egy ilyen szolgálat létrehozása logikus és szükséges következménye annak a döntésnek, hogy két külpolitikai szerepet egyesítsünk, és ez kulcsfontosságú az Európai Unió külpolitikai identitásának kialakításában. Az integrált diplomácia egyszerűsítést, egységesebb és hatékonyabb fellépést, valamint nagyobb láthatóságot és felismerhetőséget fog jelenteni.

A közös szolgálat kialakításának módja nem csupán technikai kérdés. Ez hatással lesz azon politikai szándék megvalósítására is, amelyet az Európai Unió a főképviselő és az Európai Bizottság alelnöki szerepének egy személyre történő átruházásával kíván elérni. Az új szolgálat létrehozását ugyanannak az elvnek kellene vezérelnie, mint amelynek jegyében e két külpolitikai szerepet egyesítik, és amely a Tanács és a Bizottság külpolitikai erőfeszítéseinek egyesítését fogja eredményezni.

Fontos, hogy a szolgálat létrehozása során kellő figyelmet kapjon a Bizottság, a Tanács és a Parlament szerepe, illetve ezen intézmények együttműködése, és hogy a szolgálat a kölcsönös bizalomra és az együttműködési hajlandóságra épüljön.

Habár úgy gondolom, hogy az összevont szolgálatnak az Európai Unió érdekében minél hamarabb meg kellene kezdenie a működését, erősen támogatom a fokozatos bevezetésre vonatkozó ajánlást azért, hogy a legmegfelelőbb és leghatékonyabb formát tudja ölteni. Ésszerűnek tűnik számomra, hogy a szolgálat, mind szervezeti, mind költségvetési szempontból a Bizottság igazgatási struktúrájának legyen a része.

Számomra rendkívül fontos, hogy a jövőbeli szolgálat a nemzeti diplomáciai szolgálatok soraiból is alkalmazzon munkatársakat, ami kétségtelenül egy jobb és hozzáférhetőbb szolgálatot eredményezne az Európai Unió polgárai számára, és különösen azon országok számára, amelyek csak kis számú diplomáciai képvisellel rendelkeznek.

Roberto Gualtieri, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, miniszter asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ezzel a vitával és a holnap elfogadásra kerülő jelentéssel a tisztelt Ház az arra irányuló szándékát kívánja kifejezni, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott konstruktív párbeszéddel már ebben a bevezető szakaszban is az Európai Külügyi Szolgálat létrehozását segítse. Úgy véljük, hogy egy ilyen intézményközi párbeszéd azonnali életre hívása mindenekelőtt hasznos és ésszerű, hiszen a Szerződés által meghatározott eljárás a Parlament véleményét is megköveteli a főképviselő által előterjesztett javaslatról, továbbá a költségvetéssel kapcsolatos előjogi döntő fontosságúvá teszik a Parlament hozzájárulását és együttműködését. Nem is szólva a Bizottság jóváhagyásáról, amelyről Brok úr már szólt, és amely további érvényesülési lehetőséget biztosít az Európai Parlament számára.

Ugyanakkor úgy véljük, kötelességünk is azonnal ilyen párbeszédre felszólítanunk, mivel az Európai Külügyi Szolgálat a Lisszaboni Szerződés által bevezetett egyik legfontosabb újítás. A szolgálat jellemzői azt a célt szolgálják, hogy jelentős mértékben formálják az európai irányítás újjászervezését és ezáltal azt is, hogy a gyakorlatban hogyan születik döntés az európai intézmények átfogó egyensúlyáról.

A <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2953&language=HU> \o "Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja" egyetért a Brok-jelentés által képviselt állásponttal, amelynek kidolgozásában aktív szerepet játszott. Az álláspont célja egy olyan szerep kialakítása, amelyet a szolgálat hídként tölthet be az Unió külpolitikai intézkedéseinek közösségi dimenziója és a közös kül- és biztonságpolitika kormányközi dimenziója között, ahogyan azt a Lisszaboni Szerződés V. címe is rögzíti.

Természetesen tisztában vagyunk a szolgálat sajátos jellegével, amely egyben a főképviseelő és a Bizottság alelnökének sajátos szerepét is tükrözi, ahogyan tisztában vagyunk azzal is, hogy a szolgálatnak nem szabad felölelnie mindazokat a szolgálatokat, amelyeket a Bizottság a külpolitikai intézkedések – amelyek nem merülnek ki csupán a KKBP-ben – különböző aspektusainak végrehajtása során alkalmaz, kezdve a fejlesztési együttműködéssel.

Mindazonáltal döntő fontosságúnak tartjuk, hogy a szolgálat képes legyen az Unió kül- és biztonságpolitikáját hatékonyabbá, külpolitikai intézkedéseit pedig egészeiben véve következetesebbé tenni. Szintén lényegesnek tartjuk, hogy a szolgálat a Parlament demokratikus ellenőrzése alatt álljon, és ezért úgy gondoljuk, hogy a szolgálatnak a Bizottság igazgatási struktúrájába történő bevonása olyan megoldást jelent, amely ezeknek a szívükhöz valóban közel álló céloknak a leginkább megfelel. Ezért a Brok-jelentés mellett szavaztunk.

Andrew Duff, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Bizottság nagyon helyesen állítja azt, hogy a szolgálatnak egyesítenie kellene mindazokat az eszközöket és előnyöket, amelyek egy világszintű, aktív külpolitika folytatásához szükségesek. Kulcsfontosságú, hogy az e nagyszerű projektben résztvevő partnerek elkezdjenek bízni egymásban és a szolgálatban, beleértve a legnépesebb és leghatalmasabb államokat is.

Létfontosságú a brit külügyminisztérium számára, hogy a legjobb embereit és ne a selejtet küldje a szolgálatához. Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a parlamenti vizsgálat és pénzügyi ellenőrzés érdekében a szolgálatnak igazgatási és költségvetési célból a Bizottsághoz kell tartoznia. El kell mondanom a Tanácsnak, hogy nem elfogadható, hogy a szolgálat a költségvetési rendelet részeként az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsággal és az európai ombudsmannal azonos kategóriába kerüljön. Úgy vélem, hogy a Brok-féle jelentés gyakorlati előkészítési szakaszként szolgált a külügyi szolgálat létrehozásának folyamatához, ugyanakkor azt is gondolom, hogy meg kellene állnunk, mielőtt tovább lépünk, és a fontos kérdéseket még a főképviseelő alelnök kinevezése előtt rendeznünk kellene.

A Parlament számára a külügyi szolgálat létrehozása és jövőbeli programja megvitatásához döntő fontosságú egy politikai tárgyalópartner jelenléte, ezért kérem az államokat, hogy küldjenek embereket ezekre a posztokra.

Indrek Tarand, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ET) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nagyszerű és kellemes élmény volt számos csodálatos emberrel együtt dolgozni. Szeretnék gratulálni Brok úrnak és sok más kollégának, akik hozzájárultak a jelentéshez. Most azonban Barroso urat szeretném idézni, aki ma reggel nagyon bölcsen azt mondta: „Még az intézmények sem örökölték, rendkívüli politikai akaratra van szükségünk.” Valóban, egy intézményt nem lehetséges politikai akarat nélkül létrehozni. Annak elkerülésére, hogy csak egy újabb intézményt hozzunk létre a sok közül, az új intézmény létrehozásánál mindennél előrébb való, hogy kelljen a politikai akaratunknak. A cél egy igazán európai, valójában *sui generis* szervezet, amely valamennyi európai polgár közös érdekeit szolgálja. Ha el akarjuk kerülni a párhuzamos munkavégzést és az erőforrások esetleges elpocsékolását – amely oly jellemző –, garantálnunk kell, hogy a költségvetési források elosztására és az erőforrások felhasználására az Európai Parlament felügyelete alatt kerüljön sor.

A jelentés nagyvonalakban meghatározza az Európai Legfelsőbb Bírósággal közölt elveket, amelyek segítenének bennünket a főképviseelő kijelölésében és egy terv elkészítésében is. A tervet követően mindannyian jobb helyzetben leszünk, és lehetőségünk lesz saját politikai akaratunkat érvényesítésére is. Mivel mindenki tisztában van a Zöldek törekvéseivel – úgymint a béketeremtés koncepciója, az Alapjogi Charta teljes körű alkalmazása és természetesen a nemek közötti egyenlőség kérdése –, nem fogom ma ezeket felsorolni, bár ígérem, hogy kellő időben újra fel fogom vetni ezeket a kérdéseket. Ugyanakkor, véleményem szerint, a Tanács bölcsen tenné, ha fontolóra venné egy női főképviseelő kinevezését, miután mindannyian tudjuk, hogy a Bizottság elnöke nem nő. Valójában Európa élére még sohasem neveztek ki nőt, és ezért ha már létrehozunk egy új európai intézményt, akkor talán jó ötlet lenne ezt a szempontot is figyelembe venni.

A jelentéssel kapcsolatban felhívtam a figyelmet néhány – bizonyos területekről érkező – negatív megnyilvánulásra. Elhangzott, hogy az Európai Parlamentnek semmiféle szerepe sincs ezen a területen és ezzel a jelentéssel egyszerűen csak nagyobb jelentőséget kíván tulajdonítani saját magának. A válaszom erre a hozzáállásra az, hogy a Parlament fontos, és ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Jelentésünk az Európai Külügyi Szolgálatról kiváló lehetőséget biztosít arra, hogy fény derüljön ezekre a tényekre. Ezért mindenkit

arra kérek, hogy támogassa a jelentés elfogadását, azt is figyelembe véve, hogy az nem tartalmazza az összes javítást és kívánságot. A lényeg az, hogy a jelentés most elfogadásra kerüljön.

Ashley Fox, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretném kifejezni csalódottságomat, amiért a Parlament újfent egy olyan jelentésről tárgyal, amely megelőlegezi a Lisszaboni Szerződés ratifikálását. Kíváncsi lennék, hogy vajon akkor is sor került volna ma erre a vitára, ha a német alkotmánybíróság még mindig vizsgálná a Szerződést. Gyanítom, hogy nem, és ezért kérdem én, hogy a Cseh Köztársaság miért részesül eltérő bánásmódban? Ahogy azt George Orwell angol író is megjegyezhetné volna, minden tagállam egyenlő, de egyes tagállamok egyenlőbbek a többinél.

Én az európai diplomáciai testület létrehozása ellen kívánok szót emelni. Olyan időkben, amikor a tagállamok óriási költségvetési nyomásnak vannak kitéve, az Európai Uniónak önmérsékletet kellene tanúsítania. Az államkincstár őröként kellene fellépünk. Célként a közpénzek körültekintő elköltésére kellene összpontosítanunk, továbbá arra kellene törekednünk, hogy lehetőség szerint térítsük vissza az általunk képviselt tagállamok és adófizetők pénzét.

Ez a javaslat nincs számszerűsítve. Ez újabb példája annak, hogy a tisztelt Ház egyes tagjai túlságosan is égnék a vágytól, hogy nagy gesztusokat tegyenek mások pénzéből. Egy európai diplomáciai testület létrehozása pénzkidobás lenne és csak újabb terhet róna az adófizetőkre.

Szeretném emlékeztetni a kollégákat arra, hogy a külpolitikával kapcsolatos közös álláspontokat a Tanácsban képviselt tagállamok határozzák meg, nem a Bizottság és főleg nem az Európai Parlament. Ha az EKSZ-nek további alkalmazottakra van szüksége, akkor azokat a tagállamokból kell kirendelni, és nem igényelnek külön képzést. Az általuk a világ felé képviselt politika a Miniszterek Tanácsának politikája lesz, nem pedig valamiféle független európai politika.

Diplomáciai testületre csak akkor lenne szükség, ha az EU átvenné a külügyek ellenőrzését a tagállamoktól. Remélem, ez sohasem fog bekövetkezni, és minden tőlem telhetőt meg is fogok tenni ennek megakadályozásáért.

(A felszólaló hozzájárult egy, az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése szerint feltett kérdés megválaszolásához.)

Andrew Duff (ALDE). – Elnök úr, megkérdezhetném a felszólalótól, hogy ha csalódna és a Szerződés mégis hatályba lépne, akkor támogatná-e Chris Patton főképviseelőnek történő kinevezését?

Ashley Fox (ECR). – Elnök úr, nagyon hálás vagyok, hogy kikérik a véleményemet, de kétlem, hogy erről én döntenék.

Helmut Scholz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, köszönöm, hogy lehetőséget adtak arra, hogy itt ma felszólalhassak. <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2954&language=HU> "az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja" újra meg újra világossá tette itt a plenárison az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájának irányával és kialakításával kapcsolatos alapvető kritikáját, és ellenezte ennek az irányvonalnak a további követését a Lisszaboni Szerződésben. Ezzel a közös vitával már az új parlamenti ciklus elején az egyik legfontosabb jelentés kerül megtárgyalásra. Sajnos, bár Brok úr motivációját a parlamenti aktivitás szempontjából nagyon is értem, olyan szoros határidőkön belül kellene eredményt elérnünk, amelyek megnehezítik azoknak a dimenzióknak és összetett kérdéseknek a megfelelő és felelős mérlegelését, amelyek az új struktúrával kapcsolatban tartalmi szempontból felmerülnek.

Már a vita során világossá vált, hogy sajnos mi milyen sok kérdés marad homályban, és esik ezáltal a nemzeti hatalmi és kormányérdekek és az uniós struktúrák között zajló politikai pókerjátszmák áldozatául. A GUE/NGL képviselőcsoport ezt elutasítja. Ezért reméljük, hogy a tárgyalásokat követően az Európai Parlamentnek lesz még alkalma arra, hogy a ma reggeli plenárison a tárgyalási mandátum megfogalmazására vonatkozó visszafogottsággal kapcsolatban a svéd elnökség irányában kifejezett elvárásoknak megfelelően ismét foglalkozzon az EKSZ kérdésével. Parlamentként komolyan kellene vennünk azzal kapcsolatos feladatunkat is, hogy a polgárok a lehető legszélesebb körű tájékoztatást kapják az EKSZ különböző vetületeiről, különösen a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos kételyek és bírálatok, illetve a nagyobb átláthatóság és a demokratikusabb beleszólási jog iránti követelések fényében.

Az EKSZ létrehozásával kapcsolatos viták már hónapok óta zárt ajtók mögött folynak. A képviselőcsoportom szeretné megismételni, hogy az Európai Parlament, az eddig érintett civil szervezetek, sőt, a nemzeti parlamentek kizárása komoly kérdéseket vet fel. Nem utolsósorban azért, mert az intézményi struktúrák vonatkozásában egy élénk vita, egy nyílt és átlátható eszmecsere nagy jelentőséggel bírt volna a jövőbeli

legitimitására és a nyilvános elszámoltathatóságra nézve. Ezért üdvözlöm Brok úr megközelítését, amennyiben jelentésének segítségével megpróbál legalább parlamenti együttdöntést kieszközölni az Európai Parlament számára. Részben a mi követeléseink is erre irányultak.

Elutasítunk – és ezt itt félreérthetetlenül és kategorikusan ki kell jelentem – minden arra irányuló törekvést, hogy a politikai-katonai struktúrákat most vagy egy későbbi időpontban bevonják az EKSZ-be, miként azt nemrégiben többek között Franciaország is javasolta a Tanácsban. Véleményünk szerint nem elfogadható a katonai tervezési feladatoknak a titkosszolgálati struktúrákkal, valamint az általános diplomáciai és politikai feladatokkal történő esetleges összekapcsolása.

Morten Messerschmidt, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, tegnap arra kértek, hogy soroljak fel három olyan okot, amiért a jelentés ellen kellene szavazni. Ez nagyon könnyű: demokrácia, demokrácia és demokrácia.

Először is nevetséges, hogy bármely Parlament egy olyan szerződésen alapuló jelentést kíván elfogadni, amelynek a sorsa továbbra is teljesen bizonytalan. Senki sem ismeri a Lisszaboni Szerződés jövőjét, és bárki, aki egy csipetnyi tisztelettel is viseltet a demokratikus berendezkedések iránt – és egy csipetnyi tiszteletet is érez az olyan tagállamok, mint a Cseh Köztársaság iránt –, visszatartaná ezt a projektet addig, amíg a Szerződés jövője nem tisztázódik.

Másodszor, ez a jelentés (és az egész külügyi szolgálat, amelyet most létre kívánnak hozni) teljes mértékben aláássa, megtagadja és figyelmen kívül hagyja a tagállamok arra vonatkozó szuverén jogát, hogy saját külpolitikát folytassanak. Ez az oka annak is, amiért ez a jelentés a Bizottságot próbálja mindenért felelőssé tenni. Természetesen a Bizottság – különösen közszolgálati minőségében – nyilvánvalóan nem a nép által megválasztott testület. Más szóval, amennyiben az emberek más külpolitikát szeretnének, semmilyen esélyük sincs a politika megváltoztatására, mivel a polgárok csak a Tanácsot, azaz a kormányokat tudják megváltoztatni – nem pedig a Bizottságot.

Harmadszor az, hogy a Parlament a szuverén államok egyes rendkívül fontos, lényegi területein több hatalmat akar adni a köz által ráruházott mandátummal nem rendelkező Bizottságnak, nem más, mint demokratikus komédia. Ez a Parlament kizárólag a krátoszon – tisztán a hatalmon – alapul, és sohasem épült a démoszra. Nekünk sokkal inkább a démoszra, azaz emberekre kellene koncentrálnunk, nem pedig a hatalomra. Ezért több demokráciára van szükségünk. Épp ezért kell elutasítanunk ezt a jelentést.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, ez a jelentés megpróbál megnyugtatni bennünket a szolgálattal kapcsolatban, de szerintem pont az ellenkezőjét éri el. Egyfelől azt állítja, hogy a szolgálat kiegészíti a tagállami diplomáciát és nem kérdőjelezi meg azt. Ugyanakkor a jelentés többi része, véleményem szerint, teljes mértékben ellentmond ennek a biztosítéknak.

A 4. bekezdésben az áll, hogy a szolgálatot – azaz a hatásköreit – nem lehet előzetesen körülhatárolni és meghatározni. A 8. bekezdés d) pontja azt javasolja, hogy a szolgálat részét képező küldöttségek átvehetnék a konzuli szolgálatok ellátását a tagállamoktól. Világos, hogy ez a szolgálat azt a célt szolgálja – nem rövid, hanem hosszú távon –, hogy átvegye az irányítását és a tagállamok diplomáciai képviselteinek helyébe lépjen, és talán a végén még az Egyesült Királyság és Franciaország vétőjogát is átvegye az ENSZ Biztonsági Tanácsában.

Amikor azt halljuk egy EU testülettől, hogy garantáltan nem fogja ezt és ezt megtenni, akkor máris sejthetjük, hogy mire készülnek. Elnézést kérek Shakespeare-től, a jelentés mintha nagyon is fogadkoznék. Ki vagy mi fog bármiféle ellenőrzést gyakorolni e testület fölött? Úgy vélem, nem a Tanács. Annak egyhangúan kell eljárnia. Ha az nem tud dönteni, akkor a szolgálat egyszerűen folytatja saját napirendjét. És mi a helyzet a Parlamenttel? Nem, a Parlament szerepe a konzultációra korlátozódik. Ez a testület a tagállamok feje fölött, gyakorlatilag a tagállamok és az Európai Parlament ellenőrzése nélkül fogja a külpolitikát irányítani. A nemzeti kormányokat egy községi tanács szintjére alacsonyítják le.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is kötelességemnek érzem, hogy köszönetet mondjak az előadónak, aki csodálatos munkát végzett, és az Alkotmányügyi Bizottság elnökeként köszönettel tartozom a bizottság valamennyi tagjának, valamint a véleményeket készítő két bizottság – a Külügyi Bizottság és a Fejlesztési Bizottság – tagjainak is az igen gyors munkáért.

Tulajdonképpen egy olyan dokumentumot próbáltunk készíteni – remélhetőleg elfogadásra kerül –, amelyet elő lehet terjeszteni a Tanács október 29-30-i ülésén. Mindannyian jól tudjuk, hogy ez nem egy végleges

jelentés, csupán azt a célt szolgálja, hogy kijelöljön néhány cselekvési irányt, valamiféle követendő utat a Tanács és ezzel a kinevezésre kerülő főképviselő számára.

A főképviselő feladata lesz, hogy saját szervezeti tervet készítsen, amelyet viszont nekünk kell majd megvizsgálnunk. Ezért csupán iránymutatásokat nyújtunk be a Parlamenthez. Azt is tudjuk, hogy e művelet sikere a külügyi szolgálatra nézve a főképviselő szerepével áll szoros összefüggésben, akinek képesnek kell majd lennie minden szereplő összefogására és irányítására. Rajta keresztül következetes és egységes külpolitikát kívánunk elérni. Nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy vannak problémák, ez már elhangzott, de a problémák azért vannak, hogy megoldjuk őket. A fontos az, hogy az irányvonal, az információ, a tevékenységi kör világos legyen.

A Brok-jelentés e tekintetben tartalmaz néhány érdekes javaslatot – rövidnek kell lennem, mert lejár a felszólalási időm –, de mindenesetre ide tartozik a szolgálatnak a Bizottság igazgatási struktúrájába történő bevonása, a közösségi modell továbbfejlesztésére vonatkozó döntés és az emellett a Lisszaboni Szerződésben is rögzített javaslat arra vonatkozóan, hogy a személyzetnek a bizottsági és a tanácsi titkárság, valamint a magához a Bizottsághoz tartozó küldöttségek soraiból kell kikerülnie.

Úgy gondolom, két újítás érdemel említést: egyrészt az uniós nagykövetségek, amelyeket az Európai Külügyi Szolgálat hivatalnokai vezetnének, és amelyek a Bizottság harmadik országokban jelen lévő küldöttségeit és a Tanács összekötő hivatalait, valamint esetleg a főigazgatóságok kiküldött szakértőit is magukba foglalnák, másrészt az európai diplomáciai testület létrehozása tekintetében lefektetett alapok, amelyet érdekes ötletnek tartok.

A felszólalási időm lejárt. Csak remélem, hogy ez a jelentés valóban elfogadásra kerül, méghozzá nagy többséggel kerül elfogadásra.

Zita Gurmai (S&D). – Elnök úr, amint azt mindannyian tudjuk, az Európai Külügyi Szolgálat a Lisszaboni Szerződés által javasolt legfontosabb újítások egyike. Ezért a létrehozása során nagyon óvatosan és felelősen kell eljárunk.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy amint a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, a szolgálatnak azonnal meg kell kezdenie a működését. A Bizottság és a Tanács már dolgoznak az iránymutatásokon, amelyeket várhatóan a hónap végén terjesztenek az Európai Tanács elé. Ezért nagyon fontos, hogy az Európai Parlament befolyást gyakoroljon erre a folyamatra.

A mai vita és a létrejövő állásfoglalás rendkívüli jelentőséggel bírnak, mivel nagyon világos üzenetet kell küldenünk a szolgálat berendezkedésére vonatkozó politikai konszenzus bizonyítékeként a Tanács és az Európai Bizottság felé.

Roppant büszke vagyok a kollégám munkájára, amely a tisztelt Házban folytatott pártközi tanácskozások eredménye. Ragaszkodunk ahhoz, hogy fenntartsuk a közösségi modellt az Unió külkapcsolataiban. A képviselők szeretnék, ha a szolgálat az Európai Bizottsághoz tartozna és az általános közösségi költségvetés részét képezné. Az EKSZ-nek igazgatási és költségvetési szempontból a Bizottsághoz kellene tartoznia, formálisan pedig a Bizottság részét kellene képeznie, *sui generis* testületként a bizottsági struktúrához kapcsolva.

A Költségvetési Bizottság rendkívül fontos. Ez egy olyan eszköz, amellyel az Európai Parlament gyakorolhatja a hatalmát. Ily módon a Parlamentnek költségvetési és demokratikus ellenőrzést kellene gyakorolnia a szolgálat fölött, és meg is fogja azt tenni. Sok kérdéssel kellene beszélnünk, például a feladatok világos felosztásáról az EKSZ-en, illetve az illetékes európai bizottsági részlegeken belül – figyelembe véve, hogy még nem ismerjük a jövőbeli Bizottság szerkezetét –, valamint a főképviselő és az Unió különböző külföldi képviselői közötti viszonyról, de ez az állásfoglalás lesz az Európai Parlament első álláspontja, amelyből a további lépések következnek.

Az emberi tényezőről sem szabad megfeledkeznünk. A főképviselőnek arra érdemes, szakértelemmel bíró, kiemelkedő személynek kell lennie, aki évezi a Bizottság, a Tanács és a nemzeti diplomáciai szolgálatok támogatását. Meggyőződésem, hogy az EKSZ intézményi felépítésének olyan nemi berendezkedéssel kell bírnia, amely megfelelően tükrözi a nemek közötti esélyegyenlőség általános érvényesítésének érdekében tett uniós kötelezettségvállalásokat.

Végül, de nem utolsó sorban olyan politikusként, aki az elmúlt 15 évben a nők egyenlő politikai képviseletéért dolgozott, örülnék, ha ez a személy nő lenne.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Elnök úr, néhány képviselőtársunk célszerűnek találta felszólalását arra használni, hogy megpróbáljon leckét adni nekünk a demokráciából. Ezért hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy mind az Alkotmányügyi Bizottságban, mind pedig a Külügyi Bizottságban, amelynek a véleményét én készítettem, vigyáztunk arra, hogy se a vitára, se a szövegek megszavazására ne kerüljön sor addig, amíg az ír népszavazás eredménye nem vált ismertté. Ezzel tiszteletben kívántuk tartani az ír nép döntését. Szerencsére igent mondtak, de mondhattak volna nemet is. Ezt figyelembe akartuk venni, ahogyan az Európai Tanács jövő heti ülését is. Ezért a vitára és a szövegek elkészítésére rendkívül rövid időn belül kellett sort kerítenünk. Természetesen ugyanazok a képviselőtársaink, akik leckét kívánnak adni nekünk a demokráciából, emiatt is panaszt tettek. De ezt csak mellékesen jegyzem meg.

Ma különösen fontos pillanathoz érkezünk. Úgy tűnik, a jövőbeli Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatos véleményünket tartalmazó szövegek egy új korszak hírnökei az Európai Unióban. Azok közülünk, akik már évek óta figyelemmel kísérik az Unió fejlődését és emlékeznek a szerződéses – először a Maastrichti Szerződés, majd az Amszterdami Szerződés – külpolitika terén tett első szerény lépéseire, nem is beszélve a biztonság- és védelmi politikáról, azt gondolhatták, ahogyan egykor én is, hogy sohasem fogjuk megérni ezt a napot, és sohasem sikerül majd lefektetnünk a közös európai diplomácia alapjait.

Azok közülünk, akik figyelemmel kísérték az ezzel kapcsolatos elképzelések fejlődését, biztosan emlékeznek arra is, hogy csak néhány hónappal ezelőtt egyes nemzeti diplomáciai szolgálataink nem voltak hajlandók elfogadni egy azonnali, ún. „big bang” forgatókönyvet, amelynek értelmében valamennyi jelenleg működő küldöttség már a legelső napon a jövőbeli főképvisező ellenőrzése alá kerülne. Ennek én nagyon örülök.

Korábbi politikai pályafutásom során a saját politikai és kormányzati feladataim megtanítottak arra, hogy soha semmi sem lesz egyszerű. De fontos pillanatot élünk át, és remélem, hogy ezt a jelentést nagy többséggel el fogják fogadni.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, képviselőcsoportunk alapvetően támogatja a Brok úr által a jelentésben javasolt szerkezetet, különösen az Európai Parlament ellenőrzési jogának fenntartását és a közösségi feladatok közösségi feladatokként történő megtartását. De annak érdekében, hogy a külügyi szolgálatunk nagy dobás legyen, és ne csak a Bizottság vagy a Tanács függeléke, már most vitát kell folytatnunk a tartalmi kérdésekről és a szolgálat funkcióiról.

Az Európai Uniónak új, integrált külpolitikára van szüksége, amelynek segítségével megfelelően fel tud lépni világunk sokrétű problémáival szemben. A külügyi szolgálattal az Európai Uniónak képesnek kell lennie átfogó és integrált politikai stratégiák és kampányok végrehajtására. Szükségünk lenne például erre a szolgálatra most is, amikor Koppenhágában az éghajlatváltozással kapcsolatos viták folynak. A klasszikus diplomácián túl kell lépniünk, máskülönben nagyon csekély hozzáadott értékkel fog bírni ez a szolgálat.

Ezért szeretnék négy tartalmi pontot kiemelni, amelyek véleményünk szerint segítik majd a szolgálatot egy új külpolitika kialakításában. Először is azt szeretnénk, ha az új szolgálat rendelkezne egy a békeépítésért és a válságmenedzsmentért felelős igazgatósággal. Rendelkezünk a megfelelő pénzügyi forrásokkal és küldöttségekkel, de eddig csak kicsi és szétaprózott szervezeti egységeink voltak. Másodszor azt szeretnénk, ha a személyzet ennek megfelelő átfogó oktatásban és képzésben részesülne. A kizárólag diplomáciai képzettség nem elegendő. Biztosítani kívánjuk továbbá azt is, hogy személyzet egyenruhát viselő tagjai se csupán a honvédelmi főiskolát végezzék el. A képzést legalábbis részben mindenkinek együtt kell elvégeznie, ezért kérjük az Európai Külügyi Akadémia létrehozását. Harmadszor nem szeretnénk, ha a Tanács elnökének tekintetében kettős struktúra jönne létre az Európai Tanács Titkárságán belül. Ezért ez a szervezet úgymond kiszolgálhatná a külügyi szolgálatot is. A vezető pozíciók betöltésénél – ezt már Tarand kolléga is elmondta – meggyőződésünk, hogy időszerű lenne egy nőt kinevezni.

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr, mivel az Unió szélesebb körű szerepre törekszik a nemzetközi ügyek terén, ezért érthető módon rendelkeznie kell olyan eszközökkel, amelyekkel az egész világba eljuttathatja közös értékeinket, feltéve természetesen, ha ez ügyben egyetértés uralkodik mind a 27 tagállam között.

De hogyan fog ez a szerep továbbfejlődni? Hol lesznek a határai? Mi az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportjában, antiföderalista testületként úgy véljük, hogy a külpolitikának végső soron a saját egyéni tagállamaink kizárólagos felségterületének kell maradnia. Ezért számunkra aggodalomra ad okot, hogy a Lisszaboni Szerződés, amennyiben törvényerőre emelkedik, látszólag olyan folyamatokat fog elindítani, amelyek végül alááshatják ezt az előjogot.

A javasolt Európai Külügyi Szolgálatnak kiegészítő jelleggel kell bírnia, nem szabad a tagállamok bilaterális diplomáciai tevékenységeivel versengenie vagy azokat aláásnia, továbbá felhatalmazását elsősorban a

Tanáctól kell kapnia, nem pedig a Bizottságtól. A Parlamentnek gyakorolnia kell arra vonatkozó jogait, hogy ellenőrizze az EKSZ-t és alakítsa annak költségvetését. Mivel a Brok-jelentésben sok szó esik az EU nagykövetségeiről, ezért szeretném, ha a Bizottság még egyszer megismételné a nekem egy évvel ezelőtt arra vonatkozóan adott biztosítékokat, hogy az EKSZ képviselőit és küldöttségeit nem fogják nagykövetségeknek hívni. Ha ezeket a képviselőket nagykövetségeknek neveznék, az megerősítené azt a félelmet, hogy az EU egy szuverén állam díszére vágyik.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Elnök úr, képviselőcsoportom – az *Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja* – ez ellen a jelentés ellen fog szavazni, elsősorban azért, mert nem támogatjuk a Lisszaboni Szerződést.

Számunkra a Lisszaboni Szerződés nem tükrözi a polgárok által és a polgárokért elképzelt európai projektet. Valójában éppen ellentétes azzal. Egy válságba került modellt kínál, egy olyan modellt, amely megakadályozza az állami beavatkozást a gazdaságba.

Két különböző sebességfokozatban kívánunk előrehaladni: sietünk biztosítani, hogy Európa egységes hangon szóljon külföldön, de az Európai Uniónak nem áll hatalmában saját eszközeivel újraéleszteni a gazdaságot, mivel nem rendelkezik államkincstárral vagy bármiféle aktív iparpolitikával. Arra sincs lehetősége, hogy befolyásolja a tőkepiaci kamatokat, vagy ellenőrzése alá vonja az Európai Központi Bankot. Ezért mi nem osztjuk ezt a filozófiát.

Amennyiben a Lisszaboni Szerződés elfogadásra kerül, a Bizottság jóváhagyásával, továbbá a jövőbeli alelnök javaslatán alapuló tanácsi döntést és a parlamenti konzultációkat követően ötezer hivatalnok kerül az Európai Külügyi Szolgálat alkalmazásába.

Mi nem értünk egyet ezzel a struktúrával, mivel különféle katonai konfliktusok megoldására is felhatalmazást kap. Véleményünk szerint ezen a ponton hiányzik az ellenőrzés. Véleményünk szerint ezen ellenőrzés tekintetében a legmagasabb szintű demokratikus követelményeknek kell eleget tenni, ahogyan az az egyes tagállamokban történik.

Ezért úgy gondoljuk, hogy ez a filozófia nem egy olyan Európa szellemét követi, amelyet a mi képviselőcsoportunk építeni kíván, nevezetesen egy olyan Európát, amely valóban képes beavatkozni a minket alapvetően érintő kérdésekbe, többek között a jelenlegi recesszióba vagy a munkanélküliségi rátákba, amelyek az 1930-as évek óta nem voltak ilyen magasak.

Ezért holnap, hölgyeim és uraim, a jelentés ellen szavazunk.

David Campbell Bannerman (EFD). – Elnök úr, a Brok-jelentés egyértelmű bizonyítéka annak, hogy az Európai Unió egységes szuperállammá fejlődik. A gonosz lisszaboni alkotmány máris egy nem választott elnököt és külügyminisztert erőszakol ránk. Ez a jelentés most még egy európai diplomáciai szolgálatot is hozzátesz ehhez, az ún. Európai Külügyi Szolgálatot, holott a nagykövetségek nemzeti érdekeket képviselnek.

De hát milyen nemzeti érdekeket fognak ezek az új uniós diplomaták és nagykövetségek képviselni? Nem a nemzeti államaink, a kereskedelmünk vagy a vállalataink érdekeit, hanem az Európai Bizottságét. Minden további nemzeti nagykövetség feleslegessé fog válni. A brit nagykövetségek máris világszerte árulják ingatlanjaikat.

Ez az európai uniós szuperállamot célzó átfogó terv a megtévesztés, az őszintétlenség és a tagadás alapjaira épül, de a föderalisták nem az új Amerikai Egyesült Államokat építik, hanem egy új Jugoszláviát hoznak létre. Nagyon különböző nemzeteket, kultúrákat és gazdaságokat kényszerítenek egymás mellé egy merev, nem demokratikus, szovjet típusú bürokráciában, és ezzel nagyon veszélyes vizekre eveznek.

A brit kormány megbízottjaként részt vettem az északír békefolyamatban. Láttam, mi történik, ha a demokrácia kudarcot vall. Nem szép látvány. Most látom, amint a demokrácia itt Európában is kudarcot vall. Önök azt vallják, hogy szeretik a békét, de a Lisszaboni Szerződés keresztülhajszerolásával és a nagykövetségeink hatalmi átvételével Európát ismét határozottan a háború útjára vezetik vissza.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Elnök úr, a Tanács működése nem átlátható. A döntések *de facto* módon születnek a számtalan átláthatatlan munkacsoporton és a COREPER-en belül. 2008-ban a külügyminiszterek Tanácsában mindössze a napirendi pontok 1%-a került nyilvánosan megvitatásra.

Pontosan ezelőtt a háttér előtt indult fejlődésnek a 90-es évek végétől az európai biztonsági és védelmi politika, méghozzá bármiféle konzultáció és demokratikus ellenőrzés nélkül. Pontosan ezelőtt a háttér előtt kellene az Európai Külügyi Szolgálatnak létrejönnie. A válaszom erre egyértelmű nem. Ez nem történhet meg! Valódi demokratikus parlamenti ellenőrzésre, valamint valódi átláthatóságra van szükségünk.

Kissé az is meglepett, hogy pont Ön, Brok úr, lép fel most hirtelen a parlamenti ellenőrzés érdekében. Hiszen nem éppen az EBVP területén szünteti meg a Lisszaboni Szerződés a parlamenti ellenőrzést? Mégis ezt a szerződést támogatja! A költségvetési ellenőrzés tekintetében pedig a Tanács mentesítésének példáján keresztül természetesen most is világosan látható, hogy a képviselőcsoportja hogyan jár el. Hiszen nem arról van szó, hogy a képviselőcsoportja a következő hetekben annak ellenére meg fogja szavazni a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban a Tanács mentesítését, hogy a Tanács nem adott megfelelő válaszokat?

Sajnálatos, hogy habár a jelentése valóban jó alapokkal bír, mégis álszent, nem hiteles és végső soron a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos mulasztások beismerése.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE). – Nagyon köszönöm, elnök úr, biztos asszony, miniszter asszony! A lábjegyzetekkel kell kezdenem. Bármennyire is csodálom az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártja (UKIP) soraiba tartozó barátaink retorikai érzékét, közép-európaiként mégiscsak érdekesnek tartom, hogy ennyire készségesek megosztani tapasztalataikat azzal kapcsolatban, hogy milyen is volt Tito uralma alatt Jugoszláviában vagy a szovjet rezsim alatt élni. Felettébb érdekes.

Először is, engedjék meg, hogy gratuláljak Elmar Broknak egy olyan jelentés elkészítéséhez, amely pompásan képviseli a többségi véleményt, és hadd ismételjem ezt meg, a Parlamentben uralkodó többségi véleményt.

A Lisszaboni Szerződés és az új szolgálat életbelépésével még inkább képesek leszünk egységes hangon szólni. Egyetértünk abban, hogy az új szolgálatnak a lehető legközelebb kell állnia a Bizottsághoz, mivel csak a közösségi módszer garantálja intézkedéseink következtetőségét, és, ami a legfontosabb, valamennyiünk véleményét ugyanolyan mértékben fogják figyelembe venni.

Annak érdekében, hogy a szolgálat hiteles legyen, a lehető legnagyobb mértékű demokratikus legitimitációval kell felruházni. Ezért üdvözlendő minden arra irányuló erőfeszítés, hogy a tisztelt Ház részére ellenőrzési hatáskört biztosítsunk.

Mindenekelőtt mindent meg kell tennünk annak biztosításáért, hogy az új szolgálat a legmagasabb színvonalú legyen, illetve mindenki bizalmát élvezze. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a Bizottság, a Tanács és a 27 tagállam a legjobb embereit küldje az EKSZ-be dolgozni. Ezért kell ugyanazzal a jogállással rendelkezniük. A szolgálat alkalmazásában álló személyeket érdemeik alapján kell kiválasztani, de ugyanakkor a földrajzi egyensúlyra is tekintettel kell lenni, megelőzendő azokat az alaptalan félelmeket, hogy bárki is túszul ejthetné a szolgálatot.

A Lisszaboni Szerződés azért olyan fontos és más, mint a többi szerződés, mert nagyon sok függ a végrehajtásától. Remélem, hogy a Parlament felismerései segítik majd a Tanácsot és a Bizottságot abban, hogy valóban úgy hajtsák végre ezt a szerződést, hogy még inkább képesek legyünk egységes hangon szólni.

Proinsias De Rossa (S&D). – Elnök úr, szeretném üdvözölni a Brok-jelentést és sürgetném az EKSZ-nek mint demokratikusan elszámoltatható szolgálatnak a mihamarabbi létrehozását. Nagyon bízom abban, hogy ez a szolgálat révén nagyobb összhang érhető el a politikai célkitűzéseink és a döntéseink között, különösen mivel azok világszinten befolyásolhatják a fenntartható fejlődést, az emberi jogokat és a szegénység felszámolását.

Eddig nem sikerült biztosítanunk azt, hogy a politikáink következtetések legyenek. A kereskedelempolitikáink gyakran közvetlen ellentétben állnak a fejlesztési együttműködésre vonatkozó politikáinkkal. Óva intenk az olyan elképzelésektől is, hogy a fejlesztési politikára a külpolitikánk alárendelt részeként tekintsünk. Egy olyan autonóm fejlesztési szervezetre van szükségünk, amely egy autonóm fejlesztésért és humanitárius segítségnyújtásért felelős biztosnak tartozik számadással. A következtetesség biztosításához a javasolt döntések vonatkozásában teljesítményértékelésre, átvilágításra és a hatástanulmányokra van szükségünk, mivel azok hatással vannak a fejlesztési politika célkitűzéseire.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, gratulálok Brok úrnak, és köszönetet mondok neki a benyújtott kiváló jelentésért, amelyet igazán figyelemreméltó jelentésnek tartok.

Az új külügyi szolgálat létrehozása olyan lehetőséget kínál, amelyet meg kell ragadnunk. A Parlamentnek beleszólása kell, hogy legyen nem csak a költségvetésbe, hanem a szolgálat általános felépítésébe is. Amint az már elhangzott, e szolgálatnak egyedi belső működési szabályokkal kell majd rendelkeznie. Nem mondhatunk le egy a Szerződés szellemével összhangban álló szabályzatról. Ha másképpen járunk el, azzal bizalmatlanságot keltünk egyes tagállamokban. Itt különösen a legkisebb és legújabb tagállamokra gondolok.

Ugyanilyen mértékben összpontosítanunk kell a külügyi szolgálat mandátumának központi elemeire is, meg kell határoznunk a stratégiát és a politikai prioritásokat, és következetessé kell tennünk a külpolitikai intézkedéseket. Lényeges, hogy ne essünk abba a csapdába, hogy párhuzamosságokat teremtsünk a külügyi szolgálat és a bizottsági küldöttségek között, ehelyett egy olyan speciális szolgálatot kell létrehoznunk, amely hozzáadott értéket teremt a közös külpolitikai intézkedések terén. A külügyi szolgálatnak teljes mértékben összhangban kell lennie a Bizottsággal. Nem szabad eltérnie a megadott irányvonalától és nem szabad kormányközi intézkedéssé válnia vagy azt ösztönöznie. Szeretném azt is hozzátenni, hogy a főképvisező alelnök profilja egyértelműen döntő jelentőséggel bír a szolgálat hozzáadott értéké szempontjából.

Végezetül, elnök úr, habár mindketten egyetértünk abban, hogy a fejlesztési terület saját célt szolgál, ez egyben külpolitikai eszköz is. Naivitás lenne ezt tagadni. Az egyik megoldás az lehetne, ha a programozásért továbbra is a fejlesztési biztos felelne – egyetértésben a főképvisezővel.

Záró megjegyzésként: ez a vita nem választható el az Európai Fejlesztési Alap költségvetésének megvitatásától.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Elnök úr, most, hogy túl vagyunk az ír népszavazáson, az Európai Parlament ismét megkísérli megmutatni, hogy mit is képvisel, és teszi ezt nagy lendülettel és lelkesedéssel. Ez a jelentés utópisztikus képet fest egy olyan külügyi szolgálatról, amelynek a még nem működő közös kül- és biztonságpolitikát (KKBP) kell végrehajtania.

A jelentés egyik figyelemreméltó vonása az arra tett hősies kísérlet, hogy rávegye a Bizottságot egész intézményi súlyának latba vetésére. Mi az oka ennek az álláspontnak? Úgy vélem, sok képviselőtársam trójai falóként kívánja használni a külügyi szolgálatot annak érdekében, hogy a Bizottság segítségével ellenőrzésük alá vonják a KKBP-t.

Szégyenletes, hogy az Európai Parlamentnek és a többi intézménynek még mindig fogalma sincs arról, hogy hogyan is kellene ennek a szolgálatnak működnie. A 4. bekezdésben tárgyalt fokozatos folyamat merőben olyan kockázatos intézményi vállalkozás, amely bizonyára kenyértöréshez fog vezetni az intézmények között, ha megengedik ezt a kifejezést.

György Schöpflin (PPE). – Elnök úr, szeretnék én is a Brok-jelentés támogatóihoz csatlakozni és hangot adni annak is, hogy mennyire lenyűgöz a tisztelt Ház egyik oldalán jelentkező paranoia.

A Külügyi Szolgálat kétségkívül jelentős szerepet játszhat annak előmozdításában, hogy az Európai Uniónak a világ többi részével fenntartott kapcsolatai következetesebbé váljanak. Ezek a kapcsolatok gyakran szerteágazóak, összetettek és jelentős hatást gyakorolnak az Európán kívüli világra. Ezért döntő fontosságú, hogy alaposan koordináljuk ezeket a tevékenységeket annak érdekében, hogy az EU szakpolitikái valóban a kívánt hatást ériék el. Amint a külügyi szolgálat létrejön és megkezdí működését, ténylegesen befolyásolni fogja pl. – amint azt már említettük – a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos uniós álláspontot, a demokratizációs törekvések előmozdítását, az emberi jogokat, a segélyezés irányítását és a fejlesztés sokrétű kérdéseinek kezelését.

A következetesség kérdése központi jelentőséggel bír ebben a kontextusban. Ha az Európai Unió különböző részei különböző hangsúlyt helyeznek az egyes politikai kérdésekre, azzal tompítjuk a hatást és valószínűleg nem várt következményekkel kell számolnunk. A következetesség kulcsfontosságú ebben az összefüggésben. A külügyi szolgálat ennek fényében jelentős mértékű felelősséget fog viselni azért, hogy együttműködjön az Európai Unió összes többi olyan intézményével, amely külpolitikai vetülettel rendelkezik. Világos, hogy a szolgálat hatékonysága szükségképpen a főképvisező munkájának struktúráját is meg fogja szabni, de a szolgálat munkája középtávon az Európai Unió valamennyi intézményére is hatással lesz. Ez kétirányú folyamat.

Ebből a szemszögből nézve nagyon lényeges, hogy a szolgálat elszámoltatható legyen, egyrészt nyilvánvalóan a főképvisező felé, másrészt tágabb értelemben maga a Parlament felé is. Végso soron a szolgálat fogja

képviselni az Európai Uniót valamennyi irányban, ezért hangsúlyozandó az elszámoltathatóság, az átláthatóság és a következetesség.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egy Európa, egy hang! Újabb fontos szakaszt értünk el a tagállamok közös külpolitikája felé vezető úton. Döntő fontosságú lesz, hogy a főképvisező posztjára egy erős, független és kompetens személy kerüljön, és hogy a kinevezett személy kellő mozgásteret és szabadságot kapjon ahhoz, hogy a szolgálatot a követelményeknek és természetesen az Európai Unió alapelveinek megfelelően – amelyekhez az alapvető emberi jogok betartása is tartozik – tudja felépíteni és kialakítani. Ezt jelenti a *sui generis*.

Elengedhetetlen, hogy mindez átláthatóan történjen, hogy a Parlamentet kellő mértékben bevonják, valamint hogy a költségvetési jogok és a költségvetési ellenőrzés a költségvetési hatóságnál maradjanak. Ugyanakkor elengedhetetlen az is, hogy a nemzeti kormányok végre egyszer háttérbe szorítsák saját érdekeiket, és egységesen kiálljanak emellett a hivatal és a szolgálat feladatai mellett, és ne kössenek bele folyamatosan mindenbe kedvük szerint, ahogyan azt sajnos már megszokhattuk.

Azt is világossá kell azonban tenni, és ez számunkra nagyon fontos, hogy a fejlesztési politika továbbra is önálló marad, hiszen ezeket a területeket nem szabad önkényesen összekeverni. Az új hivatalt és az új feladatkört, amelyekért olyan sokáig küzdöttünk, egy jövőbeli lehetőségként fogjuk fel, és ne beszéljük túl, illetve szedjük ízeire már az első pillanattól fogva. Egy Európa, egy hang! Ez a feladatunk, erre kell koncentrálnunk, nem többre és nem kevesebbre.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, mit is akarunk mi ezzel az európai diplomáciai szolgálattal elérni? Ki akarjuk jelölni az Európai Unió politikai prioritásait a 21. század számára. Európán kívül sok ország és sok ember erőteljes szerepvállalást vár az Európai Uniótól, a béke biztosítását, a konfliktusok megakadályozását, és ahol ez nem sikerült, ott a béke helyreállítását és az érintett terület újjáépítését. Ezért is van értelme egy békeépítő részleg létrehozásának.

Ugyanakkor a tárgyalások során egyes tagállamok képviselői a Tanácsban két lábbal is a fékre lépnek – és még az olyan tagállamok képviselői is, amelyeket alapvetően Európa-pártinak tekintünk, legjobb esetben is csak fél lábbal lépnek a gázpedálra, a másikkal ők is a féket tapossák. Ez ugyan nagy forráságot okoz, de kevés előremozdulással jár. Ezért azt szeretnénk, ha azok a tárgyalások, amelyek egy valóban erős, az Európai Parlament által ellenőrzött Európai Külügyi Szolgálatra (EKSZ) irányulnak, eredményesek lennének. A polgárok azt szeretnék, ha Európa egységes hangon szólna. Az Európán kívül élők is ezt várják. Az EKSZ önmagában nem lesz erre képes. De ez egy lépés a jó irányba. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy ez működjön.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, hogy tekintettel a megvitatandó kérdés fontosságára, a Parlamentnek több időt kellett volna kapnia arra, hogy álláspontját világossá tegye a Tanács számára. Ehelyett a szakbizottsági szakasz mindössze néhány napig tartott, és két nappal azután, hogy a rendelkezés az Alkotmányügyi Bizottságban elfogadásra került, máris vitát tartunk róla a Parlament előtt.

Az európai diplomáciai szolgálat létrehozására irányuló javaslat nagy előreugrást jelent, ha összevetjük azzal, hogy a szerződések szigorúan véve miről is rendelkeznek. Ezenkívül az Európai Külügyi Szolgálat a jelentésben leírt formában nehezen tűnik összeegyeztethetőnek a tagállami külügyminisztériumokkal. Mi fog történni ezekkel a minisztériumokkal? Csak úgy el fognak tűnni? Ez nem valószínű.

Továbbá hogyan hangolhatók össze e követségek hatáskörei, pl. a vízum tekintetében, a nemzeti követségek által eddig is ellátott feladatokkal? Ki fogja az ún. uniós követeket kinevezni? A Bizottság nevezi ki őket, ami valószínűnek tűnik, vagy a tagállamok is megnevezhetik majd a saját követüket? Emellett igen provokatív az az elképzelés, hogy a leendő képviselőket követeknek fogják hívni, tekintve, hogy az Európai Alkotmány, amely az európai külügyminiszterről rendelkezik, nem került elfogadásra. Nem tehetünk úgy, mintha a franciák és a hollandok nem utasították volna el az Európai Alkotmányt.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Elnök úr, az Európai Unió projektje természetesen egyedülálló, és ezt számos alkalommal hangsúlyoztuk. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, amely remélem, hogy eredményesen lezárul, új intézményeket is fog teremteni. Ezeknek a lépéseknek az egyik eredménye lesz az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása, amely elsődlegesen azt a célt szolgálja, hogy biztosítsa a külügyi kapcsolatok következetességét és eredményességét.

Amint azt Ferrero-Waldner biztos asszony is elmondta, ez egy *sui generis* intézmény lesz, de ugyanakkor érdemes felelevenítenünk azt is, hogy Brok úr álláspontja szerint a szolgálat létrehozásánál a hatékonyság mellett az átláthatóság és a demokratikus mandátum alapelvét is figyelembe kell venni. A hatékonyságot egyrészt az Európai Külügyi Szolgálat létrehozására vonatkozó intézményközi konszenzussal kell megteremteni – és itt elégedetten hallgattam a Tanács és a Bizottság nyilatkozatait –, másrészt a fejlesztési segélyezés, a humanitárius segítségnyújtás, a bővítés és a nemzetközi kereskedelem kérdéseinek a bevonásával. Az Európai Uniónak az energiapolitikával kapcsolatos ügyekben és például a szolidaritás kérdésében is erőteljes hangra van szüksége.

Ami az átláthatóságot illeti, az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásától az egyensúly megteremtését is várom. Nem csak az intézmények közötti egyensúlyra gondolok, hanem a földrajzi egyensúlyra is az Európai Külügyi Szolgálathoz történő kinevezések terén. Ez olyan alapvető fontossággal bír, amelyet nem győzők hangsúlyozni. A jelenlegi képviselő nem tesz eleget ennek a követelménynek, gondoljunk csak pl. a RELEX főigazgatóságra vagy a Bizottság Európán kívüli küldöttségeire. A szolgálatot a demokratikus alapkövetelményeknek megfelelően kell létrehozni, és a Parlamenttől azt várom, hogy a Külügyi Bizottsággal együtt vállaljon jelentős szerepet ebben a vonatkozásban, mind a szolgálat létrehozásának folyamatában, mind pedig később a küldöttségvezető jelöltek meghallgatásánál.

Ami a személyzet képzését illeti, javaslat született egy európai diplomáciai főiskola létrehozására. Ez egy fontos vállalkozás, de ugyanakkor megragadnám ezt a lehetőséget annak hangsúlyozására is, hogy valójában léteznek már olyan nemzeti központok és van számos olyan európai főiskola, amely megfelelő tapasztalattal rendelkezik a diplomáciai személyzet képzésében. Az ő tapasztalatukból kellene merítenünk. Bruges-re, Natinra, Firenzére és Maastrichtre gondolok.

Cristian Dan Preda (PPE). – (FR) Elnök úr, jó irányba tett lépésként én is üdvözlölni szeretném az Európai Külügyi Szolgálat létrehozását, amely előrelépést jelent egy következetesebb és hatékonyabb európai fellépés irányába a nemzetközi szinten.

Ezenkívül úgy vélem, hogy e szolgálat létrehozása jelentős politikai dimenzióval gazdagítja az európai projektet, és erőteljesebb politikai arculatot ad Európának.

Szeretném annak szükségességét is hangsúlyozni, hogy a szolgálat intézkedéseinek mind az adminisztratív, mind pedig a költségvetési hatáskörök vonatkozásában következetesnek kell lenniük, és e tekintetben természetesen nagyon fontosak a szolgálat és a Bizottság, illetve a szolgálat és a Parlament között fennálló kapcsolatok.

Ezenfelül, ami a Parlamentet illeti, úgy vélem, hogy a szolgálatnak közvetlenül és nagyon szorosan együtt kell működnie a Parlamenttel annak érdekében, hogy az európai parlamenti képviselők folyamatos tájékoztatást kapjanak a tevékenységeiről, valamint a legfontosabb pozíciókat érintő kinevezésekről. Ezenkívül a főképvisező természetesen egy jól ismert személyiség lesz, de úgy gondolom, hogy a szolgálat többi tagjának is komoly bizalmat élvező személyeknek kell lenniük.

Szeretném a személyzeti kiválasztás kérdését is kiemelni. Ahogyan azt néhány képviselőtársam is említette, én is fontosnak tartom a földrajzi reprezentativitást, továbbá egyensúlyt kell teremteni a kis országok és az új tagállamok tekintetében is.

Végezetül szeretném röviden megemlíteni annak a közös európai kultúrának a fontosságát, amelyet ma természetesen különböző iskolák és különböző intézmények alakítanak, de úgy gondolom, hogy jó ötlet lenne egy ezzel összefüggő - egy európai szintű struktúra megteremtésére irányuló - kezdeményezés.

Mário David (PPE). – (PT) Elnök úr, nagyon lényeges, hogy az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásának elsődleges célja az európai intézmények erőfeszítéseinek megszilárdítása, azaz egy olyan hatékony szolgálat létrehozása, amely képes kifejezni, megfogalmazni és végrehajtani egy európai választ a jelenlegi nemzetközi kihívásokra.

Többnek kell lennie részeinek összégénél, többlettértékkel kell hozzájárulnia a tagállamok és az Európai Unió jelenlegi erőfeszítéseéhez. Ennek fényében fontosnak tartom, hogy az, ami különlegessé teszi az EU-t – más szóval a közösségi módszer – központi szerephez jusson ebben az új valóságban. Ezért támogatom teljes mértékben a Brok-jelentést, amely a Bizottság és a majdani szolgálat közötti szoros együttműködést kívánja pártolni és védelmezni.

Ennek jegyében két dolgot szeretnék kiemelni. Először is szoros koordinációra van szükség a Bizottság elnöke és a főképvisező között – aki egyben a Bizottság egyik alelnöke is lesz –, annak érdekében, hogy a

szolgálat hatékonyan és zökkenőmentesen működjön. Másodszor, a Parlament és a Bizottság szövetségére van szükség a várható kormányközi viharok leküzdéséhez, amelyek veszélyeztethetik a szolgálat hatékony működését.

Ezért a Parlamentnek ébernek kell lennie, és garantálnia kell azt, hogy az Európai Külügyi Szolgálat kiválósági központtá váljon, ahol a külpolitika legnagyobb szaktekintélyei képviseltetik magukat.

(Az elnök megadja a szót Dartmouth úrnak, hogy felteheszen egy „kékkártyás” kérdést Preda úrnak)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Preda úr, hozzászólásában Ön a „közös európai kultúra” kifejezést használta. Ön teljes mértékben összeegyeztethetőnek tartja Törökország európai uniós csatlakozását ezzel a közös európai kultúrával, amelyre utalt?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hozzászólásomban diplomáciai szempontból, a politikai kultúra részeként beszéltem közös kultúráról. Ami engem illet, én úgy gondolom, hogy ebben az értelemben Törökország is része az európai politikai kultúrának, amely egy igen tiszteletreméltó diplomáciai hagyományt is magában foglal. Köszönöm kérdését. Először erre kellett volna kitérnem.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Elnök úr, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjaként aggodalommal tölt el, ahogyan a Bizottság és a Tanács kirekesztik az Európai Parlamentet a külügyi szolgálatot érintő kérdésekből. Nincsenek dokumentumaink, és mi vagyunk az egyetlenek, akiknek nincsenek dokumentumaik, akiket nem vontak be, és akiknek utólag egyszerűen el kell fogadniuk azt, amiről megállapodás született. Ez felháborító!

Amit a vita során, valamint a Bizottság és a Tanács nyilatkozatát követően láttam, az a közösségi eszközök leépítése. Látni fogjuk, hogy lehetőség fog nyílni a kívülmaradásra még olyan eszközök esetében is, amelyek parlamenti jogokat foglalnak magukba, mint pl. a költségvetési rendelet. Az Európai Parlamentnek nagyon ébernek kell lennie. A válasz arra a kérdésre, hogy „Ki határoz miről?”, nem világosodott meg számomra a vita során. Ezt nyitott kérdésnek tartom, és úgy vélem, hogy ha a költségvetési és ellenőrzési jogainkat és az együttdöntési jogunkat ebben a kérdésben nem tartják tiszteletben, akkor a következő években nagyon nehézkes együttműködés elé nézünk a Tanáccsal és a Bizottsággal.

Richard Howitt (S&D). – Elnök úr, támogatni szeretnék egy olyan erős, földrajzi részlegeivel az egész világot lefedő külügyi szolgálatot, amely felelős az Európai Biztonsági és Védelmi Politikáért és egyesíti a Tanács és a Bizottság tervezéssel, konfliktusmegelőzéssel és válságmenedzsmenttel kapcsolatos funkcióit.

De egyetértek Malmström asszonnyal abban, hogy ez nem sérül azáltal, ha a kereskedelemért, a fejlesztéséért és a bővítésért továbbra is a Bizottság felel, ezért is működtem együtt kollégámmal, Gualtieri úrral, a 6. bekezdés c) pontjának módosításán azzal a céllal, hogy támogassuk az uniós fejlesztési politika programozásának és végrehajtásának összekapcsolását.

A bírálóknak meg kell érteniük, hogy a jelenlegi rendszernek vannak problémás pontjai. A főképvisező nem tartozik közvetlen számadással a Parlament felé, a Tanács és a Bizottság egyes funkciói fedik egymást, az EU különleges képviselője és a küldöttségek bizottsági vezetői megosztottak, az emberi jogokat időnként háttérbe szorítják a kereskedelmi és a geopolitikai érdekek stb.

A Lisszaboni Szerződéssel járó jelentős reformot működőképessé kell tenni, és ez meg is fog történni.

Végezetül Ferrero-Waldner asszonyhoz szólnék: tudom, hogy uralkodni fog izgatottságán az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártjának (UKIP) felszólalását követően, és megérti, hogy a brit nagykövetségek nem eladók.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Elnök úr, ma zöld utat adunk az Európai Uniónak az arra irányuló erőfeszítések terén elért egyik legjelentősebb eredményének folytatásához, hogy nagyobb és fontosabb szerepet vívjon ki magának a globális külpolitika terén. Gratulálni szeretnék Brok úrnak a részletes és lényegre törő jelentéshez. Úgy vélem, nagyon fontos, hogy az új szolgálat kiegészítse az Európai Unió már létező szolgálatait, amelyek továbbra is rendelkezésre fognak állni. Az is lényeges, hogy az Európai Unió világszerte jelen lévő képviselőit ne kétszerezük vagy háromszorozzuk meg. Számomra úgy tűnik, hogy ennek valóban fennáll a veszélye.

Végezetül szeretném hozzátenni, hogy ki kell emelnünk az új képviselők konzuli szolgálatainak szerepét. A kis országoknak nincsen sok pénzük, és nem rendelkeznek képviselőkkel Európa- és világszerte, ezért nagy reményekkel tekintenek az új szolgálatra. Mi, Szlovéniában nagyon jó tapasztalatokat szereztünk az együttműködés terén az osztrák diplomatákkal. Biztos asszony, szeretnénk, ha ez az együttműködés egyfajta mintaként tovább folytatódna.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr, Ferrero-Waldner biztos asszony, szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy az Európai Unió minden cselekedetében elkötelezett az emberi jogok iránt, amelyek nyilvánvalóan magukba foglalják a nők jogait is, amint arról itt már szó esett. Én magam úgy gondolom, hogy a közös Európai Külügyi Szolgálat mindenképpen javítani fogja lehetőségeinket, hogy munkánk során mindig tekintettel lehessünk az emberi jogokra, habár ez nem fog magától bekövetkezni.

Szeretném, ha elmondanák, hogy hogyan kívánják biztosítani azt, hogy az emberi jogok és az egyenlő bánásmódra irányuló törekvések a jövőben létrehozandó külügyi szolgálatban is általánosan érvényre jussanak. Mondok egy példát: jelenleg nem minden uniós küldöttség tesz eleget a hét emberi jogi iránymutatásnak, amelyekben együtt állapodtunk meg. Most lehetőség nyílik arra, hogy például képzési programokkal növeljük ezeknek a fontos kérdéseknek a jelentőségét. Brok úr jelentése szintén említi a képzést. Ezért érdekelné az Önök véleménye ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Elnök Úr! Itt az a kérdés hangzik el jelenleg, és arról beszélünk valójában, hogy a Lisszaboni Szerződés által meghatározott úton haladva egy szuperállam kezdeményezés lesz, vagy huszonhét ország szoros intézményi együttműködése. Erről a kérdéssel alkotmánybíróságok most is vitáznak és döntést akarnak hozni. Itt Strasbourgban az első ülés előtt felhúzták az Unió zászlaját, eljátszották az Unió himnuszát katonai tiszteletadás mellett. Himnusza, zászlaja államnak van, nem együttműködésnek. Itt azt halljuk, nagykövetet küldünk a világba. Azt halljuk, hogy Európa egy hangon beszéljen. Mi ezzel nem értünk egyet, mi más úton képzeljük el Európa jövőjét. Ettől még nem vagyunk paranoiások, a toleranciát hirdető szava ez, ettől mi még Európát akarunk, csak másat, mint a többség.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – Elnök úr, mivel a felszólaló volt olyan kedves és hozzájárult egy kérdés megválaszolásához, felteszek egyet. A Real Madridnak, amely egy spanyol labdarúgó klub, van zászlaja és himnusza. Úgy véli, ez egy állam?

(Nevetés és taps)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Katonai tiszteletadás mellett nem szokták himnuszt eljátszva felhúzni, adott esetben, más államoknak a zászlaját. Ha Ön úgy gondolja, hogy egy futballcsapat szintjén mozog az Európai Unió, akkor ez azt jelenti, hogy Önnek sajátos véleménye van arról, ami egyébként nem egy zászló alatt tömörülő fanatikusoknak kellene, hogy legyen a klubja - lehet, hogy Ön fanatikus szurkoló - hanem eltérő véleményeket képviselő együttes.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr, az Európai Külügyi Szolgálattal kapcsolatos vitára olyan időpontban kerül sor, amikor sürgetővé vált egy hosszú távú európai uniós stratégia kidolgozása arra vonatkozóan, hogy hogyan lehet együttműködni a világ többi részével egy drámaian változó világban. Bátor stratégiákra, bátor jövőképre és cselekvésre van szükségünk akkor, amikor a feltörekvő globális hatalmak gyorsabban modernizálódnak Európánál és egyre határozottabban lépnek fel.

A külpolitikában a geopolitikai stratégiai gondolkodásunk nem korlátozódhat az éghajlatváltozásra és az energiabiztonságra. A három intézmény egyikének, amelyek a gyakorlatban aktívak lesznek a külpolitika terén – a Tanács elnöke, a Bizottság elnöke és a főképviselő –, rendelkeznie kell a rábízott geopolitikai stratégiai kompetenciákkal és nem csupán rövid távú megoldásokat kell találnia a felmerülő problémákra, ami a legkisebb közös nevezőn alapuló külpolitikához vezet. Véleményem szerint ezekre a stratégiai hatáskörökre a főképviselő a legkézenfekvőbb jelölt, aki az Európai Külügyi Szolgálat képességeire és szakértelmére támaszkodhat.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása és működésének sikeres elindítása komoly politikai sikert fog jelenteni az Európai Unió számára a valódi, európai közös kül- és biztonságpolitikára irányuló cél elérésében. Ez lehetővé tenné, hogy Európa valóban egy hangon szóljon. Lehetségessé válik választ adni Henry Kissinger híres, anekdotikus kérdésére, hogy „Kit hívjak, ha Európával akarok beszélni?”, mivel Európa telefonszáma az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjének telefonszáma lesz. Jelenleg 27 telefonszámot, tagállamonként egyet, kell ismernünk ahhoz, hogy megtudjuk Európa álláspontját.

Mondanom sem kell, hogy ahhoz, hogy ez a szolgálat el tudjon kezdeni működni, a leendő főképviselőnek be kell nyújtania az Európai Parlamentnek a szolgálat felépítésére vonatkozó javaslatát. Remélem, hogy az adott személy figyelembe fogja venni Brok úr jelentését is, és egyenlő és igazságos képviselőt fog kínálni minden tagállam, és különösen az új tagállamok számára.

Krisztina Morvai (NI). – Elnök úr, valóban érdekes hallani, hogy egyes képviselőket milyen nagy mértékben irritál az, hogy Európa híres egységes hangját megkérdőjelezzik, és az egész status quot kétségbe vonják. Felhívom és megkérem Európa polgárait, akik megválasztottak bennünket erre a posztra, hogy kövessék nyomon ezt a vitát az internet átláthatóságot biztosító fórumán keresztül, és nyilvánítsanak véleményt mindazokról a dolgokról, amelyekről most beszélünk.

Azonban egy másik kérdést is fel akartam vetni, a vita során visszaemlékeztem arra, amikor Ferrero-Waldner asszony a gázai háború szörnyű vérontása alatt felkereste az izraeli kormányt. Sohasem fogom elfelejteni, biztos asszony, hogy hogyan ölelte meg és csókolta arcon az izraeli kormány tagjait ezalatt a szörnyű időszak alatt.

Hogyan lehetek biztos abban, hogy ha ez az állásfoglalás elfogadásra kerül, hogy senki sem fog a nevemben háborús bűnösöket ölelgetni és arcon csókolni?

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Először is gratulálni szeretnék Elmar Brok úrnak e jelentés elkészítéséhez. Ahogyan azt az egyik előttem szóló is mondta, három évtized telt el azóta, amióta az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztere, Henry Kissinger, feltette azt a kérdést, hogy „Kit hívjak, ha Európával akarok beszélni?”. A főképviseleti pozíció és a külügyi szolgálat létrehozásával lehetővé válik, hogy az Európai Unió választ adjon erre a kérdésre.

Úgy vélem, hogy e funkciók létrehozásával az európai diplomáciának most már lehetősége lesz arra, hogy aktívabb és meghatározóbb szerepet játsszon az Európai Unió alapvető érdekeinek védelmében, amelyekhez az energiabiztonság is tartozik.

Üdvözlöm azt a tényt, hogy a főképviseletnek és a diplomáciai képviseletek vezetőinek állandó párbeszédet kell folytatniuk az Európai Parlamenttel.

Ami a személyzet külügyi szolgálat részeként történő alkalmazását illeti, úgy vélem, hogy amellett, hogy az érintett alkalmazottnak kiváló szakértelemmel és képességekkel kell rendelkezniük, feltétlenül tekintettel kell lenni a tagállamok megfelelő, arányos képviseletére is.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, én is szeretném őszinte hálámat kifejezni ezért a kiváló, tényszerű jelentésért. Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásának köszönhetően az Európai Unió képes lesz aktívan, a nemzetközi politika alakítójaként jelen lenni a nemzetközi porondon. Ez rendkívül fontos. Természetesen mindannyian egyetértünk abban, hogy a szolgálatok minőségének kérdése elsősorban a Bizottság és a tagállamok felelősségi körébe tartozik, és hogy e tekintetben együttműködésre van szükség az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság között.

Ugyanakkor szeretném megkérdezni a biztos asszonytól, hogy az Európai Parlamenttel fenntartott kapcsolatai alapján lát-e gyakorlati lehetőséget arra, hogy munkánkat aktív együttműködés keretében, pl. parlamentközi küldöttségek formájában, felhasználja? Úgy gondolom, hogy sok olyan fórum van, amelynek keretében a főképviselet és az Európai Külügyi Szolgálat aktívan együttműködhetne a Parlamenttel, beleértve a küldöttségeket is. E tekintetben folynak már a megfelelő előkészületek?

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Elnök úr, biztos asszony, először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak a kiváló jelentésért. Hangsúlyozni szeretném azonban, hogy az Európai Külügyi Szolgálat megfelelő működéséhez valódi figyelmet kell szentelnünk a kis tagállamoknak és az egyes országok sajátosságainak is a kül- és biztonságpolitika területén. Csak így és az ilyen vitáknak köszönhetően leszünk képesek arra, hogy az EKSZ-t működőképes létesítménnyé tegyünk.

Lényeges, hogy a jelentés említést tett az átláthatóság és a demokrácia fontosságáról is. Ezenkívül úgy vélem, hogy az EKSZ-szel kapcsolatban különösképpen hangsúlyoznunk kellene a puha biztonság kérdéseinek jelentőségét is. Az Európai Unió a béke és a stabilitás alapjaira épült, és ezeket világszinten különösen a humanitárius segítségnyújtás, a fejlesztési együttműködés, a válságmenedzsment és a nemzetközi kereskedelem eszközeivel tudjuk előmozdítani.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, érdekesnek találtam, hogy néhány nagyra becsült képviselő, aki olyan melegen beszél a demokráciáról, képtelen elfogadni azt, hogy a Lisszaboni Szerződés 26. paragrafusát és egy népszavazás által demokratikusan elfogadásra került.

(Taps)

Egy ember aláírása hiányzik még, ezzel egyetértek, de nagyon bízom abban, hogy a Szerződés hamarosan életbe fog lépni, és úgy gondolom, hogy a külügyi szolgálatot létre kellene hoznunk. Ez egy jó dolog. Támogatják a tagállamokban, a nemzeti parlamentekben és, tisztelt képviselők – ha megnézik pl. az Eurostat felméréseit –, az polgárok is támogatják az Európai Unió egész területén. Azért támogatják, mert – hozzánk, hozzám vagy a legtöbbünkhöz hasonlóan – azt gondolják, hogy az Európai Unió számára fontos, hogy képes legyen következetesebben és erőteljesebben fellépni, ha az egész világon az európai értékek előmozdításáért, a békéért és a demokráciáért kívánunk dolgozni.

Természetesen el kell kerülnünk a bürokráciát és az átfedéseket, de amint azt Ferrero-Waldner biztos asszony is elmondta, egy új testületet építünk. Ez egy *sui generis* intézmény, ezért ki kell találnunk a felépítésének a módját. Amit a COREPER a Tanáccsal, a Bizottsággal és az Európai Parlament képviselőivel – Brok úrral és másokkal, és én magam is számos megbeszélést folytattam Buzek úrral annak érdekében, hogy megpróbálják a Parlamentnek folyamatos tájékoztatást nyújtani – együttműködésben megvitát, az az általános keret, illetve a külügyi szolgálat feladatai. Ezt most politikai nézőpontból is meg kell vitatni, és aztán a főképvisező feladata lesz, hogy kidolgozza a részleteket. Ezzel az Európai Parlamenttel szoros együttműködésben és folyamatos konzultáció mellett fog sor kerülni. Ebben határozottan biztos vagyok.

Természetesen még mindig vannak megoldásra váró kérdések. Ami fontos, az az, hogy a főképvisező rendelkezzen azokkal az eszközökkel, amelyekkel a lehető leghatékonyabban el tudja látni a feladatait. Ez azt jelenti, hogy neki kell felelnie az EKSZ igazgatási költségvetéséért és a kinevezésre jogosult hatóságokért is. Nyilvánvalóan bármilyen jogi megoldást is választunk – és erről még további vitákat kell folytatnunk –, annak tiszteletben kell tartania valamennyi érvényben lévő költségvetési szabályt, biztosítva ezzel a megfelelő elszámoltathatóságot.

A Tanács nem feltétlenül ért egyet a Brok-jelentés valamennyi részletével, de úgy vélem, ez a jelentés nagyon értékes hozzájárulás ehhez a vitához. Remélem, hogy széleskörű támogatást fog kapni az Európai Parlamentben. Szeretnék köszönetet mondani Brok úrnak az elvégzett munkáért és az itt, a Parlamentben folytatott vitáért.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ismét el szeretném mondani, hogy nem arról határozzunk, hogy legyen-e külügyi szolgálat vagy sem: ez már rögzítésre került a Lisszaboni Szerződésben. Amint azt a kollégám az imént elmondta, én is nagyon bízom abban, hogy a Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép.

Most pedig szeretnék reagálni a vita során felmerült néhány kérdésre, és úgy vélem, érdemes is ezekkel foglalkozni. Először is, mi a Bizottság részéről elköteleztük magunkat amelle, hogy sikeressé tegyük az EKSZ-t. Ennek egy közös vállalkozásnak kell lennie, az összes uniós intézmény és tagállam teljes mértékű, azonnali bevonásával. Külügyi biztosként szerzett tapasztalataim alapján úgy vélem, hogy a jövőben sok dolog másképpen fog folyni. Látom, hogy a főképvisező alelnöknek szüksége lesz bizonyos fokú igazgatási és költségvetési autonómiára.

Ugyanakkor az is világos, hogy az EKSZ-nek nagyon szoros kapcsolatokat kell majd ápolnia számos bizottsági szolgálattal, és ezért fontos, hogy együttműködjünk. Támogatom a Parlament arra vonatkozó célkitűzéseit, hogy biztosítsuk az EKSZ költségvetési berendezkedésének átláthatóságát és elszámoltathatóságát. Ez is világos, ezért úgy gondolom, hogy ezzel kapcsolatban a helyes megoldás irányába mutató munkának nézünk elébe.

Másodszor a Szerződés értelmében az Európai Parlament számára a politikai elszámoltathatóság elsősorban a Bizottság elnökén, a főképvisező alelnökön és a Bizottság többi tagján keresztül valósul meg. Üdvözljük Brok úr jelentésének arra vonatkozó világos üzenetét, hogy az EKSZ és a küldöttségeket vezető személyzet tekintetében a főképvisező alelnök legyen a kinevezésre jogosult hatóság.

Az új rendszerben a küldöttségek vezetői és az EKSZ személyzetének magas beosztású tagjai a személyzeti szabályzat értelmében EU-s hivatalnokok lesznek, akikre meghatározott kiválasztási eljárások és függetlenségi kötelezettség vonatkozik. Számunkra kérdéseket vetne fel az, hogy milyen következményekkel járna egyetlen csoport ilyen jellegű, európai parlamenti meghallgatás céljából történő kiválasztása. Még ha csak egy komolyabb politikai jelentőséggel bíró pozíció esetében lenne is szó a meghallgatásokról, akkor is ugyanettől tartanánk. Úgy vélem, ez semmiképpen sem felel meg a tagállamokban folytatott gyakorlatnak.

Ugyanakkor ismét csak megértést mutatunk aziránt, hogy a Parlamentnek érdekében áll a mélyreható, akár formális vagy informális információcsere az EKSZ, valamint a küldöttségek kulcsfontosságú vezető beosztású

hivatalnokaival. Úgy gondolom, erre azt követően kerülhetne sor, hogy egy személyt kineveztek; ezután az adott személynek a Parlament elé kellene állnia és meg kellene vitatnia az érintett kérdéseket a Parlamenttel.

Nagy érdeklődéssel és örömmel állapítottam meg, hogy az emberi jogok és a nők jogainak a kérdése is említésre került. Csak azt mondhatom Önöknek, hogy az EU valamennyi intézménye elkötelezett a nemek közötti esélyegyenlőség általános érvényesítése mellett. Ez az EKSZ-re is fog vonatkozni, de a kinevezéseknél az érdekeket is figyelembe kell venni, így az érdekeknek és a nemek közötti esélyegyenlőségnek együttesen kell érvényesülniük.

Szeretnék röviden az izraeli kormánnyal és a közel-keleti utammal kapcsolatos megjegyzésre is reagálni. A gázai konfliktust követően nagyon fontos volt a fegyverszünet elérése. Megpróbáltam hozzájárulni az első fegyverszünethez, és úgy vélem, hogy abban a nagyon nehéz és döntő pillanatban különösen az én közbenjárásomnak köszönhetően vált lehetővé a humanitárius folyosók megnyitása és a humanitárius segélyek szállítási idejének meghatározása.

Végezetül a küldöttségek kérdésével kapcsolatban: amint azt már korábban is elmondtam, ezek már megnyíltak. Az európai parlamenti küldöttségek, amelyek említésre kerültek, már most is nyitva állnak a biztosok és a Tanács tagjai előtt, de ez az időbeosztástól is függ. Ez a helyzet várhatóan a jövőben sem fog változni.

Elmar Brok, előadó. – (DE) Elnök úr, Malmström asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A közös kül- és biztonságpolitikával szemben itt elhangzott támadások a múltból származó támadások. A közvélemény-kutatások szerint az európai polgárok 70%-a nyilatkozik úgy, hogy erősebb közös kül- és biztonságpolitikát szeretne, mert tudják, hogy csak így lehet a békét megőrizni Európában és az európai érdekeket világszerte érvényesíteni. Az elhangzott álláspontok a múlt álláspontjai, amelyek Európát háborúba vitték, és ezeknek most véget kívánunk vetni.

Továbbá le kívánjuk szögezni, hogy mi ezzel a külpolitikával Európa cselekvőképességét kívánjuk erősíteni, és még egyszer világossá szeretném tenni azt is, hogy a külpolitika nem a parlamentek feladata. Az operatív külpolitikáért a végrehajtó hatalomnak kell felelnie. Ez minden nemzetállamban is így történik. De ez azt is jelenti, hogy a parlamentek – jelen esetben az Európai Parlament – teljes körű vétójoggal rendelkeznek, továbbá tisztázni kell azt, hogy ez milyen módon érvényes a költségvetésre, milyen területekre vonatkozik a tájékoztatási jog, és hogy hol valósul meg valódi elszámoltathatóság.

Arra szeretném kérni a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a dokumentumokban foglalkozzanak kevesebbet a szervezeti ábrákkal és azzal, hogy a nemzeti küldöttségekből ki milyen pozíciót fog kapni, és ehelyett sorolják fel ezekben a COREPER dokumentumokban a Parlament jogait, és ne csak annyit írjanak, hogy a Parlament jogait fenn kell tartani *pont*. Úgy vélem, kicsit el kellene mozdulnunk erről a pontról. Egyébként én is úgy gondolom, hogy a kinevezendő főképviselő alelnöknek részt kell vennie a javaslatok kidolgozásában, és nem csak egy kész papírt kellene elé tenni. Ezt is figyelembe kellene venni. Malmström asszony, az is a bizalomépítő intézkedésekhez tartozhatna, ha a főképviselőt a jövőben főképviselő alelnöknek nevezné. Akkor mindannyian ugyanarról beszélhetnénk, és ez hasznosnak bizonyulna annak megállapításához is, hogy valóban ugyanarról beszélünk.

(Taps)

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. március 22-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Gabriele Albertini (PPE), írásban. – (IT) A szöveg, amelyről holnap készülünk szavazni, kiváló alapot képez az előttünk álló tárgyalásokhoz.

Hálás vagyok Brok úrnak és Neyts-Uyttebroeck asszonynak a kiváló munkáért, amelyet a rendelkezésre álló idő rövidsége ellenére végeztek. Munkájuk alapján a szakbizottság, amelynek elnöki tisztségét betölthetem, konstruktív, de ugyanakkor határozott párbeszédet tud majd folytatni a leendő főképviselővel, és megvédheti a külügyi szolgálat közösségi jellegét. Alapvetően a következő üzenetet kívánjuk a Bizottság és a Tanács felé küldeni: olyan szolgálatot szeretnénk, amely kiterjedt hatáskörökkel rendelkezik, és eleget tesz arra irányuló törekvéseinknek, hogy az Európai Unió globális politikai szereplővé váljon, és mindezt konszenzusos alapon kívánjuk elérni, azaz mindhárom intézmény – a Parlament, a Bizottság és a Tanács – bevonásával és támogatásával.

Ezért arra sürgetem a Bizottságot, hogy lépjen fel bátran a tárgyalások során és védje meg a közösségi modellt, valamint ismét felszólítom a Tanácsot, hogy kezdettől fogva vonja be a Parlamentet és főként az általam vezetett szaktanácsot a tárgyalásokba annak érdekében, hogy lezárjuk ezt a kulcsfontosságú szakaszt a valódi európai külpolitika létrehozásában.

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), írásban. – (RO) Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozására mindenképpen szükség van ahhoz, hogy javítsuk az EU külpolitikai intézkedéseinek hatékonyságát. Ennek célja, hogy előmozdítsunk egy sokkal következetesebb külpolitikát és növeljük az EU nemzetközi szintű jelentőségét. E célok elérése azonban attól is függ, hogy hogyan építjük fel ezt a szolgálatot.

A jelentés számos különösen fontos javaslatot tartalmaz. Egy olyan szervezetre van szükségünk, amely a lehető leghatékonyabb és mentes az átfedésektől. Ezért támogatom a Bizottság harmadik országokban működő küldöttségeinek, a tanácsi összekötő hivataloknak és az EU különleges képviselői irodáinak összevonását, valamint az „uniós követségek” létrehozását. Hatékonysági szempontból érdekesnek tartom az arra vonatkozó javaslatot is, hogy ezek a küldöttségek bizonyos konzuli funkciókat is ellássanak, pl. a schengeni vízumügyek kezelését.

Szeretném hangsúlyozni annak szükségességét, hogy a személyzet egységes képzésben részesüljön annak érdekében, hogy a szolgálat valódi szakértelemmel bírjon, és eleget tegyen az EU igényeinek. Egy európai diplomáciai főiskola létrehozása ideális megoldásnak tűnik számomra ahhoz, hogy a diplomáciai személyzet közös normákon alapuló képzésben részesüljön, és ezáltal garantáljuk a KKBP következetességét. A jövőben egy európai diplomáciai karrier valóban ugyanolyan vonzóvá válhat, mint egy diplomáciai karrier valamelyik tagállamban.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez ismét egyike azoknak a sajnálatos európai parlamenti dokumentumoknak, amelyek befolyásolni próbálják – a szó negatív értelmében – az Európai Unió működésének egészét, és ehhez a Lisszaboni Szerződés által az Unióra ruházott jogi személyiséget használják fel, pedig a Szerződés még hatályba sem lépett, hiszen még mindig arra várunk, hogy a Cseh Köztársaság ratifikálja azt.

Ez a jelentés jól jellemzi az Európai Unió militarista természetét. A jelentés célja annak biztosítása, hogy a külpolitika az Európai Unió nagyhatalmainak katonai terjeszkedését szolgálja, és ehhez felhasználják azt, amit a Lisszaboni Szerződésbe illesztettek annak érdekében, hogy növeljék döntéshozói hatáskörüket, még úgyis, hogy vannak tagállamok, amelyek eltérő véleményt képviselnek.

Ennek egyik példája a jelentés következő megállapítása:

„a katonai és civil válságkezelési egységeket a főképvisező hatáskörébe kell helyezni, míg a katonai személyzet esetében a vezetői és szervezeti struktúra eltérő lehet a civil személyzetétől; rendkívül fontos, hogy az EKSZ szereplői a hírszerzési elemzések eredményét megosszák annak érdekében, hogy támogathassák a főképviselet az uniós külpolitika átfogó, következetes és hatékony igazgatására vonatkozó megbízatásának teljesítésében.”

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tavaly tavasszal az Európai Parlament elfogadta Dehaene úrnak a Lisszaboni Szerződés által az Európai Unió intézményi egyensúlyának fejlődésére gyakorolt határról szóló jelentését. Ebben a Parlament azt kérte, hogy az Európai Unió legfontosabb politikai pozícióihoz kapcsolódó kinevezési eljárások során vegyék figyelembe a nemek közötti egyenlőség szempontját is. Most, csupán néhány hónappal később, az Európai Parlament egy még szigorúbb álláspont elfogadására készül a nemek közötti egyenlőség érvényesítésének érdekében. A Parlament nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos álláspontja tehát világos. Az Európai Bizottság alelnöke, Margot Wallström, proaktív szerepet vállalt a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos ügyekben. José Manuel Barroso, a Bizottság újból megválasztott elnöke, szintén megígérte, hogy az új Bizottság megalakítása során figyelemmel lesz a nemek közötti egyenlőség kérdésére. A tagállamok ugyanakkor kulcspozíciókat töltenek be ebben a vonatkozásban. Meggyőződésem, hogy megfelelő bizottsági jelölteket fogunk találni az Európai Unió tagállamaiban, nőket és férfiakat egyaránt. Köszönöm.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Mit meg nem ígérték a Lisszaboni Szerződés kapcsán: hogy az Európai Unió reakcióképesebbé és demokratikusabbá fog válni, az Európai Parlament nagyobb együttdöntési jogkörrel fog bírni, és a polgároknak ott lesz az európai uniós polgári kezdeményezés. Valójában azonban nyomást gyakoroltak a tagállamokra a biztosok esetleges megvonásával. Most az EU mutathatna egy kis jóindulatot, és végre kikérhetné a polgárok véleményét Törökország csatlakozásáról. Úgy tűnik azonban, hogy népszavazásokat csak azért tartanak, hogy aztán ne vegyék figyelembe őket. Rejtély az is, hogy hogyan váljon az EU reakcióképesebbé, ha az újonnan létrehozott pozíciók felelősségi köreit a Szerződés csupán felvázolja.

Itt éppolyan elkerülhetetlenek a konfliktusok, mint az újonnan létrehozandó külügyi szolgálatban, amelynek a hozzáférési jogai még nem tisztázottak. Már így is van egy egyre dráguló rendkívüli költségvetésünk egy egyre sűrűbbé váló, különböző uniós ügynökségekből álló hálózattal, ami elkerülhetetlenül párhuzamos munkavégzéssel és a hatáskörök átfedésével jár. Ezért fontos az egyensúly fenntartása annak érdekében, hogy az új rendszerrel egyfelől ne jöjjenek létre átfedések, hanem kihasználhatóvá váljanak a szinergiaeffektusok, másfelől pedig a parlamenti ellenőrzés ne legyen megkerülhető, a tagállamokat ne lehessen blokkolni, és a nemzeti hatáskörök ne sérüljenek. Mindezek mellett az új testületnek rendelkeznie kell a szükséges hatáskörökkel ahhoz, hogy feladatait el tudja látni és hatékonyan együtt tudjon működni Európa stratégiai partnereivel.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása kivételes projekt és különösen méltó a támogatásra. Célja az uniós főképviselő segítése, de ugyanakkor nem feledkezhetünk meg a képzettség megfelelő szintjének, valamint a szolgálat személyzetének kiválasztása során szempontból reprezentatív jellegének biztosításáról sem. A szolgálat személyzetének kiválasztása során különös figyelmet kell fordítani az átláthatóság és az egyenlő bánásmód elvének fenntartására. Figyelemreméltó az a tény is, hogy az Európai Külügyi Szolgálat ki fogja terjeszteni a diplomáciai segítségnyújtás körét, mivel az EU minden polgára igénybe veheti majd azt. Ez egy *de facto* kiterjesztése annak a jelenleg fennálló lehetőségnek, hogy egy másik tagállam külügyi szolgálatához forduljunk segítségért, amennyiben a származási tagállam nem rendelkezik diplomáciai vagy konzuli hivatallal az adott országban. Az Európai Külügyi Szolgálatnak hozzáadott értékkel is bírnia kell a három alapvető alkotóelem szinergiájának köszönhetően – ezek olyan szolgálatok, amelyek gyökerei a jelenlegi Európai Bizottságba, a Tanácsba és a tagállamokba vezethetők vissza. Véleményem szerint az EKSZ-nek mindhárom forrásból kellene jelölteket alkalmaznia. Ez biztosíthatja a szakértelmet, a hatékonyságot és az egyedi jelleget. A hatékonyság eléréséhez a nagyszámú európai uniós képviselő is hozzá fog járulni, amelyek a mai bizottsági képviselők átalakításával fognak létrejönni. Grzyb úr felszólalására válaszolva, egyetértek vele abban, hogy az európai diplomáciai főiskola létrehozása elkerülhető azoknak a nemzeti és regionális központoknak az igénybevételével, amelyek már Európa-szerte ismertek a leendő diplomatáknak nyújtott szakmai képzésükről.

9. A CET (Transzatlanti Gazdasági Tanács) és AZ EU/USA csúcstalálkozó előkészítése (2009. november 2. és 3.) - Transzatlanti bírósági és rendőrségi együttműködés (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont

1. a Transzatlanti Gazdasági Tanács és az EU/USA csúcstalálkozó előkészítéséről (2009. November 2. és 3.), valamint

2. a transzatlanti bírósági és rendőrségi együttműködésről

szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozatokról folytatott együttes vita.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, ahogy tudják, az USA-val való kapcsolatunk, valamint az USA és az EU közötti transzatlanti együttműködés rendkívül fontos. Ez a minket összekötő, a szabadság és a demokrácia értékein, valamint az emberi jogok és a nemzetközi jog tiszteletben tartásán alapuló európai uniós külpolitika egyik sarokköve. Az Egyesült Államok új kormánya nagy érdeklődést mutatott a velünk, európaiakkal fennálló kapcsolatok elmélyítése és kiterjesztése iránt. Az első Transzatlanti Gazdasági Tanácsra Obama elnök úr kormányával október 26-27-én kerül sor. Röviddel ezután, november 3-án kerül sor az EU és az USA közötti csúcstalálkozóra. Ez két fontos lehetőség kapcsolatunk megerősítésére. A mai vita ezért rendkívül fontos.

Szeretnék kiemelni néhány területet, amelyeken együttműködést folytatunk, és amelyekkel kapcsolatban reméljük, hogy eredményeket és szorosabb kapcsolatokat érünk el a csúcstalálkozó során.

Az éghajlat kérdésével kapcsolatban üdvözljük az USA ambiciózusabb célkitűzéseit. Koppenhágában együtt kell működnünk az amerikai kormánnyal egy átfogó, globálisan kötelező érvényű megállapodás elérése érdekében. Arra szólítjuk fel az USA-t, hogy olyan célkitűzéseket határozzon meg, amelyek összehasonlíthatóak az EU célkitűzéseivel. Az Egyesült Államoknak és az EU-nak készen kell állniuk arra, hogy együttesen olyan éghajlat-politikai intézkedéseket támogassanak, mint a kibocsátáscsökkentés, az alkalmazkodás, illetve a fejlődő országok számára nyújtott pénzügyi és egyéb támogatások.

Egy másik fontos kérdés természetesen a pénzügyi és gazdasági válság. Nagyon szoros együttműködésre van szükség a G20-as csúcstalálkozón elért megállapodások nyomán követéséhez, valamint a pénzügyi piacokba vetett bizalom visszaállításához. Együttesen azon fogunk munkálkodni, hogy 2010-ben pozitív eredménnyel zárjuk le a dohai fordulót, mivel ez rendkívül fontos a kedvezőtlen gazdasági helyzetből való kilábalás elősegítésére és a protekcionizmus leküzdésére irányuló erőfeszítéseinkben.

Természetesen számos regionális kérdést is meg fogunk vitatni, így például Afganisztán, Pakisztán, Irán, a Közel-Kelet, Oroszország és a Nyugat-Balkán kérdését. A válságkezeléssel kapcsolatban rendszeres és egyre szorosabb az együttműködés közöttünk, ami például az USA-nak egy polgári KBVP feladatban, a koszovói EULEX misszióban való részvétele kapcsán is kifejezésre jutott.

Ezenkívül az energiaügyi kérdésekben is együttműködünk. Ezt együttműködést most meg kell erősíteni, és reméljük, hogy képesek leszünk létrehozni egy miniszteri szintű speciális energiaügyi tanácsot az EU és az USA között.

Mindkét oldalnak érdeke az együttműködés belügyi és jogi kérdésekben való megerősítése. Erre rövidesen visszatérek, mivel úgy látom, hogy a vitákat összekapcsoltuk.

A tömegpusztító fegyverek elterjedése elleni és leszerelésükkel kapcsolatos erőfeszítések terén az EU és az amerikai kormány közötti együttműködés új lendületet kapott, és Barack Obama prioritásként kezeli ezt a kérdést. Reméljük, hogy ezt a tömegpusztító fegyverek elterjedésének megakadályozásáról és azok leszereléséről szóló új együttes nyilatkozat is tükrözni fogja a novemberi csúcstalálkozón.

Az Atlanti-óceán mindkét partja érdekelt a fejlesztéssel kapcsolatos együttműködés megerősítésében. Természetesen az EU és az USA nyújtja a fejlesztési segélyek legnagyobb hányadát az egész világon. Az küszöbön álló csúcstalálkozó ezért egy kitűnő lehetőség ennek és más fontos kérdéseknek a legmagasabb szinten való megvitatására. A svéd elnökség nagyon örül, hogy lehetősége van képviselni az EU-t.

Pár szót szeretnék mondani a gazdasági partnerségről és a Transzatlanti Gazdasági Tanácsról, a TGT-ről. Ez a lehető legmagasabb szinten egy mechanizmussal fog szolgálni számunkra a jelenlegi tárgyalások felgyorsítására és az új területek szabályozási együttműködésbe való bevonására. Egy új munkaprogramot kell felvázolnunk a TGT számára, amelyet jövőre lehet elfogadni. Ez egy olyan fórumot fog biztosítani az együttműködéshez, ahol a globalizációval és a gyors technikai változásokkal kapcsolatos kérdésekkel tudunk foglalkozni. Eddig ez egy fontos fórum volt, de természetesen jobb is lehetne, nem utolsósorban, amikor a transzatlanti gazdasággal és a közös gazdasági kihívásokkal kapcsolatos átfogóbb stratégiai kérdésekről van szó. A Transzatlanti Gazdasági Tanács most még fontosabb a pénzügyi válság fényében.

Engedjék meg, hogy most néhány szót szóljak a bírósági és rendőrségi együttműködésről. Egy ideje már folytatunk együttműködést az Egyesült Államokkal ezen a területen, amit számos kiadatással és kölcsönös jogsegéllyel kapcsolatos megállapodás is tükröz, amelyek néhány hónapon belül fognak hatályba lépni. Gyakran tárgyalunk erről az Európai Parlamenttel, amelyről tudom, hogy aktív és elkötelezett partner ezekben a kérdésekben – gyakran kritikus partner is, ami jó dolog. E tekintetben elég például az utas-nyilvántartási adatállományról szóló vitára emlékeztetnem Önöket. Amint a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, nőni fog az Európai Parlament befolyása és részvétele ezekben a kérdésekben.

Jelenleg az úgynevezett washingtoni nyilatkozaton dolgozunk, amely a jogi és belpolitikai kérdésekkel kapcsolatos helyzetet és az EU és az USA között ezen a területen meglévő együttműködést fogja felvázolni. E nyilatkozatnak érdeminek kell lennie, és azt konkrét intézkedéseknek kell követnie. Nem még több kitűnő beszédre, hanem kézzelfogható és aktív együttműködésre van szükségünk.

Természetesen meg kell alapoznunk közös értékeinket, nevezetesen a demokráciát és a jogállamiságot, az emberi jogok és alapvető szabadságok tiszteletben tartásával egyetemben. Természetesen érdekeltek vagyunk az együttműködésben minden olyan területen, amely veszélyezteti ezeket a közös értékeket.

A két fél között mielőbbi konzultációra törekszünk minden olyan politikai incidens esetén, amely hatással lehet a másik félre. Hangsúlyozzuk azon közös célkitűzésünket, hogy aktívan részt vegyünk a nemzetközi fórumokon a multilaterális kötelezettségek teljes körű végrehajtásának elérése érdekében.

Együttműködünk az úti okmányok biztonságának növelése és a biometrikus útlevelek nemzetközi szabványként való bevezetése érdekében. Fontos példa erre a légi utasok adatairól szóló megállapodás. Együttesen biztosítani fogjuk a megállapodás működését, ezzel egyidejűleg azonban biztosítanunk kell a személyek magánéletének védelmét és a különböző országok rendszereinek tiszteletben tartását is.

Az együttműködési területek listája hosszú. Engedjék meg, hogy felsoroljak néhányat: emberkereskedelem, a gyermekek szexuális kizsákmányolása, kábítószer-kereskedelem, gazdasági bűnözés, számítástechnikai bűnözés, korrupció, a bűncselekményekhez szükséges támogatások és az azokból származó bevételek lefoglalása, terrorizmus elleni küzdelem. Ez mind közös, és bizonyos mértékben összehangolt erőfeszítést kíván.

Dolgozunk a határokon átnyúló bűnözés észlelésével és nyomozásával, valamint a bűnözők és a terroristák bíróság elé állításával kapcsolatos jogi együttműködés fejlesztésén. Várjuk az EU és az USA között létrejött, a kiadatásról és a kölcsönös jogsegélyről szóló megállapodás jövő év eleji hatályba lépését.

A megállapodást már mind a 27 uniós tagállamban átültették, és egy közös munkacsoportot hoztak létre az EU és az USA között a megállapodás végrehajtásának biztosítására. Szemináriumokat tervezünk, hogy közelebb hozzuk az érdekelteket és segítsük a végrehajtás figyelemmel kísérését.

Végezetül három további pontot szeretnék említeni. Az első az emberi jogok és alapvető szabadságok védelmével kapcsolatos. Ez rendkívül fontos. A határokon átnyúló bűnözés és terrorizmus elleni küzdelem gyakran szükségessé teszi a személyes adatok cseréjét, ami bizonyos mértékig arra kényszerít minket, hogy bizonyos engedményeket tegyünk az alapvető szabadságok és jogok tekintetében. Ezt ellensúlyoznia kell a személyes adatok alapvető és szigorú védelmének. Fokozni kell az e területen tovább folytatott együttműködést és párbeszédet.

A második pont a kritikus infrastruktúrákkal kapcsolatos. Együtt kell működnünk annak érdekében, hogy megvédjük a kritikus infrastruktúrát egy esetleges természeti katasztrófa, terrortámadás vagy az információs rendszereinket érő támadás okozta kártól. Ennek pusztító következményei lehetnek. Kiterjedt együttműködés folyik ezen a területen.

Harmadszor, az EU és az USA vállalta, hogy a szabadság, a demokrácia és a jog érvényesülésének alapelveire támaszkodva dolgozik. Eltökélték vagyunk ezen alapelvek előmozdítása iránt szerte a világon. Mindannyiszor így teszünk, amikor együtt dolgozunk, illetve az ENSZ-hez hasonló nemzetközi fórumokon dolgozunk.

Az összekötő tisztviselők és a küldöttségek közötti együttműködés sikeresnek bizonyult például a Nyugat-Balkánon, Afganisztánban és Pakisztánban. Ezt az együttműködést tovább kell fejleszteni. Az együttműködésen belüli különböző intézkedések kiegészíthetik egymást. Jobban kell koordinálnunk a technikai segítségnyújtást is. Folytatni fogjuk az adományozói együttműködést, a segélyekkel kapcsolatos együttműködést és az operatív együttműködést Latin-Amerika és Nyugat-Afrika tekintetében, hogy segítséget nyújtsunk a kábítószer-kereskedelem elleni küzdelemben, és megfeleljünk az egyéb kihívásoknak is.

Nagyon örülök, hogy az amerikai kormány ilyen nagy érdeklődést mutat a velünk való együttműködés iránt. Érdeklünkben áll elfogadni azt az ajánlatot, hogy egy konstruktív párbeszéd keretében dolgozzunk értékeink és érdekeink védelméért, egy olyan együttműködés keretében, amely remélhetőleg kézzel fogható eredményekhez fog vezetni a jövőben.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, felszólalásomban a következő EU–USA csúcstalálkozóról szeretnék beszélni, amely fontos mérföldkő lesz a transzatlanti partnerségünkben, továbbá szólni kívánok még néhány EU–USA vonatkozású kérdéssel, különösen a folyamatban lévő, éghajlatváltozással kapcsolatos tárgyalásokról és néhány kritikus GLS-kérdéssel.

Az amerikai kormányváltásnak januárban nagyon jelentős hatása volt az EU–USA kapcsolatokra, és partnerségünk jó irányt vett. Azt mondanám, hogy új erőt adtunk kapcsolatunknak, és meg vagyok győződve arról, hogy a Lisszaboni Szerződés a hatálybalépését követően szintén hozzá fog járulni e létfontosságú kapcsolatnak további erősítéséhez azáltal, hogy még erősebb külpolitikai identitást nyújt az Európai Uniónak. Ezt várják barátaink Washingtonban is.

De fogalmazzunk világosan. Arra irányuló törekvésünk, hogy az Egyesült Államokkal egyenlőségen alapuló igazi partnerséget alakítsunk ki, azt is jelenti, hogy az európaiaknak akarniuk és tudniuk kell teljesíteni. Azt mondanám, hogy ez a kettős – belpolitikai és külpolitikai – mozzanat teszi igazán fontossá a washingtoni csúcstalálkozót.

Az első formális csúcstalálkozóra Obama elnök úrral a tavaszi prágai informális találkozó után került sor. Most javában folynak a washingtoni csúcstalálkozó előkészületei. Az amerikai féllel együtt dolgozunk kézzel fogható eredmények elérésén a prioritást élvező területeken. Valószínűleg a globális gazdaság és az éghajlatváltozás lesz a csúcstalálkozó két legfontosabb témája számos kulcsfontosságú külpolitikai kihívás mellett.

Washingtonban gazdasági szempontból a gazdasági és pénzügyi válság leküzdésére, illetve a munkahelyek megőrzését és a növekedést célzó, fenntartható globális gazdasági fellendülés biztosítására irányuló közös erőfeszítésekre fogunk összpontosítani. Ezen túlmenően foglalkozni fogunk a globális gazdaságra vonatkozó irányítási kérdésekkel is, különösen a pénzügyi szabályozással és a pittsburghi G20-as csúcstalálkozó időben történő nyomon követésével. A Bizottság hangsúlyozni fogja továbbá, hogy közös érdekünk a protekcionista tendenciák ellensúlyozása, és fel fogjuk szólítani az USA-t, hogy tegyen újult erőfeszítést a dohai forduló sikeres lezárására.

Másodszor, az éghajlatváltozással kapcsolatban mi, mint az Európai Unió arra fogjuk biztatni az USA-t, hogy egy szilárd globális megállapodás elérése érdekében nagyra törő célkitűzésekkel jelenjen meg a koppenhágai konferencián, továbbá azzal is foglalkozni fogunk az USA-val együtt, hogy előrelépést érjünk el az Atlanti-óceánon átívelő, a szén-dioxid-kibocsátás korlátozásán és kereskedelmén alapuló (cap and trade) rendszer létrehozása terén.

Harmadszor, természetesen a külpolitikával kapcsolatban azt is meg fogjuk vitatni az USA-val, hogy hogyan tudunk megfelelni a sürgető külpolitikai kihívásoknak. Ezen belül arra fogunk összpontosítani, hogy hogyan tudunk továbbra is és szorosabban együttműködni a közel-keleti békefolyamattal, az iráni nukleáris törekvések okozta kihívásokkal és az Afganisztánban létrejött egyezség megújításának biztosításával kapcsolatban, ami közös erőfeszítéseink alapját képezi ezen a területen. Én egy külön külpolitikai megbeszélésen is részt fogok venni Clinton külügyminiszter asszonnyal és Bildt külügyminiszter úrral, hogy részletesebben is megvitassuk ezeket az ügyeket.

Ezenfelül azt is várom a csúcstalálkozótól, hogy elfogadjunk egy, a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról és leszereléséről szóló nyilatkozatot, amely az Obama elnök úr prágai és New York-i beszédében hangsúlyozott számos területen előrevinné az EU-USA együttműködést. Ez az önmagában is stratégiai fontosságú kezdeményezés az USA-nak a hatékony multilateralizmus irányában tett megújult kötelezettségvállalásra utal, amelyet az Európai Unió minden módon támogatni és erősíteni kíván.

Végül, de nem utolsósorban, a csúcstalálkozó további fontos eredményeként létrehozzák az új EU-USA Energiaügyi Tanácsot, amely november 4-én fogja megtartani első ülését. Az EU részéről a Tanácsot én és kollégáim, Piebalgs és Potočník biztos urak, valamint az elnökség, míg az USA részéről Clinton miniszter asszony és Chu miniszter úr fogja vezetni. A Tanács a globális energiabiztonsággal, az energiapiacokkal és a termékszabályozással, valamint az új technológiákkal és a kutatással fog foglalkozni. Röviden, hozzáadott értéket fog teremteni egy olyan szakpolitikai területen, amelynek fontossága egyértelmű.

Létrejött egy új Transzatlanti Gazdasági Tanács (TGT) is. Ez az Energiaügyi Tanácsot fogja kiegészíteni, amelynek szintén új lendületet fogunk adni. A TGT jövő kedden ülésezik Washingtonban – tehát az Energiaügyi Tanács ülését megelőzően – és az eredményeket természetesen figyelembe fogjuk venni a csúcstalálkozón is.

A transzatlanti együttműködésen belül van egy ígéretes terület, amit mi előretételező együttműködésnek hívunk. Előre megtárgyaljuk a politikai elképzeléseket, hogy később elkerüljük az eltérő szabályozások kialakulását. Mondanom sem kell, hogy most még inkább szükségünk van ilyen együttműködésre, mint valaha. A pénzügyi válságra adandó koherens válasz szükségessége a legjobb példa erre. Azt is vizsgálni fogjuk, hogy erősíteni tudjuk-e ezt az együttműködési fórumot a nanoanyagokkal kapcsolatos egészségügyi kérdések területén.

Amerikai kezdeményezésre szintén szorosabb együttműködést szándékozunk bevezetni az innováció terén. Mindkét oldal felismerte, hogy az innovatív ipari és munkaerő-piaci lehetőségek megerősítése létfontosságú a munkahelyteremtés és a növekedés szempontjából, és ezért a válságból való sikeres kilábalás szempontjából is. A Bizottság természetesen ismételten hangot fog adni európai aggodalmainknak néhány olyan kritikus kérdéssel kapcsolatban is, mint például a kereskedelem biztonsága, az állami támogatásból eredő lehetséges versenytorzulások és az USA közbeszerzési politikája.

Végezetül mi, mint a Bizottság, a kezdetektől fogva erősen támaszkodtunk az Európai Parlament támogatására a TGT-folyamattal kapcsolatban, és hálásak vagyunk ezért. Megnyugtatom tehát Önöket, hogy ténylegesen támogatni fogjuk az Európai Parlamentnek az USA-val való kapcsolatokért felelős küldöttségeinek arra irányuló kezdeményezéseit, hogy a TGT ügyeiben erősítsük meg a parlamenti részvételt az Atlanti-óceán mindkét partján.

Szeretnénk megerősíteni a TGT mint olyan bilaterális fórum szerepét, amely mindennapos és stratégiai kérdésekkel is foglalkozik a transzatlanti kereskedelem és beruházás területén. Fontos, hogy a TGT elérjen

a transzatlanti jogalkotói párbeszédhez és a civil társadalmi szereplőkhöz is, tehát egyértelműen szükségünk van a jogalkotók szakértelmére és politikai eltökéltségére, hogy teljes mértékben kiaknázzuk a transzatlanti piacon rejlő lehetőségeket.

Kollégám már említette, hogy a GLS szintén nagyon fontos lesz. Október 27-én és 28-án a jogérvényesüléssel, a szabadsággal és a biztonsággal kapcsolatos együttműködésünk keretén belül egy GLS-ügyekkel kapcsolatos háromoldalú találkozó lesz Washingtonban. A Bizottságot Barrot elnökhelyettes úr fogja képviselni. A transzatlanti partnerségünk e területeken való megújítását célzó nyilatkozat előkészítésének végső szakaszába érkezünk. A washingtoni találkozón lehetőség lesz arra, hogy hivatalosan is kicseréljük a kiadatásról és a kölcsönös jogsegélyről szóló megállapodások megerősítő okiratait, hogy azok 2010 elején hatályba léphessenek. Ezek a megállapodások erősíteni fogják a napjaink globalizált világában jelen lévő bűnözés elleni küzdelemben tett erőfeszítéseinket.

Ahogy korábban már említették, egy másik, az állampolgárok szívéhez közel álló fontos kérdésben is további előrehaladásra van szükség. Ismételten kérni fogjuk, hogy az EU minden állampolgára vízummentesen utazhasson az USA-ba; aggodalmunkat fogjuk kifejezni azzal kapcsolatban, hogy esetleg díjat vezetnek be az elektronikus utazási jóváhagyási rendszerben, amely valójában egy új turistaadó lenne; és újra figyelmeztetni fogjuk az USA-t annak szükségességére, hogy törölje el a HIV/AIDS-szel élő utazókra vonatkozó korlátozásokat a vízummentességi program keretén belül, ahogy azt Önök is említették.

Végezetül, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről egy küldöttség fog Washingtonba utazni a miniszeri találkozó idején, így reméljük, hogy ők is közvetíteni fogják ezeket az üzeneteket. Barrot elnökhelyettes úr is kész találkozni a bizottság küldöttségével washingtoni tartózkodása alatt.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Elmar Brok, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, Malmström asszony, feltűnt, hogy a nemek közötti esélyegyenlőség érvényesítése jellemző erre a Parlamentre. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a transzatlanti gazdasági tanács (TGT) témája rendkívül fontos, és a néhány éve létrehozott testületnek új hajtóerőre van szüksége, mert egy átmeneti időszakban vagyunk egy új amerikai kormánnyal és hamarosan egy új Bizottsággal. Remélem, hogy a jövő keddi ülés biztosítani fogja, hogy a TGT továbbra is a megfelelő szellemben fog működni.

Egy kereskedelmi korlátok nélküli transzatlanti piac 3,5%-os gazdasági növekedést eredményezne az USA-ban és Európában, és 1,5%-os növekedést eredményezne világszerte. A gazdasági válság összefüggésében a kérdés nagyon szorosan kapcsolódik a munkahelyekhez. Ezért a lehető legtöbbet kell kihozni ebből a lehetőségből, és nyilvános közleményekben kell elmagyaráznunk, hogy komolyan vesszük ezt a kezdeményezést. Ferrero-Waldner asszony, biztosítanunk kell azt is, hogy az energia területén a biztonságpolitikát az új energiabiztonsági tanács fogja kezelni, és hogy a TGT-n belül foglalkozunk a szabályozási kérdésekkel. Fontos, hogy ne keverjük össze ezt a két területet az átfedések elkerülése és annak biztosítása érdekében, hogy végül megoldást találunk a problémákra.

Ide tartozik különösen a jogalkotók kérdése is. Nem lehetséges megszüntetni a korlátokat az Európai Parlament és az amerikai kongresszus részvétele nélkül, mert a jogszabályok 80%-a törvénybe van foglalva. A végrehajtó hatalom ezért egyedül nem képes erre.

Még egy utolsó megjegyzést szeretnék tenni a csúcstalálkozóval kapcsolatban. Az éghajlatváltozás, Afganisztán, a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozása, a tömegpusztító fegyverek és a leszerelés mind fontos kérdések, amelyek az új kormánynak köszönhetően új lehetőséget kínálnak. Sikert kívánok Önöknek ahhoz, hogy ezzel mind foglalkozni tudjanak, és remélem, hogy az új Nobel-díjas, az Európai Unióval együttműködésben, jelentős sikereket fog elérni mindannyiunk számára ezeken a területeken.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Malmström asszony, biztos asszony, már többször említették, hogy Obama elnök úr és az új kongresszusi többség fontos lehetőséget nyújt számunkra együttműködésünk megerősítésére, különös tekintettel a közös transzatlanti piacra. Mindazonáltal el kell kerülni, hogy ez a dereguláció közös piacává váljon. Ennek a szociális piacgazdaság alapjain vagy alapelvein nyugvó közös piacnak kell lennie, szükség esetén ésszerű és megfelelő szabályozással kísérve.

Brok úrnak teljesen igaza van, hogy ennek természetesen kell, hogy legyen jogszabályi alapja, függetlenül attól, hogy a pénzügyi piacok szabályozásáról vagy környezet-, illetve energiapolitikai szabályozásokról beszélünk.

Egy összehangolt megközelítés ezen a területen nagymértékben hozzájárulna a globális kapcsolatok kialakításához.

Az éghajlat-politika központi kérdése már szóba került, és beszéltünk róla a mai délelőtti folyamán. Sokan közülünk Washingtonban leszünk az elkövetkezendő néhány napban, ahol lehetőségünk lesz megbeszéléseket folytatni kongresszusbeli kollégáinkkal. Bár az éghajlat-politikára vonatkozó jogszabályt még nem fogadták el, az amerikai kormány képviselői legalább részben fel vannak hatalmazva arra, hogy kötelező vállalatokat tegyenek, még akkor is, ha a részleteket nem lehet véglegesíteni, csak miután az amerikai jogalkotói folyamat lezárult.

Rendkívül fontos, hogy Koppenhága sikeres legyen. Ez még nem a folyamat vége, de fontos lépés egy közös éghajlat-politika kialakításának folyamatában. Mindannyiunknak biztosítanunk kell, hogy Koppenhága sikeres legyen. Csak akkor lehet sikeres, ha kötelező érvényű éghajlat-politikai célkitűzéseink vannak.

Végezetül – és erről már szintén esett szó –, függetlenül a barátságunktól és a kölcsönös kötődéstől, függetlenül a jó viszonyunktól, vannak bizonyos dolgok, amiket nem fogadhatunk el. Ezek közé tartoznak az ismétlődő protekcionista intézkedések, például a fegyverkereskedelem piacán, az egyes tagállamokra irányuló diszkriminatív vízümpolitika, valamint az USA által követelt vízumdíjak, amelyre már utaltak. Fontos, hogy egyenlő félként tárgyaljunk az USA-val. Fontos, hogy kialakítsunk egy partnerséget, de az is, hogy elmagyarázzuk, mi az, amit nem tudunk elfogadni, ami, jelen esetben, egy olyan politika, ami hátrányosan megkülönbözteti az európaiakat.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az ALDE csoport nevében üdvözlöm azt a tényt, hogy ez az állásfoglalás megerősített stratégiai partnerségre szólít fel az EU és az USA között, ami az EU külpolitikájának sarokköve. Jogosan ismétli meg továbbá egy integrált transzatlanti piac 2015-re való létrehozásának fontosságát. Nem szabad hagynunk, hogy egyes kérdésekben a millió nézeteltérésből adódóan ne lássuk a fától az erdőt, azaz a mindennél fontosabb közös érdekeinket és céljainkat, a demokrácia és az emberi jogok előmozdítását, a konfliktusok megoldását és a biztonsági fenyegetések elleni védelmet.

A gazdaságot illetően az ALDE csoport hangsúlyozta a pénzügyi szektorban az önkényes szabályozás elkerülésének szükségességét, továbbá az olyan intézményekkel kapcsolatos kérdések megvitatását, amelyek „túl nagyok ahhoz, hogy csődbe menjenek”. Javasoltunk egy módosítást a 39. bekezdésben, mivel, ahogy látom, egyszerűen nem született G20-as vezetői megállapodás arról, hogy a pénzügyi tranzakciós adóval vagy Tobi-adóval foglalkozunk, tehát képtelenség üdvözlendőnek tartani egy ilyen megállapodást, még akkor is, ha ezt már megtettük, tévedésből, a G20-as állásfoglalásban.

Az ALDE csoport felszólít továbbá a 38. bekezdés törlésére, amely úgy tűnik, hogy el akarja törölni a szellemi tulajdonhoz fűződő jogokat. De, ahogy Malmström asszony elmagyarázta, a transzatlanti kapcsolat jó része igazságügyi és biztonsági kérdésekkel foglalkozik. Az ALDE csoport teljes mértékben támogatja a szoros együttműködést ezen a területen, de ennek az együttműködésnek tiszteletben kell tartania az alapvető jogokat, beleértve a magánéletet is, továbbá annak egy demokratikus és átlátható keretben kell zajlania. Ebben a vonatkozásban sajnálatos, hogy a jövő héten elfogandó közös nyilatkozatról nem tanácskoztak az Európai Parlament képviselőivel – különösen, mivel a Lisszaboni Szerződés értelmében ezek az ügyek majdnem mind együtt döntést kívánnak.

Rejtélyes, hogy miért támogat a Bizottság és a Tanács egy új megállapodást az EU állampolgárainak a SWIFT-beli pénzügyi adataikhoz való hozzáféréssel kapcsolatban, amikor a kölcsönös jogsegélyről szóló megállapodás különleges esetekben lehetővé teszi a hozzáférést. Szeretnék erre választ kapni.

Végezetül, sajnálatos, hogy az igazságügyi és kiadatási együttműködés új keretei között lehetőség van Gary McKinnon, egy Asperger-szindrómában szenvedő hacker teljes mértékben indokolatlan kiadatására az Egyesült Királyság területéről, helyett, hogy az Egyesült Királyságban emelnének vádat ellene.

Legvégül, teljes mértékben támogatom, amit Ferrero-Waldner biztos asszony mondott az összes uniós állampolgár vízummentes utazásáról, és nagyon kritikusan viszonyulunk az elektronikus utazásengedélyezési rendszer „könnyített” vízumdíjához.

Pascal Canfin, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, Malmström asszony beszédében azt mondta, hogy cselekvésre van szükség, nem csak szép szavakra. Elmondhatom, hogy a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja fokozottan figyelemmel fogja kísérni az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti jelenlegi csúcstalálkozó eredményeit, mivel erre egy kulcsfontosságú pillanatban kerül sor az egyrészről Koppenhágához, másrészről a nemzetközi pénzügyi rendszer reformjához vezető úton.

Ez utóbbival kapcsolatban, a kaszinó újra megnyitott, és a bankok profitja újra történelmi szintre emelkedett – 437 milliárd USD profit az amerikai bankoknál – és úgy látjuk, hogy gyengébb a politikai akarat, mint hat hónappal ezelőtt. Ezért rendkívül nagy várakozással tekintünk a csúcstalálkozó elé, amelynek célja megmutatni, hogy az USA-ban és Európában egyaránt még mindig jelen van a kapitalizmus és a pénzügyi intézmények szabályozására irányuló politikai akarat.

Hogy ezt elérjük, javasoljuk, hogy két rendkívül fontos területen tegyünk előrelépést. Az első az adóparadicsomok elleni küzdelem, és erről még nem esett szó a beszédekben. Az USA pénzügyminisztériuma szerint az adóparadicsomok 100 milliárd USD adóbevétel-veszteséget jelentenek évente. Hangsúlyozni akartuk ezért ezt a kérdést, és el akartuk mondani Önöknek, hogy az Egyesült Államok és Európa számára egyaránt fontos, hogy közösen foglalkozzunk ezzel a kérdéssel a csúcstalálkozón.

A második kérdés, amelyről éppen most esett szó, a pénzügyi tranzakciók megadóztatása. Barroso úr elnöki újraválasztási kampányában kifejezetten támogatott egy ilyen típusú adót. Két hete az Európai Parlament első alkalommal szavazott többségben a pénzügyi tranzakciók megadóztatása mellett, feltéve, hogy ez nemzetközi keretek között valósul meg. A Zöldek csoportja ezért felszólítja Önöket, hogy vegyék fel a kérdést az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti november eleji csúcstalálkozó napirendjére.

Az utolsó kérdés, amelyről beszélni szeretnék, az éghajlatváltozás kérdése. A mi felelősségünk, hogy kihúzzuk a tüskét Obama úr lábából. Obama elnök úr cselekedni akar, de ebben gátolja a többsége. A legjobb dolog, amit az Európai Unió tehet érte, hogy ígéretet tesz október végén arra, hogy 30 milliárd euró támogatást nyújt az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással kapcsolatos globális déli kiadásokra, és vállalja saját kibocsátásának 30%-os csökkentését. Amint ez megtörtént, képesek leszünk előrehaladást elérni a tárgyalásokon. Ez a mi felelősségünk, és ezt még a csúcstalálkozó előtt meg kell tennünk.

Tomasz Piotr Poręba, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti egyre mélyebb kapcsolatnak kell megalapoznia az EU külpolitikáját. Végül is az Egyesült Államok a legközelebbi szövetségünk évek óta. Jelenleg számos olyan kihívás áll előttünk, amelyekkel együtt, Washingtonnal vállelve kell szembenéznünk. A biztonság területén gondot okoz Irán hozzáállása és az egyre rosszabb afganisztáni helyzet. Határainkhoz kicsit közelebb, Oroszország kezd egyre inkább kiszámíthatatlanná és tekintélyelvűvé válni, és a Kreml neoimperialista nyomást gyakorol a határai mentén fekvő országokra.

Annak érdekében, hogy megvédjük az Amerika és Európa számára közös értékeket, illetve hűek maradjunk azokhoz, mindig egységesen kell megnyilvánulnunk, amikor az emberi jogok megsértésével és az állampolgárok alapvető szabadságjogainak veszélyeztetésével kapcsolatos esetekkel foglalkozunk. Egységesnek kell lennünk a védelem és a biztonság tekintetében. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az Észak-atlanti Szerződés Szervezete képezi transzatlanti kapcsolataink alapját. Ezért kell a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget kiterjeszteni azokra az európai országokra is, amelyek növelik az euroatlanti biztonságot. Létfontosságú, hogy az Egyesült Államokkal való kötelek aktív megerősítése elsőbbséget élvezzen az Európai Unió számára.

Jean-Luc Mélenchon, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, Malmström asszony, a jelenlegi gazdasági válságban az újonnan választott Parlamentnek joga van a lehető legpontosabb és legfrissebb információkhoz a nagy transzatlanti piac tervéről és az ehhez kapcsolódó gazdasági és pénzügyi deregulációs célkitűzésekről, ellentétben azzal az álommal, amelyet képviselőtársaink fogalmaztak meg.

Mikorra szándékoznak bevezetni ezt a nagy, deregulált piacot, 2010-re vagy 2015-re? Jóváhagyták már ezt? Én személy szerint úgy gondolom, hogy ez nagyon hátrányos lenne Európa számára, lévén szörnyű állapotban vannak az amerikai gazdaság alapvető alkotóelemei, és az USA visszautasította pénzügyi háza tájának rendbetételét, és már csak elvi okokból is, amelyek miatt ellenzem azt az elképzelést, hogy – ahogy azt már sokan mondták – ez a partnerség legyen az Európai Unió politikájának a sarokköve.

Ez a megfontolás vezet arra, hogy megkérdem, milyen intézkedéseket fognak tenni a dollár összeomlásának megakadályozására és annak a kockázatnak az elkerülésére, amit ez Európa és a világ többi része számára jelent. Miért utasították vissza komoly mérlegelés nélkül az egységes világvaluta bevezetésének gondolatát, amelyet Kína terjesztett elő a világgazdaság stabilitása érdekében?

Szeretném figyelmeztetni Önöket az atlanti együttműködés iránti divatjamúlt lelkesedés veszélyeire, amely avított konformizmusba torkollik a világtörténelemnek ebben az időszakában, amikor sokkal inkább, mint korábban, egy olyan létezést kell megerősítenünk, amely független az Amerikai Egyesült Államok törekvéseitől.

Krisztina Morvai (NI). – Elnök asszony, engedjék meg, hogy mint büntetőjogi és emberi jogi ügyvéd, javaslattal éljek a terrorizmus elleni közös küzdelemmel kapcsolatban. Úgy vélem, hogy rendkívül fontos és hasznos lenne egy szakértőkből, akademikusokból, gyakorló ügyvédekéből stb. álló közös munkacsoport létrehozása, amely következtetéseket vonna le a szeptember 11-e utáni időszak gyakran nagyon fájdalmas tapasztalataiból, ahol az emberi jogokat felfüggesztették a terrorizmus elleni küzdelem nevében.

Egy olyan országból jövök, ahol az elmúlt három év során a kormány felfüggesztette az emberi jogokat, és minden alap nélkül küld börtönbe embereket. Ma, ebben a korban, a terrorizmus elleni küzdelem nevében teszik mindezt. Ebben az országban 16 terrorizmussal vádolt, nagy valószínűséggel politikai fogoly van börtönben mindenféle bizonyíték nélkül. Felfüggesztették az emberi jogokat, habeas corpus, védelemhez való jogot, fogvatartottak jogait: tudom, hogy miről beszélek. Nagyon óvatosnak kell lennünk, amikor a terrorizmus elleni küzdelemről beszélünk, és nagyon szakszerűen és óvatosan kell eljárunk.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Elnök asszony, az Egyesült Államokkal való kapcsolat stratégiai szempontból az Európai Unió legfontosabb kapcsolata.

Az Egyesült Államok kulcsfontosságú szerepet tölt be a világban, és az Európai Unió egyre inkább globális szereplővé kezd válni. Sok mindent véghez tudunk és kell is vinnünk együtt. Először is, vezető szerepet kell vállalnunk egy új, globális világ létrehozásában, amelyet új kihívások és új szereplők felemelkedése jellemez.

Tovább kell erősíteniünk kapcsolatunkat és új intézményi mechanizmusokat kell létrehoznunk. Ez a megfelelő idő e feladat elvégzésére. Olyan kormány van Washingtonban, amely támogatja a multilateralizmust, az Európai Unió erősebbé válik a Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően, és egy olyan új világ felemelkedésének vagyunk a tanúi, amelyet együtt akarunk formálni.

Az állásfoglalás, amelyet holnap fogunk elfogadni, különösen támogatja az intézményi mechanizmusok megerősítését, amelyre a Parlament is felszólított március 26-i állásfoglalásában.

A két évvel ezelőtt hozott döntés a Transzatlanti Gazdasági Tanács létrehozásáról jó döntés volt. Mindazonáltal, a mai világban kitűnő koordinációt kell kialakítani a politikák és a biztonság tekintetében. Rendszeres találkozókra van szükség a külügyekért és a biztonságért felelős hivatalnokok között. Ezért támogatta ez a Parlament egy Transzatlanti Politikai Tanács létrehozását, amelynek a jövőben magában kell foglalnia az Energiaügyi Tanácsot, amelyet a következő csúcstalálkozón szándékoznak létrehozni.

A Parlament azt szeretné továbbá, hogy két csúcstalálkozó legyen minden évben. Ha két csúcstalálkozónk van Oroszországgal, miért ne legyen annyi az Egyesült Államokkal is? Hölgyeim és uraim, egyre több szó esik egy G2 létrehozásáról az Egyesült Államok és Kína között, vagyis egy kiváltságos kapcsolatról a legfontosabb globális szereplők között. Aggaszt, hogy mi, európaiak, gyengíthetjük partnerként betöltött szerepünket és alááshatjuk az Egyesült Államokkal való kiváltságos kapcsolatunkat. El kell magyaráznunk az Egyesült Államoknak, hogy a külpolitika terén az Unió erősebbé fog válni a Szerződés által.

Az Európai Unió, vagyis a mai Európa, nem az a probléma többé, ami évtizedeken keresztül volt. Ma, ebben az összetett világban Európának a megoldás részévé kell válnia, és remélem, hogy az Egyesült Államok is így látja a helyzetet. Hogy ez így legyen, ahogy azt a biztos asszony is hangsúlyozta, az európaiaknak azzal a globális szereppel összhangban kell cselekedniük, amelyet meg akarunk szerezni, és meg kell ütnünk a mércét annak a kiváltságos kapcsolatnak a tekintetében, amelyet az Egyesült Államokkal szeretnénk elérni.

Összefoglalva, véleményem szerint a legfontosabb kérdésnek az elkövetkezendő csúcstalálkozón a transzatlanti kapcsolatok megerősítésének kellene lennie, intézményi szinten is.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Elnök asszony, a transzatlanti kapcsolatokat, amelyek döntő fontosságúak mind az EU, mind az USA számára, komolyan próbára tették az elmúlt években. Most, hogy új elnök van a Fehér Házban, amely újraértelmezi az USA prioritásait, és Franciaország visszatért a NATO katonai szervezetébe, jobbak a kilátások. Én személy szerint úgy látom, hogy megérett az idő a transzatlanti kapcsolatok érdemi értékelésére, hogy jelentőségüknek megfelelő szilárd alapot szolgáltatassunk számukra, miáltal megfigyelhetünk azoknak a jelenlegi közös kihívásoknak, amelyeket a nemzetközi környezet vet fel – az energiaügy, az éghajlatváltozás, a feltörekvő új hatalmak, a pénzügyi és gazdasági válság, valamint a terrorizmus.

Ez alkalommal a felszínes politikai nézeteltérések mögé kell néznünk és a mélyebben húzódó közös érdekeinket kell értékelnünk, amelyeket mostanáig magától értetődőnek vettünk. Az igazság az, hogy egy ilyen alapos közös értékelés nélkül mi itt nyugaton átadhatjuk a kezdeményezést más hatalmi központoknak, amelyek tetovázás nélkül fogják formálni a világot a saját érdekeik szerint – és nem a mi érdekeink szerint.

Európa biztonsága például egyike közös érdekeinknek, és ezért a transzatlanti kapcsolatok középpontjában áll. Még akkor is, ha most a háború a kontinensen nem jelent komoly veszélyt, néhány meglévő negatív tendencia betetőzése visszahozhatja ennek lehetőségét, ha nem válaszolunk rájuk megfelelően. A folyamat nem visszafordíthatatlan, ahogy azt mindannyian nagyon jól tudjuk Közép-Európában. Ezért, mielőtt a kontinens jelenlegi biztonsági struktúrájának újraértékeléséről szóló javaslatról döntünk, meg kell próbálnunk határozott válaszokat kialakítanunk az USA további bevonásáról, a NATO jövőjéről és az EU-tól a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően elvárt szerepről.

Amennyiben Európa meg akarja valósítani azt a célkitűzést, hogy a világpolitika valódi szereplője legyen, fel kellene számolnia a tagállamai közötti nézeteltéréseket, így próbálva meg ösztönözni őket, hogy valódi közös gazdasági érdekeiket vegyék figyelembe.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, miniszter úr, biztos asszony, a Transzatlanti Gazdasági Tanács negyedik ülése ideális lehetőséget nyújt ahhoz, hogy új fejezetet nyisson ez a fórum. A TGT-nek ambiciózusabbnak kell lennie. A transzatlanti párbeszéd mindkét résztvevője egyetért abban, hogy a gazdasági válság leküzdése és az éghajlatváltozás elleni küzdelem a legfőbb prioritásaink közé tartozik. Most az a kérdés, hogy sikerül-e megállapodni egy olyan napirendben a TGT számára, amely tükrözi ezeket a prioritásokat.

Különösen fontos az együttműködés az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságok és az energiahatékony társadalmak létrehozását célzó innovációk terén. Fontos továbbá a különböző érdekeltek, például a 80 fogyasztói szervezetből álló fórum, a transzatlanti fogyasztói párbeszéd szorosabb bevonása. Ezek a szervezetek segíthetnek abban, hogy a fogyasztóvédelem központi téma legyen a pénzügyi piacok szabályozásáról szóló párbeszédben. Egy közös transzatlanti piac 2015-ig való létrehozása lehet, hogy túl ambiciózus célkitűzés, de ezt annak a ténynek alapján kell értékelni, hogy javítani fogja az emberek életét az Atlanti-óceán mindkét partján. Ezért állnak a Zöldek egy transzatlanti új megállapodás mellé.

James Elles (ECR). – Elnök asszony, egyetértek azokkal a felszólalókkal, akik azt állítják, hogy egy igazi lehetőség áll előttünk most, hogy egy új amerikai kormány van hivatalban.

Három gyors kérdés. Először is, láthatóan egy olyan helyzet alakult ki, hogy rengeteg témát sikerült megvitattunk az EU és az USA között, de nincs stratégiai párbeszéd, és azt mondják nekem Washingtonban, hogy az USA és Kína között sokkal jelentősebb stratégiai párbeszéd van, mint köztünk, az Atlanti-óceán két partján. Nem most van itt az ideje, ezen a csúcstalálkozón, hogy azt mondjuk, hogy egy stratégiai párbeszédet szeretnénk egy stratégiai partnerség érdekében?

Másodszor, a protekcionizmus kérdése a TGT előtt. Elégképpen egyértelmű, hogy a legnagyobb veszélyt az elkövetkezendő 12 hónapban a piacok bezárása, nem pedig a piacok megnyitása jelenti, és most mégis itt van a transzatlanti piac, amely, ahogy Brok úr mondta, a legnagyobb lehetőség a növekedés előidézésére az Atlanti-óceán mindkét partján.

Vajon nincs itt az ideje, hogy a transzatlanti piacot a kereskedelemfejlesztés fontosabb területévé tegyük, inkább, minthogy félretegyük, mint szabályozási kérdést? Ez egy jelentős kitörési pont.

Végezetül, szomorú, hogy nincs sem tanulmány, sem ütemterv, amelyeket Verheugen úr megígért. A tanulmány elkészítését a Parlament fizette. Ha azt szeretnék, hogy a Parlament együttműködjön annak megfogalmazásában, hogy hogyan kell most a piacok megnyitásának lehetőségeire tekintenünk, akkor legyenek szívesek az állásfoglalásnak megfelelően november 15-ig benyújtani a jelentést.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, amennyiben úgy gondolják, hogy az Európai Uniónak partnerekre van szüksége, ahogy az összes eddigi felszólaló mondta, akkor ez különösképpen nyilvánvalóvá válik a gazdaság terén. A transzatlanti piac évi 2 milliárd euró kereskedelmi forgalommal rendelkezik. Ez nyilvánvalóvá teszi, hogy milyen fontos a Kereskedelmi Világszervezet (WTO). Az is világossá válik, hogy a szabadkereskedelmi megállapodások fontosak, és mindenekelőtt a transzatlanti partnerségre kell fokozottabban összpontosítanunk.

Néha aggódom amiatt, ami az Atlanti-óceán túlsó partján történik, amikor az új elnökre nézek. Tud időt szakítani arra, hogy átvegye a Nobel-díjat Oslóban, de számos európai állam- és kormányfő számára ütközött nehézségbe egy találkozót egyeztetni vele a G20 csúcstalálkozó részleteinek megbeszélése céljából. Volt ideje, hogy elmenjen Koppenhágába, hogy jelenlétével támogassa szülővárosa olimpiai pályázatát, de sajnálatos módon nem volt ideje, hogy csatlakozzon hozzánk egy fontos európai ünnepen, vagyis a berlini fal és a vasfüggöny leomlásának 20. évfordulóján. Örömlénk, ha sikerülne őt meggyőznünk arról, hogy ne

várjon a tervezett találkozót megelőző pár napig annak eldöntésével, hogy sor kerüljön-e a TGT találkozóra, hanem inkább teljes meggyőződéssel támogassa a TGT-t az elkövetkezendő néhány év során.

Meg kell könnyítenünk az Európa és az USA közötti kereskedelmet. Fejlődésre van szükség a közös szabványosítás területén. Szükségünk van a vámok és a nem tarifális kereskedelmi akadályok felszámolására. Meg kell akadályoznunk, hogy még inkább protekcionista intézkedéseket hozzanak mindkét oldalon. Garantálnunk kell, hogy a termékek biztonságosak legyenek a fogyasztók számára. Meg kell akadályoznunk, hogy a terrorizmus elleni intézkedések gátolják ezeket a tevékenységeket, ahogy ez a jelenlegi tárgyalásokon felmerül. Örölnék ezért, ha valódi előrelépést érnénk el együttműködésünkben. Sok kérdés, ami gondot jelent számunkra a világ más részein, mint például a bér, a szociális és ökológiai dömping, nem jelentenek gondot a transzatlanti kapcsolatban.

Úgy gondolom, hogy meg kell ragadnunk a lehetőséget, egyrészt, hogy együtt dolgozzunk az amerikaiakkal közös problémáink megoldása érdekében, másrészt, hogy közös szerepet töltsünk be a világban a WTO és egyéb nemzetközi szervezetek, mint például a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet, fejlődésében. Remélem, hogy a jövő héten jó eredmények fognak születni ebben a vonatkozásban.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Elnök asszony, Obama elnök úr megválasztását jogosan ünnepelték az amerikai demokrácia győzelmeként. Mindazonáltal, a Nobel-békedíj, amelyet nemrég ítéltek oda neki, nyomás alá helyezi az elnököt. Béke a Közel-Keleten? Mindannyian reménykedünk benne, de minden bizonnyal nem ő a kulcsfigura. Béke Afganisztánban? Itt az USA stratégiájának van tere a manőverezésre, de ha Obama elnök úr hallgat a héjáira, egy újabb Vietnámot kockáztat meg. Sokat mondó jel, hogy Gordon Goldsteinnek a vietnámi háború kudarcához vezető drámai gyűrzést elemző könyvét elkapták a polcokról Washingtonban, és már nem maradt belőle a könyvesboltokban.

Az elnöknek most két stratégia közül kell választania: az első a stabilizációra összpontosít, a szegénység felszámolására, a gazdasági fejlődésre Afganisztánban, azáltal, hogy katonai és polgári jelenlétet biztosít az egész országban. A második néhány városi területre összpontosít, és onnan indít nagyszabású hadműveleteket az al-Kaida ellen. Mindkét lehetőség esetében katonákat kell küldeni, de míg az első az emberekre irányul, addig a második a háborúra, a háttérben a katasztrófa kockázatával.

Nem kellene Európának megvédenie Barack Obamát az Egyesült Államokban kísértő régi szellemektől, és segítenie neki abban, hogy az első, az emberekre összpontosító stratégiát válassza? Az én képviselőcsoportomnak legalábbis ez a véleménye.

Charles Tannock (ECR). – Elnök asszony, az Európai Konzervatívok és Reformerek csoportja erősen atlanticista, és mind erősebb gazdasági, kereskedelmi és politikai kötelekeket szeretne kialakítani Amerikával, akit az EU elsőszámú szövetségeseinek, és nem versenytársának tartunk. Adósai vagyunk az USA-nak a NATO-hoz való hozzájárulásáért, amely közös demokratikus értékeinken alapul, és üdvözljük Amerika késői kötelezettségvállalását az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

Mindazonáltal nem szabad úgy tennünk, mintha mindennel egyetérténénk. Engem aggasztanak például az amerikai kormánytól származó ellentmondásos üzenetek Oroszországgal kapcsolatban. Úgy tűnik, hogy azzal, hogy Washington hangsúlyozza az USA és Oroszország közötti kapcsolat helyreállítását, megbocsátja a Kreml otromba beavatkozását szomszédjai, pontosabban Grúzia és Ukrajna ügyeibe.

Szintén megkérdőjelezhető a Lengyelországba és a Cseh Köztársaságba telepítendő amerikai rakétavédelmi pajzs tervének feladása.

A nemrégiben Iránban felfedezett titkos nukleáris létesítmény igazolhatja ezt a döntést, de nekünk most mindnyájunknak újra meg kell kettőznünk Irán nukleáris ambícióinak féken tartására tett erőfeszítéseinket, és mint az USA szövetségesei erőteljesen támogatjuk a dzsihád terrorizmus elleni katonai küzdelmüket Irakban és Afganisztánban, és határozott erőfeszítéseiket, hogy tartós békét érjenek el a Közel-Keleten.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, hogy kiemelem az Egyesült Államok és az Európai Unió közötti kapcsolat fontosságát, különösen most, a globális gazdasági válság idején. Egyre nagyobb szükség van arra, hogy közösen cselekedjünk a válság kezelése, az energiapiac és a terrorizmus elleni küzdelem terén, de összpontosítottabb cselekvésre van szükség, amely nem fajul el a nagyobb adóztatás vagy a piacok számára szükséges pénzügyi rendszerrel szembeni abszurd támadások irányába.

A pénzügyi kérdéssel kapcsolatban szeretném kiemelni az Egyesült Államoknak és az Európai Uniónak a jobb szabályozás politikája érdekében tett erőfeszítéseit, amelynek során hangsúlyt fektettek arra, hogy az érdekelteket bevonják a jelentésről szóló vitába. Létfontosságú a koordinált cselekvés az Egyesült Államok

és az Európai Unió között, amennyiben érettebb gazdasági kapcsolatokat akarunk elérni, amely ténylegesen elvezet egy transzatlanti piac létrehozásához esetleg 2015-ig.

Meg kell védenünk az atlanticizmust itt is. Rendkívül fontos, hogy csökkentsük az adminisztratív korlátokat az Egyesült Államok és az Európai Unió között, hogy egy versenyképes környezetet és egy olyan piacot hozzunk létre, amely vonzóbb az egyes állampolgárok és a vállalkozások számára egyaránt. Hiszek abban, hogy a transzatlanti piacot egy stabil tárgyalási alapra lehet építeni, amely ösztönzi a gazdaságot és kiküszöböli az olyan új gazdasági és társadalmi válságok fenyegetéseit, mint amelyet most is tapasztalunk.

Végezetül, elnök asszony, szeretném, ha világos lenne, hogy most kivételesen jók a körülmények, és egy atlanticistább megközelítés jobb helyzetet eredményezhet.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Elnök asszony, Ferrero-Waldner biztos asszony utalt annak biztosításának fontosságára, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részt vegyen a transzatlanti EU-USA csúcstalálkozón, és én üdvözlendőnek tartom, hogy hangsúlyt fektetett erre a kérdésre.

Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökeként szeretném továbbá felhívni figyelmüket először is a kiadatásról és a kölcsönös jogsegélyről szóló szerződések aláírásának fontosságára. Jelentős erőfeszítéseket tettünk nem csak a politikai, de az igazságügyi együttműködés megerősítésére is, ezáltal erősítve a köteleket az Eurojust és az Egyesült Államok hasonló intézményei között.

Másrésről szeretném kiemelni az elkövetkezendő öt évre szóló transzatlanti párbeszéd megerősítéséhez és elindításához nyújtott hozzájárulást, és harmadszor, szeretném kiemelni ennek a Parlamentnek a munkáját is.

Ezért azt szeretném, ha az Európai Parlament következő, novemberi ülésén tájékoztatnának a csúcstalálkozó, és különösen az igazságügyi együttműködésről és a büntetőügyekkel kapcsolatos együttműködésről szóló fejezetek kimeneteléről.

Negyedszer, egyértelmű, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy jelentőséggel bíró elindításához fog vezetni, ami az Európai Unió hatáskörének egy új aspektusa, és az európai politika egy új területe, amelyről ez a Parlament is dönthet.

Ezért van az, hogy az olyan kényes kérdéseknek, mint például az emberek adatainak és alapvető jogainak a védelme, az utas-nyilvántartási adatállomány és a SWIFT adatok, mindig összhangban kell állniuk a Parlament által a személyes adatok védelmének biztosítása érdekében elfogadott állásfoglalásokkal, és különösen a szeptember 17-én elfogadott állásfoglalással.

Végezetül, a vízumokkal kapcsolatban emlékeznünk kell a viszonyosság fontosságára, mivel jelenleg jelentős fejlődésre van szükség ezen a területen. Jó dolog, hogy együttműködünk az Egyesült Államokkal a vízumok kapcsán, de ez kiváló lehetőség számunkra, hogy megerősítsük a viszonyosság fontosságát annak biztosítása érdekében, hogy ugyanolyan bánásmódban részesüljünk, mint az Egyesült Államok, amikor aláírjuk a megállapodásokat.

Harlem Désir (S&D). – (FR) Elnök asszony, Mamlström asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az Európa és az Egyesült Államok közti együttműködés létfontosságú a világ nagyobb válságainak megoldása tekintetében, és az új amerikai kormány lehetőséget biztosít erre. Már most tett néhány olyan kezdeményezést, amely a múlttal való szakítást jelzi: Irakban, Guantanamo-val kapcsolatban, a rakétavédelmi pajzzsal kapcsolatban. Naiv dolog azonban azt képzelni, hogy ez elég ahhoz, hogy az amerikai és az európai nézőpontokat azonosossá tegyük minden helyzetben, és hogy a transzatlanti kapcsolatok nagyon egyszerűek lesznek ezentúl.

Bármiről legyen is szó – a koppenhágai konferenciára való felkészülésről, a fejlődő országoknak nyújtandó segélyről, Doháról és a protekcionizmusról, a pénzügyi szabályozásról és az adóparadicsomok elleni küzdelemről, a közel-keleti békefolyamat újraindításáról vagy az iráni nukleáris kérdéssel kapcsolatos határozott politikáról –, az USA nagyon vonakodik a cselekvéstől. Ez túlmegy azon a kérdéson, hogy vajon a kormány szándékai jók-e vagy sem. Ez gyakran a lobbicsoportoknak a kongresszusra gyakorolt befolyásával van összefüggésben, illetve egyszerűen arról van szó, hogy egy világhatalom, amelynek megrázkódtatásokat okozott az új világrend, megpróbálja védeni saját érdekeit.

Csak akkor lesz tapasztalható fejlődés ezeken a területeken, ha Európa megfelelő politikai szerepet játszik, mint önálló globális szereplő, egyenlőségen alapuló partnerségben – a biztos asszony kifejezését használva –, és teljes mértékben vállalja felelősségét.

Azt kell mondanom, hogy ebből a szempontból van némi zavar, és néha bizonyos naivság is az európai hozzáállásban, és ez alól a Parlament sem kivétel. A viszonyulás a transzatlanti piac gondolatához, amely Leon Brittan nevetséges terve volt még biztos korából, felvet bizonyos kockázatokat.

A kereskedelem útjában álló akadályok kérdését úgy kezelik, mintha a problémák csak technikai jellegűek volnának. Természetesen az Egyesült Államok és Európa közötti gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok fontosak a munkahelyek és a vállalkozások szempontjából. Ezt fejleszteni kell. Először is azonban a kereskedelem nincs igazán veszélyben. Másodsor, amikor valamilyen konfliktus merül fel, az vagy gazdasági érdekeink védelmével kapcsolatos – mint például az Airbus esetében –, vagy kockázatot jelent egészségügyi és környezetvédelmi szabályainkra – mint például a hormonokat tartalmazó marhahús vagy a klórozott csirkehús esetében –, és ezért nem szabad előnyben részesítenünk a gazdasági kapcsolatok fejlesztését belpolitikai modellünkkel, szociális modellünkkel, környezetvédelmi modellünkkel vagy fejlesztési modellünkkel szemben, mintha a gazdasági kapcsolatok jelentenék magát a célt. Képesnek kell lennünk összekötni a kettőt, és nem szabad feladnunk politikai függetlenségünket egy olyan partnerség érdekében, amely önmagában dicséretes célkitűzés.

Peter Skinner (S&D). – Elnök asszony, pár dologról szeretnék beszélni. Elég nehéz elképzelni, hogy hogyan tudjuk mindazt az állásfoglalást, amelyeket a TGT számára megállapítottunk, beilleszteni a TGT-be. Mint tudjuk, ez egy nagyon kicsi szervezet. Én ott leszek jövő kedden, biztos asszony. Várom, hogy találkozzak Önnel, Brok úrral és más parlamenti képviselőkkel, erre vissza fogok térni a végén.

Vannak azonban olyan kulcsfontosságú kérdések, amelyeket fel lehet vetni a TGT-n belül, és amelyekkel foglalkozni lehet, mivel kellőképpen előrettekintők, hogy az Ön szavait használjam, biztos asszony. Ilyen például a pénzügyi szolgáltatások kérdése, amelyekkel foglalkozhatunk, mert az eredményeket világosan megtárgyaltuk, és közel állunk a megállapodáshoz nem csak a G20-on belül, hanem azokon a tárgyalásokon is, amelyeket a Parlamenttel, a Bizottsággal és az amerikaiakkal folytattunk.

Különösen a számvitel az egyike azoknak a szempontoknak, amely a politikai döntéshozók és jogalkotók számára elérhető. A minőségi globális szabályok elfogadását a számvitel terén 2011-ig gyorsan le kell zárnia Amerikának. A biztosításokkal kapcsolatosakat szintén. A Szolvencia II segített a globális szabályok kialakításában – amely választ követel az USA részéről –, és köszönetet mondok Kanjorski elnök úrnak az amerikai kongresszusban a Szövetségi Tájékoztatási Irodával kapcsolatban végzett munkájáért.

Végezetül, engedjék meg, hogy a transzatlanti jogalkotói párbeszéddel kapcsolatban elmondjam, hogy a kongresszusnak és a Parlamentnek fel kell gyorsítaniuk játszmájukat ezen a területen. Nem akarjuk az amerikai kormányt és a Bizottságot követni, amivel a legtöbben itt a Parlamentben egyetértenek. A változás vezetői között akarunk lenni. Lendületet akarunk adni ennek a változásnak. A TGT-nek szüksége van a támogatásunkra, de a transzatlanti jogalkotói párbeszédnek a tárgyalás középpontjában kell állnia – nem szabad, hogy csak a pálya széléről figyeljen és csupán tanácsadói szerepköre legyen, sokkal inkább az egész transzatlanti kapcsolat központi elemének kell lennie.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök asszony, szeretném megköszönni, hogy megadta a szót. Úgy vélem, nagyon fontos, hogy a transzatlanti kapcsolatokról beszélünk, mert bizonyos szempontból ellentmondásos helyzetben vagyunk. Az Egyesült Államokban bekövetkezett változásokat döntő többségében jól fogadták Európában. Másrésztől azonban az Egyesült Államok nagyobb érdeklődést mutat más fontos országok és kontinensek iránt, mint régebben. Különösen az Egyesült Államok és Kína közötti kapcsolatok újjáéledése, valamint az Oroszországgal való kapcsolatok fejlesztésére tett erőfeszítések figyelhetők meg.

Meglátásom szerint a mi problémánk az, hogy túl sok dolgot szeretnénk tárgyalni. Úgy gondolom, hogy két területre kellene koncentrálnunk. Az első terület a pénzügyi és gazdasági kérdésekkel kapcsolatos. A második terület a biztonság. Az Egyesült Államok és Európa együtt sokkal többet tudna tenni mindkét területen.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, egy olyan nagyszabású állásfoglalást fogalmaztunk meg, amely számos témát magában foglal. Mindazonáltal, az egyik lényeges pontot – a kereskedelmet – csak érintőlegesen tárgyaltuk. Én úgy gondolom, hogy a nemzetközi kereskedelem döntő tényező. A világkereskedelem csökkenése az egyik oka a gazdasági és pénzügyi válságnak, és örülnék, ha többet foglalkoznánk a világkereskedelemmel, akár most, a Transzatlanti Gazdasági Tanácsban (TGT) is.

Nem arról van szó, hogy az USA és az Európai Unió minden kérdésben egyetért. Éppen ellenkezőleg, csupán néhány kereskedelmi megállapodásunk van, és fennáll a bilateralizmus veszélye, illetve annak a lehetősége,

hogy az USA nem fogja folytatni a dohai fejlesztési fordulót. Ezért a kritikus kérdésekkel kell foglalkoznunk, és remélem, hogy a TGT ösztönzőleg fog hatni a nemzetközi kereskedelem újraélesztésére.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, ismételten a transzatlanti együttműködés egyik területére, a már korábban is említett, SWIFT-tel kapcsolatos rendőrségi és igazságügyi kérdésekre szeretném felhívni a figyelmet, vagyis a SWIFT banki adatok USA-ba való továbbítására.

Úgy vélem, hogy amikor ezt a kérdést tárgyaljuk, emlékeznünk kell, hogy a Tanács felhatalmazást adott magának, hogy tárgyalásokat folytasson az USA-val az adattovábbítással kapcsolatban. Figyelmeztetnünk kell a Tanácsot, hogy az USA-val való tárgyalásai során tartsa magát ehhez a felhatalmazáshoz. Nagyon aggódom amiatt, hogy az Európai Tanácsra nyomást fognak gyakorolni, hogy fogadja el az USA követeléseit, és hogy kerülje meg az európai adatvédelmi szabályozásokat.

Úgy vélem, hogy ez rossz jel lenne, különösen, mivel számos olyan terület van, ahol a Lisszaboni Szerződés eredményeképp a következő év folyamán összhangba kellene hozni az adatvédelem szintjét az olyan ügynökségeken belül, mint az Europol és az Eurojust stb. Úgy vélem, hogy jó jel lenne, ha a Tanács és a Bizottság ragaszkodna az adatvédelmi szabványokhoz, és fenntartaná azokat az USA-val szemben, vagy ragaszkodna az elhalasztáshoz.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) 1996-ban az Uniónak egy fehér könyvében a következőt olvastam: a következő évtizedekben éles küzdelem várható a világban Európa, az Egyesült Államok, Japán és a feltörekvő ázsiai országok között. Szerencsére ez a küzdelem nem fegyverekkel zajlik, hanem főleg gazdasági téren. Európának itt helyt kell állnia. Giscard d'Estaing, aki a Konvent vezetője volt, a megbukott alkotmányt előkészítő kormánynak a vezetője, azt mondta: Európa nem riválisa, hanem megbízható partnere kell hogy legyen az Egyesült Államoknak. Az EU-USA csúcs sikerének ez a kulcskérdése. Partnerségre törekedni kell, de ha csak ez a szempont, hogy az Egyesült Államok minket milyen partnernek tekint, és nem vállaljuk a konfliktust Európa lakossága érdekében, súlyos ügyekben akkor nem juthatunk eredményre.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, szeretném megköszönni az összes tisztelt képviselőnek a vitához való hozzájárulását. Nagy egyetértés tapasztalható abban a kérdésben, hogy fontos az amerikai kormánnyal való együttműködés elmélyítése és a most sorra kerülő csúcstalálkozó. Nagyon örülök, hogy az amerikai kormány ilyen vágyat érez kapcsolataink elmélyítésére és továbbfejlesztésére. Úgy vélem, elvégeztük a házi feladatunkat, és nagyon jól felkészültünk arra, hogy néhány fontos lépést tegyünk előre. Sok közös problémánk van partnerünkkel, az USA-val, és ezért helyes, hogy közös megoldásokat próbálunk találni.

Úgy gondolom, hogy képesek leszünk előrehaladást elérni az éghajlat, a gazdasági válság és a dohai forduló terén – és újra megerősíteném, hogy nagyon fontos ez utóbbi lezárása –, és hogy jogi területen képesek leszünk egy rendkívül fontos folyamatot elindítani. A gazdasági partnerség egy különösen fontos fórum számunkra. Tisztában vagyunk a fontos regionális kérdések – például Afganisztán, Pakisztán és a Közel-Kelet – megtárgyalásának jelentőségével is.

Feltettek számomra néhány speciális kérdést is. Ludford asszony által említett vízum kérdésével kapcsolatban mind a Tanács, mind a Bizottság minden tőle telhetőt megtesz, hogy biztosítsa a vízummentes utazást az összes európai uniós tagállam számára. Sajnálatos, hogy ez még nincs érvényben, de továbbra is keményen fogunk dolgozni ennek elérése érdekében.

Az úgynevezett Tobin-adóval kapcsolatban tudom, hogy vannak olyan parlamenti képviselők, akik erősen támogatják azt. Az én véleményem, hogy a Tobin-adó csak akkor működhet, ha azt globális szinten vezetik be, és arra globális ellenőrző eszközök vonatkoznak – máskülönben egyszerűen csak egy újabb protekcionista intézkedéssé válik. Jelenleg nincs alapja egy nemzetközi, globális megállapodásnak a Tobin-adóról, és ezért az elnökség nem fogja erőltetni a kérdést. Szeretném ezt egyértelműen leszögezni.

A SWIFT-et illetően egyetértünk az USA-val annak fontosságában, hogy képesek legyünk információkat cserélni a pénzügyi tranzakciókról. Ez értékes lehet a határokon átnyúló bűnözés és terrorizmus elleni küzdelemben. Most új megállapodásra van szükségünk, mivel a belga SWIFT társaság Európába költözik, de mindketten szívesen megtartjuk a programot, hogy megelőzzük a terrorizmus finanszírozását.

Átmeneti megoldásként egy olyan megállapodást kell találnunk, amelyet arra a rövid időre szól, amíg az új Lisszaboni Szerződés hatályba nem lép. Szakértők vizsgálták ezt a kérdést, beleértve a francia bírót, Jean-Louis Bruguyère-t, akit az EU kért fel a terrorizmus finanszírozásának felderítését célzó program vizsgálatára. Bruguyère a jelenlegi megállapodásban megfelelőnek találta a jogbiztonságra vonatkozó követelményeket

és a személyes adatok védelmét. A hosszabb távra szóló megállapodásban, illetve amint a Lisszaboni Szerződés hatálya alá lép, az Európai Parlamentnek lehetősége lesz aktívan részt venni ennek alakításában.

A jövő héten sorra kerülő találkozó nagyon fontos, ugyanakkor csak egy találkozó. Úgy hiszem, hogy előrehaladást fogunk elérni, meg fogunk oldani néhány kérdést, és el fogunk tudni indítani néhány olyan kérdéssel kapcsolatos folyamatot, amely mindkettőnket érint, és amelyet szoros és stratégiai partnerségben kell megoldanunk az amerikai kormánnyal. Nagyon örülök, hogy az Európai Parlament határozottan támogatja a Tanács és a Bizottság erőfeszítéseit. Természetesen be fogok számolni az eredményekről következő alkalommal, amikor a plenáris ülésen találkozunk Brüsszelben.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először is szeretném elmondani, hogy egyetértek James Elles gondolatával, hogy egy jelentősebb stratégiai párbeszédre van szükség egy jelentős stratégiai partnerrel. Ez a célkitűzésünk.

Ahogy már korábban is mondtam, a globális fellendülés érdekében való együttműködésről van szó, tehát a pénzügyi és gazdasági kérdések nagyon fontos szerepet fognak kapni a napirenden. Mi voltunk az egyik hajtóereje a G20-as csúcstalálkozóhoz kapcsolódó folyamat beindításának, amelyet – mint tudják – múlt novemberben a vezetők szintjére emeltek Barroso elnök úr és Sarkozy elnök úr kezdeményezésére, de nem mi vagyunk az egyetlenek, akikre szükség van.

A pittsburghi G20-as csúcstalálkozó sikeres volt abban is, hogy lehetőség nyílt egy rugalmas makrogazdasági koordinációra, mivel kilépési stratégiákat is keresünk, hogy fokozatosan visszavonhassuk az azonnali válságkezeléshez kapcsolódó politikákat.

A Nemzetközi Valutaalap és a Világbank egyetért azzal, hogy ez különböző megközelítést kíván minden féltől gazdasági helyzetüktől függően. A jelenlegi globális gazdasági helyzetben természetesen a vezetők is tárgyalni fogják a válságból való kilábalás, a növekedés előmozdítása és a munkahelyteremtés lehetséges módjait, és a pénzpiacok szabályozásának kérdése különösen fontos szerepet fog kapni.

Úgy gondoljuk, hogy szükség van a „makroprudenciális” felügyelet globálisan koordinált rendszerének gyors megteremtésére, amely a Nemzetközi Valutaalappal és a Pénzügyi Stabilitási Tanáccsal való szoros együttműködésen alapul.

A bankokkal kapcsolatban, a több és jobb minőségű tőkére és a szigorúbb prudenciális szabályokra vonatkozó londoni és a pittsburghi kötelezettségvállalásokat következetesen kell használnunk a pénzügyi központok körében. Fokoznunk kell a válságkezeléssel és a rendszerkockázati szempontból fontos pénzügyi intézményekkel kapcsolatos hatékony globális konvergenciapolitikák létrehozása érdekében folytatott munkánkat.

El kell érünk, hogy 2010 végére egyetlen jó minőségű globális könyvelési szabályrendszer vonatkozzon a pénzügyi eszközökre, és lehetőleg 2011 júniusára a rendszer teljesen egységes legyen.

Ami az éghajlatváltozást illeti, az első éghajlatváltozásról szóló tárgyalásra Obama elnök úrral Prágában került sor. Én személyesen jelen voltam, és nyomást gyakoroltunk az Egyesült Államokra, hogy többet tegyen az éghajlatváltozással kapcsolatban, de azt is tudjuk, hogy Obama elnök úrnak nagyon fontos, egészségügyi ellátással kapcsolatos témái vannak a kongresszusban és a szenátusban. Tekintettel arra, hogy az elnök erősen belefeledkezett a belpolitikai napirendjébe, ezért úgy gondolom, hogy még nagyobb nyomást kell gyakorolnunk rá arra irányuló erőfeszítéseinek megkettőzése érdekében, hogy működő és kötelező érvényű szabályokat fogadhassunk el Kopenhágában.

Ami a TGT-t illeti, ez egy nagyon fontos új vagy újra fellendített mechanizmus, amely a szabadpiaccal és a piaci korlátokkal kapcsolatos összes kérdéssel foglalkozik. El akarjuk törölni ezeket, ami a TGT végső célja. Ezt világosan kimondja a 2007. április 30-i TGT-keretmegállapodás. Tisztában vagyok természetesen a mostanában felvetett különböző elképzelésekkel – köztük a gazdasági integráció útjában álló meglévő akadályok eltörlésén keresztül egy egységes transzatlanti piac 2015-ig való létrehozásának tervével: az úgynevezett Millán Mon jelentéssel. Késég kívül dolgoznunk kell a vágyak és a valóság közötti helyes egyensúly megteremtésén, ezért azon vagyunk, hogy a TGT számára középtávú prioritási feladatokat határozzunk meg.

A korlátok kérdésével kapcsolatban tudjuk, hogy Önök, a Parlament, egy tanulmányt szeretnének, és mi örülünk, hogy támogatják a tanulmány elkészítését. Ez fontos lenne a TGT jövőbeni munkájának irányítása szempontjából is. A tanulmányt még nem véglegesítették, de folyamatban van, azonban a végleges kiadás

előtt még számos technikai kérdést kell tisztázni. Ashton biztos úr fog foglalkozni ezzel, és én természetesen közvetítem a Parlament érdeklődését.

Engedjék meg, hogy elmondjam, mivel ez a kérdés is felmerült, hogy nem lesz átfedés az Energiaügyi Tanács és a TGT között. A napirendek ki fogják egészíteni egymást. Egyértelmű, hogy a biztonsági kérdések az Energiaügyi Tanácshoz, míg a szabályozási kérdések a TGT alá fognak tartozni. Az Energiaügyi Tanács az új technológiákkal és az energiabiztonsággal foglalkozik.

Nagyon röviden szólnék a SWIFT-ről és néhány a GLS-sel kapcsolatos kérdéstről, amit említettek. Szükség van a SWIFT-megállapodásra, mert speciális adatvédelmi biztosítékokat határoz meg. Ez világos, és a kölcsönös jogsegélyről szóló megállapodás is ide szeretne eljutni.

Tudni kell azt is, hogy ez a kölcsönös jogsegélyről szóló megállapodás áll a SWIFT-megállapodás középpontjában, és bármilyen amerikai kéréshez egy uniós igazságügyi hatóság e keretrendszeren belül adott hozzájárulása szükséges, tehát továbbra is dolgoznunk kell ezen.

Ami az elektronikus utazásengedélyezési rendszert illeti, egy előzetes értékelést készítettünk, amely azt mutatta, hogy az ideiglenes végső jogszabály alapján az elektronikus utazásengedélyezési rendszer nem egyenértékű az Európai Bizottság közös konzuli utasításának meghatározása szerinti schengeni vízumkérelmi eljárással. Mindazonáltal készíteni fogunk egy végleges értékelést, amint az elektronikus utazásengedélyezési rendszerre vonatkozó végső jogszabály nyilvánosságra kerül, és ez az értékelés az elektronikus utazásengedélyezési rendszer díjának kérdésével is foglalkozni fog, amennyiben ténylegesen bevezetnek ilyen díjat. Gondolhatják, hogy ezt nem szeretnénk.

Egy utolsó válasz a terrorizmus kérdésével kapcsolatban. A csúcstalálkozóval kapcsolatos munkánk során megvitattuk az USA-val, hogy hogyan tudnánk szorosabb együttműködést elérni a terrorizmus elleni küzdelem terén, főleg a Guantánamo bezárására irányuló tervek fényében.

Létfontosságú az alapvető jogok tiszteletben tartásának biztosítása. E tekintetben a kölcsönös jogsegélyről szóló szerződések megkötése is segítségünkre lesz. Ezért olyan kérdésekben is együtt fogunk működni, mint hogy hogyan lehet megakadályozni a radikalizmust, beleértve az internettel való visszaélést is.

Láthatják, hogy rendkívül sokféle kérdéstről van szó. Beszéltünk már korábban az összes politikai témáról, de egyetértek a Tanács elnökével abban, hogy bár ez fontos csúcstalálkozó lesz, akkor is csak egy néhány órás megbeszélésről van szó. Nem fogunk mindent megoldani egyetlen találkozó alkalmával, de ez nagyon jó újraindulás vagy újakezdet lesz.

Elnök. – Hat állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ nyújtottak be a 110. szabály (2) bekezdésével összhangban.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. október 22-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Az EU és az USA közötti novemberi csúcstalálkozó meg fogja erősíteni a transzatlanti partnerséget, és elő fogja mozdítani a párbeszédet a két nagyhatalom között. A két fél közötti kapcsolatnak közös értékeken és célkitűzéseken kell alapulnia, és az egyre szorosabb együttműködés közös érdekünk és hasznunk.

Az Európai Uniónak és az Egyesült Államoknak döntő szerepet kell vállalnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Ezzel kapcsolatban számos közös kötelezettségvállalást tettünk a globális felmelegedés káros hatásai elleni harcban. Európát illetően a környezet megóvásának egy lehetséges és gyakorlati megoldása a Rajna-Majna-Duna-csatorna létrehozása lenne, amely közvetlen kapcsolatot biztosít Rotterdam és Konstanca kikötői között.

A belvízi hajózás számos gazdasági haszonnal fog járni, továbbá segít csökkenteni a zajszennyezést és az üvegházhatású gázok kibocsátását. E csatorna használata és népszerűsítése olcsóbbá, biztonságosabbá és energiahatékonyabbá fogja tenni az áruszállítást.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

A környezetvédelmi politikákat a kontinensek közötti mobilitást és a nemzetközi kapcsolatokat támogató intézkedésekkel is ki lehet egészíteni, miközben biztonságot teremtünk az európai áruk és állampolgárok számára is.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Mivel a Lisszaboni Szerződés nemsokára hatályba lép, a két legnagyobb demokratikus és gazdasági szereplő közötti transzatlanti kapcsolatok gyors fejlődése kiemelten fontos lesz. Mind az EU, mind az USA továbbra is kulcsfontosságú szereplői a nemzetközi kereskedelemnek és a stabilitás megteremtésének. Az Európai Parlament vezető szerepet töltött be a transzatlanti együttműködés előmozdításában, állásfoglalásaiban a transzatlanti szabadpiac létrehozását és a szorosabb politikai és parlamentközi kapcsolatokra vonatkozó új struktúrák létrehozását javasolva. A Transzatlanti Gazdasági Tanács jó munkát végzett eddig. Remélem, hogy a közeljövőben arra vonatkozóan is ki fogunk tudni dolgozni megoldásokat, hogy hogyan kezeljük az EU és az USA közötti szabályozási akadályokat. Ebben a kapcsolatban a jogalkotók nagyon fontos szerepet fognak betölteni. Az európai parlamenti képviselők hajlandók és készek teljes mértékben hozzájárulni a TGT folyamataihoz.

Arra kell biztatnunk az amerikai kongresszust, hogy teljes mértékben kötelezze el magát egy rutinszerű transzatlanti jogalkotói párbeszéd mellett, és ezáltal a TGT-ben való aktív részvétel mellett. Szeretném megkérdezni a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hogyan követték nyomon az Európai Parlament állásfoglalásait. Ugyanakkor mindkét intézményt arra biztatom, hogy élénken munkálkodjanak a transzatlanti szabadkereskedelmi övezet létrehozásán.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Mindig is szoros kapcsolat volt az USA és az Európai Unió között. Amerikai segélyeknek volt köszönhető, hogy a széttöredezett Európa helyre tudott állni és fejlődésnek tudott indulni a háborút követő években. A világ most ismét egy válsággal áll szemben, és most sokkal inkább létfontosságú, mint valaha, hogy megőrizzük ezt a kapcsolatot és együtt tudjunk dolgozni azoknak a problémáknak a megoldásán, amelyek nehézségeket okoztak a világ gazdaság számára. Az Európai Uniónak és az Egyesült Államoknak stratégiai szerepe van a helyreállítási folyamatban. A bruttó hazai termékünk együttesen a világ GDP-jének több mint felét teszi ki, és mi rendelkezünk a világ legerősebb bilaterális kereskedelmi partnerségével, amely a világkereskedelem majdnem 40%-át teszi ki. Mindazonáltal további fejlődést kell elérnünk, ha hatékonyan akarunk megküzdeni a gazdasági válsággal. A Transzatlanti Gazdasági Tanács azt a célt tűzte ki maga elé, hogy létrehoz egy integrált transzatlanti piacot 2015-re. Ezt a kereskedelem útjában álló akadályok csökkentésével kívánja elérni. Amennyiben sikerül megvalósítani ezt a célkitűzést, újrakezdődhet a gazdasági növekedés és elkezdődhet a helyreállítási folyamat. Az újabb „hitelszíűke” kockázata még mindig fenyeget minket. A további gazdasági összeomlás és munkanélküliség elkerülése érdekében az Európai Közösségeknek biztosítania kell, hogy koordinált gazdaságpolitikákat vezessenek be mindkét területen.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Mondanom sem kell, hogy az USA és az EU közötti gazdasági kapcsolatot fenn kell tartani. Mindazonáltal, semmilyen körülmények között sem szabad hagynunk, hogy az USA gazdasági szempontból monopolizálja Európát. Éppen ellenkezőleg, tanulnunk kell a gazdasági válságból, amely az ellenőrizetlen amerikai pénzügyi piacoktól ered. Európának meg kell őriznie gazdasági függetlenségét, és meg kell találnia saját útját a válságból való kilábalásra, különösen, mivel dollármilliárdokat érő bónuszokat fizetnek ki a New York-i tőzsdén most, amikor itt beszélünk. Ezért arra szólítom fel az illetékeseket, hogy keményítsük meg az álláspontunkat a Transzatlanti Gazdasági Tanácsban. A 2009. áprilisi EU-USA csúcstalálkozón Prágában, Obama elnök úr nyomást gyakorolt az Európai Unióra, hogy teljes jogú tagságot ajánljon fel Törökországnak a közeljövőben, azzal érvelve, hogy az EU ezzel hozzájárulna az iszlám világ jobb megértéséhez. Annak a ténynek, hogy az USA támogatja stratégiai NATO-szövetségesét (így Törökország megnyitná az utat Rasmussen számára, hogy a NATO főtitkára legyen), nem szabad azt eredményeznie, hogy felgyorsítsuk a teljes jogú tagságról való tárgyalásokat. Az amerikai támogatás ellenére Törökország nem lesz megfelelő tagjelölt, mert nincs jele annak, hogy a hatalmas kulturális, földrajzi, gazdasági és politikai különbségeket csökkentenék. Az EU-nak világos álláspontot kell képviselnie az USA-val szemben ebben a kérdésben.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) A gazdasági válság és a koppenhágai éghajlat-változási konferenciára való felkészülés fényében fontos, hogy megragadjuk a Transzatlanti Gazdasági Tanács ülése nyújtotta lehetőséget, hogy tovább erősítsük az EU és az USA közötti kapcsolatot. A környezetvédelem területén különösen az új típusú élelmiszerek kérdését kell megtárgyalnunk. A nanotechnológia nyújtotta lehetőségek és kilátások szintén egy fontos témát jelentenek. Mindenképpen nyílt vitákat kell folytatnunk a géntechnológia és az állatklonozás kérdésével kapcsolatban. Európának nem szabad félnie attól, hogy világosan elmagyarázza kereskedelmi partnerének néhány tagállam aggodalmát. A vegyi anyagokkal és a toxikus anyagokkal kapcsolatban a magas szintű védelem és a jobb koordináció elérése érdekében kell lépéseket tennünk. Ez

nem csak a kereskedelmi és gazdasági kapcsolatot fogja megkönnyíteni, hanem mindenekelőtt azt is biztosítani fogja, hogy az európai fogyasztókat megvédjük a környezetben és az általuk használt termékekben található toxikus anyagoktól. A konstruktív tárgyalások segíteni fognak annak biztosításában, hogy az EU és az USA közötti kapcsolat fennmaradjon.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, üdvözlendő, hogy a Transzatlanti Gazdasági Tanács ülésére és az EU-USA csúcstalálkozóra (2009. november 2. és 3.) való felkészülésről szóló állásfoglalás a 17. oldalon felszólítja az Egyesült Államokat, hogy egyenlően kezelje az Európai Unió állampolgárait, és hogy minden uniós tagállamot vonjon be a vízummentességi programba.

Ideje, hogy eredménye legyen a Parlament felhívásainak, a Bizottság munkájának és a vízum szempontjából megkülönböztetett tagállamok erőfeszítéseinek. Más különben arra lesz szükség, hogy radikális lépéseket tegyünk, és vízumkövetelményt vezessünk be az amerikai állampolgárokkal szemben. Ideje, hogy végre véget vessünk ennek az egyoldalú kiváltságnak, amelyet Amerika élvez. Az Európai Parlamentnek nem szabad tolerálnia az európai állampolgároknak az USA általi, állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetését. A Parlament álláspontja ebben az ügyben különösen fontos, mert nem minden tagállam-kormány érti meg a vízumviszonyosság elve alkalmazásának szükségességét. Az egyik ilyen kormány a Lengyel Köztársaság-kormány. Az állampolgárok véleménye teljesen más. A lengyelek több mint 61%-a van amelle, hogy bevezessék a belépési vízumot az Egyesült Államok állampolgárai számára. Egy internetes felmérésben 96% volt azoknak a válaszadóknak az aránya, akik egy ilyen intézkedés bevezetése mellett döntenének.

Bízom benne, hogy az elkövetkezendő EU-USA csúcstalálkozó fordulópont lesz, legalábbis a vízumpolitika tekintetében, és hogy az új évben, azaz 2010-ben, az összes uniós tagállam állampolgárai normálisan fognak tudni utazni. Más szóval, remélem, hogy ugyanazt a szabadságot fogják élvezni, mint az összes amerikai állampolgár, akik szabadon utazhatnak bármelyik általuk választott EU-s országba.

10. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0212/2009).

A Tanácshoz a következő kérdéseket intézték.

1. kérdés, előterjesztette **Bernd Posselt** (H-0303/09)

Tárgy: Az emberi jogok Kubában

A Tanács milyennek ítéli a kubai emberjogi helyzetet, különös tekintettel a politikai foglyok kérdésére? Van-e információja arról, hogy Darsi Ferrer kubai orvost és rabtársát, Alfredo Dominguezt milyen – nyilvánvalóan szélsőségesen embertelen – körülmények között tartják fogva?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Természetesen készen állok arra, hogy áttérjünk az USA-ról Kubára és a Posselt úr által feltett, igen komoly ügyre vonatkozó kérdésre. Köszönöm a kérdést, Posselt úr.

A Tanács továbbra is igen aggasztónak tartja a kubai emberi jogi helyzetet, különös tekintettel a polgári és politikai jogokra. A kubai emberek nem élvezhetik a szólásszabadságot és a gyülekezési szabadságot. Nincs szabad sajtó. Az információhoz, köztük az internethez való hozzáférés továbbra is korlátozott; a Kubába irányuló és Kubában történő mozgás szabadságára vonatkozó korlátozások szintén nem változtak. Kubában jelenleg 208 politikai foglyot tartanak fogva. Ez a szám csökkent 2007 óta, akkor 2 034 volt, azonban a foglyok többségét azért bocsátották szabadon, mert letöltötték büntetésüket. A tagállamok havannai missziói tüzetesen ellenőrzik a politikai foglyok listáját, valamint működik egy speciális emberi jogi munkacsoportjuk, ahol a fontos ügyeket megvitatják.

Az emberi jogok védelmezőinek véleménye, valamint a politikai foglyok és családjaik beszámolóí alapján elmondható, hogy a börtönökben tapasztalható körülmények jóval rosszabbak a foglyokkal való bánásmódra vonatkozó, az Egyesült Nemzetek által meghatározott minimumszabályokban foglaltaknál. Egyes foglyok családjaik szerint igen rossz egészségi állapotban vannak, és nem részesülnek megfelelő egészségügyi ellátásban. Több esetben számoltak be kegyetlen és megalázó bánásmódról, többek között a foglyok ütlegetéséről, a megfelelő egészségügyi ellátás megtagadásáról és pszichológiai nyomás alkalmazásáról. Arról azonban nem szólnak a beszámolók, hogy a börtönőrök vagy a rendőrök ellen eljárás indult volna.

A kubai kormány tagadja, hogy lennének politikai foglyok, és sajnálatos módon továbbra is elutasítja azt, hogy független emberi jogi szervezetek nemzetközi ellenőrzést gyakoroljanak az emberi jogok területén. A Tanács Kubával kapcsolatos hozzáállását az 1996-os közös álláspont tartalmazza, amelyet a Tanács 1996 óta évente értékel. 2008 októberében az EU és Kuba megegyezett abban, hogy ismét megkezdik az átfogó politikai párbeszédet. Az uniós politikákkal összhangban ebben a párbeszédben nem csupán a kubai hatóságok, hanem a civil társadalom és a demokratikus ellenzék is részt vesz. A Tanács a közös álláspont 2009-es éves értékelésében különös figyelmet fordít a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok alapelveire.

Az idén júniusban megfogalmazott következtetésekben világosan kijelentettük, hogy ezek a kérdések továbbra is az EU Kubával való viszonyának alapvető prioritásait képezik majd. A Tanács különösen azt sürgette, hogy a kubai kormány feltétel nélkül helyezzen szabadlábra minden politikai foglyot – köztük azokat is, akiket 2003-ban vettek őrizetbe; emellett kifejeztük a foglyokkal és egészségi állapotukkal kapcsolatos aggodalmunkat.

A Tanács ugyanakkor felszólította a kubai hatóságokat arra, hogy a nemzetközi humanitárius szervezetek számára haladéktalanul tegyék lehetővé a kubai börtönökbe történő belépést. Azóta, hogy tavaly megindult a politikai párbeszéd Kubával, az EU minden egyes találkozó alkalmával felvetette a politikai foglyok ügyét. Ahogy azt a Tanács legutóbbi következtetései kimondják, az emberi jogok kérdését minden ehhez hasonló magas szintű találkozón fel kell vetni, és adott esetben a békés demokráciapárti ellenzék képviseltetni fogja magát a látogatások során.

A Tanács azért döntött a Kubával folytatott párbeszéd mellett, mert ez lehetőséget nyújt arra, hogy kölcsönös érdekeket és aggodalmakat érintő lezáratlan ügyeket tárgyaljanak meg – ide tartozik az emberi jogi helyzet is. Azonban továbbra is igen aggasztónak tartjuk a kubai helyzetet, és továbbra is figyelemmel fogjuk kísérni az egyedi eseteket, különös tekintettel a súlyos egészségi állapotban lévő foglyokra.

Ami a tisztelt képviselő által említett egyik fogoly helyzetét illeti, az Európai Unió augusztusban Havannában a svéd elnökség kezdeményezésére kifejezte szolidaritását. A cél az volt, hogy a letartóztatásban lévő Dr Darsi Ferrer családja számára jelezze: az Unió aggasztónak találja azt, hogy a kubai hatóságok nem tartják szem előtt a kubai büntetőeljárási jogot. A másik fogoly, Alfredo Domínguez esetét hasonlóképpen figyelemmel kíséri az elnökség, és szintén megemlíti a Kubával folytatott párbeszéd során. Emellett kapcsolatban állunk a fogoly családjával is.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Elnök asszony, szeretném megköszönni Malmström asszonynak ezt a kiváló, részletes választ.

Brechtmann úr, a nemzetközi emberi jogi bizottság (International Commission for Human Rights) munkatársa részletes információval szolgált számomra a börtönökben tapasztalható körülményekről. Csupán azt szeretném megkérdezni, hogy a Tanács tehet-e kísérletet annak kivizsgálására, hogy az egyes foglyokat milyen körülmények között tartják fogva, illetve hogy hogyan értékeli a kubai fejleményeket az Európai Unióval való viszony terén.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Hivatalosan nem férünk hozzá ilyen jellegű információhoz, de a nemzetközi szervezeteken, nem kormányzati szervezeteken, kapcsolatokon, politikai pártokon stb. keresztül nyerünk – némileg töredékes – információt a politikai foglyok helyzetéről. Tudomásunk van arról, hogy egyes foglyok egészségi állapota igen súlyos. Az ügy előmozdítása érdekében megpróbálunk kapcsolatba lépni a családokkal és a nem kormányzati szervezetekkel, de természetesen az egyik problémánk éppen az, hogy igen kevés kézzelfogható és megerősített információnk van.

További probléma, hogy e foglyok közül sokat bírósági eljárás vagy vádemelés nélkül tartanak fogva. Ez ellentétes a kubai törvényekkel. Jogukban áll megtudni azt, hogy miért vannak börtönben, valamint hogy mivel vádolják őket – ez minden társadalomban alapvető emberi jog, de Kubában, mint tudjuk, ez nem létezik.

A Kubával folytatott párbeszéd természetesen igen problémás, de jelenleg úgy véljük, hogy fontos a döntésünknek megfelelően párbeszédet folytatni, mivel lehetőséget ad számunkra, hogy megpróbáljuk felvenni a kapcsolatot a hatóságokkal, hogy kritikánk szigorú és következetes legyen, valamint hogy felvegyük a kapcsolatot a civil társadalommal és a békés másképp gondolkodókkal. Ezt próbáljuk elérni, és jelen pillanatban ez az a megközelítés, amelyet működőképesnek tartunk. A belátható jövőben véleményem szerint nem áll be drámai változás.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, miniszter asszony, úgy vélem, hogy az emberi jogok területén – és Posselt úr kérdésében e területet érintette – jobban együtt tudunk működni olyan országokkal, amelyekkel politikai és diplomáciai kapcsolatban állunk, valamint amelyekkel pénzügyi tranzakciókat folytatunk. Ezért véleményem szerint meglepő, hogy az Európai Unió és tagállamai passzív vagy elutasító álláspontot képviselnek a Kubai Köztársaságnak az amerikai embargó feloldására vonatkozó logikus, újra meg újra hangoztatott kérésével szemben.

Kérdésem tehát a következő: mi az elnökség véleménye erről a kérdésről, és Önök szerint a tagállamoknak hogyan kellene kezelniük az ügyet, figyelembe véve azt, hogy – amint azzal mindannyian tisztában vagyunk – Kuba október 28-án indítványt terjesztett elő az ENSZ közgyűlésének az amerikai embargó feloldásáról?

Krisztina Morvai (NI). – Az Európai Unió egyik tagállamából, Magyarországról származó békés másként gondolkodó vagyok. A tanácsukat szeretném kérni. Hogyan érhetnénk el, hogy Önök ugyanakkora érdeklődéssel foglalkozzanak a magyarországi emberi jogi helyzettel, mint a kubai emberi jogi helyzettel?

Magyarországon 2006 ősze óta tömeges rendőri brutalitást tapasztalnak a békés tüntetők, és sok politikai foglyot megkínóznak a börtönökben.

Szeretném arra kérni a kubai politikusokat, hogy tárgyaljanak a nevünkben annak alapján, hogy..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Sajnálom, de a beszédidő 30 másodperc, és a kérdés a kubai emberi jogi helyzetre vonatkozik.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Az egész Európai Unió több alkalommal kijelentette, hogy ellenezzük az amerikai embargót és hogy véleményünk szerint nem segíti elő a kubai helyzet jövőbeli rendezését.

Az Európai Unió azt is kijelentette, hogy hajlandók vagyunk szorosabb együttműködést kezdeni Kubával – többek között a kereskedelem területén is –, annak függvényében, hogy Kuba tesz-e előrelépést az emberi jogi helyzet területén.

Jelen pillanatban azonban – tekintettel arra, hogy az emberi jogok és a demokrácia tiszteletben tartása területén nem történt előrelépés, valamint figyelembe véve a politikai foglyok számát – nincs lehetőségünk további haladást elérni ebben a kérdésben. A kubai hatóságok döntésén múlik, hogy megmutassák, akarják-e ezt a viszonyt velünk, valamint hogy tényleges lépéseket tegyenek. Sajnálatos módon eddig nem sok javulás történt.

Elnök. – Hálás lennék, ha a képviselők betartanák a kérdések órájára vonatkozó szabályokat, amelyek kimondják, hogy a kiegészítő kérdések 30 másodpercesek lehetnek, és a megállapított kérdés tárgyára kell vonatkozniuk.

2. kérdés, előterjesztette **Marian Harkin (H-0305/09)**

Tárgy: Az idősekkel szembeni rossz bánásmód

Tekintettel arra, hogy a becslések szerint az idős emberek több, mint 10%-a tapasztal valamiféle fizikai, pszichológiai, pszichikai bántalmazást vagy anyagi jellegű kihasználást otthonában és a gondozó intézményekben egyaránt, valamint arra, hogy a társadalom elöregedése következtében ez a szám emelkedni fog, a svéd elnökség milyen lépéseket tesz annak érdekében, hogy teljesítse vállalt kötelezettségét, miszerint előmozdítja az idősek számára nyújtott ápolási szolgáltatás színvonalának emelését és az idősekkel szembeni rossz bánásmód visszaszorítását célzó európai szintű együttműködést és erőfeszítést?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Harkin asszony olyan kérdést vet fel, amely ma, amikor a népesség egyre nagyobb százaléka egyre idősebb, igen lényegbevágó. Az e téren tett intézkedések elsősorban nemzeti hatáskörbe tartoznak; a Közösség csupán támogathatja és kiegészítheti a tagállamok munkáját.

A svéd elnökség azonban szeretne figyelmet szentelni a kérdésnek, és minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy javítsuk az idősek ápolásának színvonalát, és fellépjünk az idősekkel szembeni rossz bánásmóddal kapcsolatos problémákkal szemben. Itt szeretném felhívni figyelmüket arra a konferenciára, amelyet az egészséges és méltóságteljes öregkorról tartottak Stockholmban egy hónappal ezelőtt. A konferenciára 160-an érkeztek 27 országból; igen magas volt a részvétel. A Bizottság, a tagállamok, az egészségügyi és szociális minisztériumok tisztviselői, valamint az önkéntes szervezetek is jelen voltak.

E konferenciák éppen a tisztelt képviselő által felvetett problémákra próbáltak választ adni: hogyan kezelhetjük azt a helyzetet, hogy idős állampolgáraink szükségleteinek kielégítése érdekében az egészségügyi és ápolási ágazatok közötti szorosabb együttműködésre van szükség? Az elnökség szándéka, hogy a Tanács fogadjon el következtetéseket a kérdésre vonatkozóan november 30-án, a Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogysztóvédelmi Tanács ülésén. Az előzetes következtetésekben az egészséges és méltóságteljes öregedés területén próbálunk mélyebb és szorosabb együttműködést előmozdítani, ideértve a tagállamok közötti információcsere révén megvalósuló együttműködést. A Bizottságot arra is ösztönözzük, hogy készítsen cselekvési tervet az idősek méltósága, egészsége és életminősége kapcsán.

Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a Tanács idén júniusban – szem előtt tartva az idős emberek különleges szükségleteit – éppen azzal a szándékkal fogadta el a „Egyenlő esélyeket a férfiak és a nők számára: aktív és méltóságteljes öregkor” című következtetést, hogy elősegítse az idősek számára nyújtott otthoni ápolás minőségének biztosítását.

Ami ezen belül az idősekkel szembeni rossz bánásmódot illeti, a 2000/78/EK tanácsi irányelv tiltja az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetést a munkahelyeken. A Bizottság azt javasolta, hogy az irányelv nyújtotta védelmet ki kell terjeszteni egyéb területekre is, például a szociális biztonságra, az egészségügyi ellátásra, a társadalmi juttatásokra, az oktatásra, az árukhoz és a szolgáltatásokhoz való hozzáférésre, a lakásszolgáltatásra, és így tovább.

A javaslat számos olyan elemet tartalmaz, amely az idősekkel szembeni rossz bánásmód kérdését is érinti: magában foglalja az otthoni ápolást, az intézményen belüli ellátást, valamint az egészségügyi ellátás szolgáltatásait. Tiltja a zaklatást, mint a hátrányos megkülönböztetés egyik formáját, amelynek fogalom meghatározása a következő: olyan nemkívánatos magatartás, amely olyan hatást vált ki, amely „sérti valamely személy méltóságát, és megfélemlítő, ellenséges, lealacsonyító, megalázó vagy sértő környezetet teremt.”

A javaslatot jelenleg vitatja meg a Tanács; az Európai Parlament már közzétett egy véleményt. A javaslat elfogadásához a Tanács egyhangú döntése szükséges. Természetesen nem borítékolhatjuk a Tanácsban folyó vita eredményét, de mindazonáltal szeretném elmondani, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk azon törvény bevezetése érdekében, amely az idősekkel szembeni rossz bánásmód és bántalmazás minden formáját megszünteti – és ez teljes összhangban áll az Európai Parlament által közzétett véleménnyel.

Magától értetődő, hogy szilárd meggyőződésünk: senkinek sem lenne szabad zaklatást vagy rossz bánásmódot elszenvednie, és különösen az időseknek nem, akik gondozásra szorulnak.

Marian Harkin (ALDE). – Malmström elnök asszony, köszönöm megfontolt válaszát. A Bizottság 2008-as közleménye szerint a források, a képzés, valamint az ápolóknak nyújtott támogatás terén már megvalósultak a megfelelő feltételek. Teljesen egyetértek ezzel, és azzal is tisztában vagyok, hogy a kérdés nemzeti hatáskörbe tartozik.

Vannak azonban olyan területek, ahol az EU tud segíteni. Az egyik ilyen terület azzal kapcsolatos, hogy a jelenség átnyúlik a határokon. Szerettem volna megtudni, hogy mi a véleménye a határokon átnyúló, az egészségügyi szakértőkre, jelen esetben az ápolókra vonatkozó információcsere formális struktúrájának bevezetéséről.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Köszönöm a képviselőnek ezt a javaslatot. Először hallok erről; jó kezdeményezésnek tűnik, de az illetékes miniszterek hatáskörébe kell utalnom, és a vitafolyamat tárgyává kell tennem. Talán a későbbiekben visszatérhetünk a kérdésre.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az Európai Unió népessége idősödő népesség. Az idős embereknek különleges körülményekre van szükségük az orvosi szolgáltatás terén, valamint az épületek és a tömegközlekedés számukra megfelelő felszerelésének biztosítása terén is. Svédországban komoly hagyománya van a szociálpolitikának. Milyen javaslatokat vitatnak meg a többi tagállammal annak érdekében, hogy az idős emberek életkörülményei az egész Európai Unióban javuljanak?

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony, Harkin asszony igen fontos kérdést tett fel, és Ön igen jól megválaszolta azt. Azonban szeretném kibővíteni a kérdés tárgyát azzal a megjegyzéssel, hogy manapság az a meglátás, hogy az életkor miatti hátrányos megkülönböztetés a 65 év felettieket sújtja. Lehetségesnek tart-e egy olyan javaslatot, hogy az egész Unióban emelkedjen vagy legyen rugalmasabb a nyugdíjkorhatár, és hogy a jelenleg legelterjedtebb állandó nyugdíjat váltsa fel a lépcsőzetes nyugdíj? Ez igen nagy mértékben javítaná az idősek életminőségét és nagyobb tiszteletet biztosítana számukra.

Elnök. – Úgy vélem, hogy ez némileg túlmutat a kérdés témakörén, de a miniszter döntésére bízom, hogy válaszol-e.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – A tisztelt képviselő első kérdésére a válaszom „igen”, különösképpen azért, mert ezeket a kérdéseket meg kell vitatnunk.

A trió – a francia, a cseh és a svéd elnökség – megegyezett abban, hogy intenzívebbé teszi az egészséggel és az idős emberekkel kapcsolatos kérdésekkel foglalkozó párbeszédet. Például megrendezésre került egy, az Alzheimer-kórral foglalkozó konferencia; a másik konferencia, amelyet már említettem és amelyet egy hónappal ezelőtt tartottak, az idősekkel szembeni méltóságteljes bánásmód kérdését tárgyalta. Lehetőség volt a kérdés megvitatására; a következtetéseket a Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács ülésén, november végén tárgyalják, és természetesen az Európai Parlament jelentését is mérlegelik majd.

Ami a nyugdíjkorhatárt illeti, arról minden tagállam maga határoz, azonban a lisszaboni stratégiáról – ezúttal nem a szerződésről – folytatott viták során, ahol azt tárgyaljuk, hogy milyen módon lehet fokozni a növekedést, a fejlődést és a foglalkoztathatóságot, valamint megvitatjuk a ránk váró demográfiai kihívást, természetesen átgondoljuk ezt a kérdést is. Megfontoljuk azt, hogy hogyan lehetne felhasználni az idősök hozzáértését és tapasztalatát, valamint megkíséreljük megtalálni annak módját, hogy hogyan lehetne az időseket a munkaerő részeként megtartani. Nem a Tanács dönt arról, hogy pontosan melyik életkorban történjen ez meg; ehelyett arra ösztönzi a tagállamokat, hogy teljes mértékben használják ki munkaerejüket.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette **Olle Schmidt** (H-0310/09)

Tárgy: Dawit Isaak svéd újságíró bebörtönzése Eritreában

A svéd médiában közzétett jelentések szerint a 2001-ben Eritreában bebörtönözött Dawit Isaak svéd állampolgárt átszállították egy másik eritreai börtönbe. Ezt a börtönt a jelek szerint senki nem hagyta el még élve. Dawit Isaakot ez a haramiarezsím szörnyű körülmények között tartja fogva immár nyolc éve, anélkül, hogy tájékoztatták volna arról, hogy miért börtönözték be ilyen brutális módon és miért szakították el családjától, barátaitól és munkájától. A Dawit Isaak kiszabadítására tett kísérletek eddig sikertelenek voltak. Az EU-nak többet kell tennie. Isaak az EU állampolgára is. Ha nem történik semmi, fennáll annak a veszélye, hogy Isaak úgy hal meg, hogy sem Svédországnak, sem az EU-nak nem sikerül még arról sem meggyőzni az eritreai elnököt, hogy komolyan tárgyaljon az ügyről.

A svéd elnökség mit szándékozik tenni annak érdekében, hogy Dawit Isaak ügyét a legmagasabb uniós szintig elvigye?

Indokolt-e, hogy Eritrea segílyt kap az EU-tól, annak ellenére, hogy ilyen vérlázító módon semmibe veszi az alapvető emberi jogokat?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Nyolc éve történt, hogy a svéd-eritreai származású újságírót, Dawit Isaakot letartóztatták és bebörtönözték Eritreában. Jelenleg tárgyalás és vádemelés nélkül tartják fogva. Sem családja, sem a svéd hatóságok vagy a nemzetközi emberi jogi szervezetek nem kaptak engedélyt a meglátogatására.

Sajnálatos módon Eritreában az utóbbi években semmi jele nem volt annak, hogy javult volna az emberi jogi helyzet. A felelősség teljes mértékben az eritreai kormányt terheli. Az EU igen aggasztónak tartja, hogy Eritrea sorozatosan megszegi az emberi jogokkal kapcsolatos, a nemzeti és a nemzetközi jogban foglalt kötelezettségeit.

Különösen aggodunk a politikai foglyok helyzete és a szólásszabadság hiánya miatt. Az EU már többször követelte minden, Eritreában fogva tartott politikai fogoly (köztük természetesen Dawit Isaak) feltétel nélküli szabadon bocsátását. 2009. szeptember 18-án az elnökség, az Európai Unió nevében eljárva, igen egyértelmű nyilatkozatot adott ki, amelyben megismételtük követelésünket, hogy minden politikai foglyot feltétel nélkül bocsássonak szabadon, és kijelentettük, hogy Eritrea lépéseivel egyértelműen megszegi az általa is ratifikált, „A polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya” című ENSZ-dokumentumban foglalt kötelezettségeit.

Dawit Isaak ügye sajnálatos módon nem oldódott meg, és továbbra is az egyik legfontosabb prioritás az EU, a svéd elnökség és a svéd kormány számára. Nem hagyunk fel az erőfeszítéssel mindaddig, amíg Dawit Isaakot humanitárius alapokon szabadon nem engedik, és vissza nem térhet családjához. Biztosíthatom Önöket afelől, hogy Aszmarában a legmagasabb szintig elvisszük ügyét és fogolytársainak helyzetét.

Az emberi jogok kérdése az EU és Eritrea viszonyának kulcsfontosságú eleme. Készen állunk arra, hogy segítsük az eritreai kormányt abban, hogy javítsa az emberi jogi helyzetet. A segítség nyújtás feltételeit a cotonou-i megállapodás rendelkezései szabályozzák és határozzák meg. A megállapodás kiterjed az emberi jogokra, valamint a változást előidéző nyomásgyakorlás érdekében folytatott politikai párbeszédre is. Olyan folyamatról van szó, amely kétségbeejtően lassan halad, de reméljük, hogy ezzel az eszközzel segíthetjük az előrelépést.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Nem szükséges további részleteket közölnöm Dawit Isaak tragikus ügyéről. Arról is tudok, hogy Malmström asszony határozottan elkötelezte magát az ügy mellett.

Tudomásom szerint Dawit Isaak az egyetlen uniós polgár, akit a szólásszabadság gyakorlásáért börtönöztek be. Vajon az EU-nak nem kellene közösen fellépnie és közzétenni egy együttes nyilatkozatot Dawit Isaak ügyében? Vajon a Tanácsnak nem kellene foglalkoznia a különleges nyilatkozat kérdésével? Talán Malmström asszonynak vagy valaki másnak Eritreába kellene utaznia, és meg kellene kísérelnie találkozni Dawit Isaakkal és Isaias Afewerki elnökkel. Remélem, hogy ez meg fog történni, mert véleményem szerint teljes mértékben elfogadhatatlan, hogy az Európai Unió egy állampolgárát éveken át tárgyalás nélkül tartsák fogva, miközben a jelek szerint súlyos beteg, és talán annak a veszélye is fennáll, hogy meghal a börtönben.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Schmidt úrnak annyit szeretnék mondani, hogy osztom amiatt érzett súlyos aggodalmát és csalódottságát, hogy ez a helyzet már évek óta fennáll, és hogy nem tudunk kapcsolatot teremteni az eritreai hatóságokkal. Bizonyos vagyok abban, hogy Schmidt úr és a többi képviselő látta az eritreai jelentéseket, és meghallgatta az elnökkel készített interjúkat. Az elnökkel nem könnyű bánni, és Eritreában igen elterjedtek a túlkapások.

Továbbra is dolgozunk minden olyan csatornán keresztül, amelyről tudomásunk van, azonban a börtönbe nem juthatunk be. Nem állt módunkban meglátogatni Dawit Isaakot, és nem tudunk semmit az állapotáról. Természetesen nem zárjuk ki azt a lehetőséget, hogy odalátogassunk, amennyiben úgy véljük, hogy ez a lépés előremozdíthatja az ügyet. Azonban jelenleg semmiféle ígéret nincs a birtokunkban arra nézve, hogy meglátogathatjuk őt, tárgyalhatunk ügyéről, vagy találkozhatunk Eritreában tartózkodó családjával. A helyzet rendkívüli csalódottságra ad okot. Igen egyértelmű nyilatkozatot tettünk. Ahogy Schmidt úr mondta – és tudomásom szerint is – Dawit Isaak az egyetlen Európai Unióból származó politikai fogoly, akit jelenleg is fogva tartanak, és több eszközzel azon dolgozunk, hogy fokozzuk az eritreai hatóságokra gyakorolt nyomást, és megértessük velük: Dawit Isaakot és a többi politikai foglyot szabadon kell bocsátani, ha másért nem is, hát azért, hogy az ország betartsa az általa is ratifikált egyezményekben foglaltakat. Azonban ezzel az országgal igen nehéz normális párbeszédet folytatni.

Elnök. – Nincs további kiegészítő kérdés, így rátérünk a következő kérdésre.

4. kérdés, előterjesztette **Anna Hedh** (H-0312/09)

Tárgy: Az EU alkohollal kapcsolatos stratégiája

Csaknem három éve annak, hogy elfogadtuk az EU alkohollal kapcsolatos stratégiáját. A tervek szerint a stratégiát 2009 nyaráig kell értékelni. Sajnálatos módon úgy tűnik, hogy az értékelést elnapolták. Svédország mindig is fontosnak tartotta az alkohollal kapcsolatos kérdéseket, és az EU-val való együttműködés terén prioritásnak tekinti azokat.

Tesz-e lépéseket a svéd elnökség annak érdekében, hogy biztosítsa a stratégia haladéktalan értékelését? Ha igen, pontosan mikor?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm, Hedh asszony. Először is szeretném emlékeztetni arra, hogy a svéd elnökség az alkohol és az egészség kérdésének kiemelt fontosságot tulajdonít, mint azon uniós stratégia fontos részének, amelynek célja, hogy segítse a tagállamokat az alkohollal kapcsolatos ártalmak csökkentésében.

Ehhez kapcsolódóan már három nagyobb eseményt szerveztünk. Az első volt az egészségügyi miniszterek júliusi informális találkozója Jönköpingben, ahol különös figyelmet szenteltek a szeszes italok értékesítésének és forgalmazásának, valamint annak, hogy mindez hogyan befolyásolja a fiatalok alkoholfogyasztási szokásait. A második esemény a szeptember 21–22-én Stockholmban megrendezett, az alkohol és az egészség témájával foglalkozó szakértői konferencia volt, amelynek célja, hogy az alkohollal kapcsolatban egy fenntartható, hosszú távú és átfogó stratégiát támogasson az EU-ban. A konferencián több, mint 450 ember vett részt; tulajdonképpen minden tagállamból érkeztek résztvevők, és határozottan támogatták, hogy a svéd elnökség prioritássá tette az alkohol és az egészség kérdését.

A harmadik esemény a szeptember 23-i globális szakértői ülés volt, amely az alkohol, az egészség és a társadalmi fejlődés témájával foglalkozott. Az eseményt a svéd elnökség a Svéd Nemzetközi Fejlesztési Együttműködési Ügynökséggel és a norvég Egészségügyi és Gondozási Szolgáltatások Minisztériumával együttműködésben szervezte, és az Egészségügyi Világszervezet szponzorálta. A cél az volt, hogy az Egészségügyi Világszervezet közgyűlésének jövő májusi találkozásán létrejöhessen egy globális stratégia. Ezen a találkozón új megállapításokat közöltek a káros alkoholfogyasztás, a társadalmi fejlődés és a fertőző betegségek (például a HIV/AIDS és a tuberkulózis) terjedése közötti kapcsolatról – ez egy igen fontos összefüggés, amelynek figyelmet kell szentelni.

Arra a kérdésre tehát, hogy a svéd elnökség tesz-e lépéseket annak érdekében, hogy a stratégia haladéktalanul értékelésre kerüljön, a válasz: igen. Fontos lépés volt, hogy 2006-ban az EU-ban elfogadtak egy stratégiát. A stratégia elfogadásával a Bizottság elismerte, hogy az alkohol az EU állampolgárainak egészségét befolyásoló kulcsfontosságú tényezők egyike, valamint azt, hogy a veszélyes és káros alkoholfogyasztás elleni fellépés az EU felelőssége. Ezt megerősítette az EU összes egészségügyi miniszterének a 2006 novemberében elfogadott következtetéseiben megnyilvánuló támogatása.

2007. január 1. óta a Bizottság nyomon követte az alkoholfogyasztásra és az alkohollal kapcsolatos ártalmakra jellemző tendenciákat, valamint az EU politikájának változásait. Jóllehet sok területen volt tapasztalható változás, az eltelt idő rövidsége miatt nem mérhető fel az alkoholpolitikára és az alkoholfogyasztási szokásokra gyakorolt teljes hatás. A Bizottság első jelentése, amelyet néhány héttel ezelőtt, egy szakértői konferencián nyújtottak be, az EU alkoholstratégiájával kapcsolatos állapotjelentés volt. Ez egy időközi jelentés, amelyet egy 2012-ben benyújtandó zárójelentés követ majd.

Az elnökség természetesen áttekinti majd ezt az állapotjelentést, és figyelembe veszi az alkohollal és az egészségről szóló szakértői konferencia eredményeit. Nyomon fogjuk követni a fejlődést. Több új tanulmány elkészítését finanszíroztuk annak biztosítása céljából, hogy az alkohol kérdése továbbra is prioritást élvezzen az EU napirendjén. Az egyik általunk finanszírozott tanulmány a szeszes italok forgalmazásának fiatalokra gyakorolt hatását vizsgálja; egy másik tanulmány 10 tagállamban vizsgálja az alkohol idős emberekre gyakorolt hatását; egy másik pedig a határokon átnyúló kereskedelem nemzeti alkoholpolitikára gyakorolt hatásával foglalkozik.

Az alkohollal és az egészségről szóló előzetes következtetéseinkben – amelyeket jelenleg az Tanács munkacsoportja vitat meg – foglalt javaslatunk értelmében a Bizottságot ösztönözni kell arra, hogy kezdje meg az alkohol és egészség kérdésehez kapcsolódó munka következő szakaszába tartozó prioritások elemzését és meghatározását, és hangsúlyozza, hogy a 2012 utáni időszakra kell figyelmet fordítanunk, amikor megtörténik az értékelés és lezárul a jelenlegi alkoholstratégia. Az elnökség e vita alapján szándékozik elfogadni a Tanács következtetéseit és támogatni az alkoholstratégiát 2009 decemberében.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Malmström asszony, tudom, hogy az elnökség több konstruktív konferenciát tartott és hogy sok időt szánt a kérdésre.

Kérdésem konkrétan az alkoholstratégiára vonatkozott, mivel ezt a kérdést már körülbelül hat hónappal ezelőtt is feltettem. Akkor azt a választ kaptam, hogy az alkoholstratégia még a nyár előtt értékelésre kerül. Ezért vettem fel a kérdést, mivel a téma nem jelent meg a napirenden.

Sok minden történt azóta, hogy a svéd elnökség 2001-ben javasolt egy alkoholstratégiát az EU számára. A stratégiát 2006-ban fogadták el, és azóta sok minden történt. Egyes tagállamok például megemelték a korhatárt, mások növelték az alkoholra kivetett adót, mások pedig csökkentették a megengedett véralkohol-koncentráció felső értékét. Ennek nagyon örülök. Örömmel fogadtam volna, ha a svéd elnökség kissé többet tesz a reklámok ügyében, de mindenképpen örülök annak, hogy a reklámok, az alkohol és a fiatalok kérdéséről elkészült egy tanulmány.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm támogatását. Valóban megpróbáltuk felhívni a figyelmet erre a témára, amely természetesen egy keretrendszer, amelyben az EU működhet: konferenciákat szervezhet, tanulmányokat készíttethet, ütemterveket határozhat meg annak biztosítására, hogy minden ügyben történjen előrelépés, valamint biztosíthatja a jövőbeli elnökségek bevonását. Örülök annak, hogy sikerült eloszlatni néhány nyilvánvaló félreértést. A cél az volt, hogy elkészüljön egy időközi jelentés, amely természetesen épp oly fontos, és amelyet majd áttekintünk és elemzünk, de a végső értékelés 2012-ben történik meg. Addig is rengeteg a tennivalónk, és csak megerősíteni tudom azt, hogy sok tagállam igen sok mindent megtesz, mivel minden tagállam minden polgárának figyelmét felhívták az alkoholfogyasztás egészségre gyakorolt hatására.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Miniszter asszony, a közúti halálesetek száma ugyan csökken, de a jövő évre mégsem sikerül elérnünk nagyra törő céljainkat. Ennek elsősorban az alkohol az oka. Egyes országokban megdöbbentően magas az öngyilkosságok száma, és ennek oka szintén az alkohol.

Nem gondolja, hogy az egész unióban követnünk kellene Svédország példáját és megerősíteni az alkoholfogyasztásra vonatkozó, már amúgy is szigorú intézkedéseket? A fogyasztást különösen a fiatalok esetében kell korlátozni. Svédországnak szándékában áll ilyen kezdeményezést tenni?

Catherine Stihler (S&D). – Szeretném felhívni a miniszter asszony figyelmét arra, hogy Skóciában, az általam képviselt választókerületben most folyik vita az alkoholos termékek legalacsonyabb áráról. Szerettem volna élni a lehetőséggel, és megkérdezni a miniszter asszonytól, hogy a Tanácsban folyik-e bármilyen vita az alkoholos termékek legalacsonyabb áráról. Skóciában éppen intenzív vita folyik, és kíváncsi lennék a Tanács véleményére, vagy hogy tárgyalja-e egyáltalán ezt a kérdést.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Az EK alkoholstratégiájának prioritást élvező öt témája közül az egyik éppen az alkohollal kapcsolatos közúti balesetek okozta sérülések és halálesetek számának csökkentése. Ez – ahogy azt a tisztelt képviselő mondta – igen nagy probléma, hatalmas szenvedéssel jár, és gazdasági jellegű költségei is vannak.

A Tanács ajánlotta, hogy a tapasztalatlan és a hivatásos gépkocsivezetők esetében egyaránt csökkentsék a legnagyobb megengedett mértéket, és hogy a már ezeket alkalmazó országok ne enyhítsenek a jelenlegi szabályokon. Létezik ezzel kapcsolatban ajánlás, és a tagállamokkal együtt dolgozunk ezen.

Sok tagállam már alkalmazta ezeket az ajánlásokat, és ismeretterjesztő tevékenységeket végeznek, amelyek keretében megvitatják a kérdést.

Nem tudok arról, hogy az árakról jelenleg folya megbeszélés. Elképzelhető, hogy igen. Információt kérek majd kollégámtól, az ügyért felelős egészségügyi minisztertől, de nem hiszem, hogy ezt a kérdést jelenleg tárgyalják.

Számos más, alkohollal kapcsolatos kérdés van, amelyet jelenleg is nyomon követnek; de jelen pillanatban ezt a kérdést valószínűleg nem, mivel – természetesen – nem tartozik az EU hatáskörébe.

Elnök. – 5. kérdés, előterjesztette **Justas Vincas Paleckis (H-0316/09)**

Tárgy: A gázvezetékekkel kapcsolatos környezetvédelmi kérdések

Az Európai Unió nagy figyelmet szentel az EU-ba irányuló gázszállítást szolgáló új gázvezetékekkel (Nabucco, Északi Áramlat, Déli Áramlat) kapcsolatos környezetvédelmi kérdéseknek. Az Északi Áramlat gázvezeték, amely a Balti-tenger fenekén halad, különleges projekt mind méretét, mind pedig a balti régióra gyakorolt környezeti hatását tekintve.

A svéd elnökség szerint a gázvezetékek megépítése milyen veszélyt jelent a környezetre nézve, és milyen lépéseket lehet tenni ezek elhárítására?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Az Északi Áramlat – méretét és lehetséges következményeit tekintve – a balti-tengeri térség egyedülálló projektje. A Tanács tisztában van az Északi Áramlat gázvezeték-projektrel kapcsolatos környezetvédelmi vonatkozású aggályokkal, és részleteiben tudomásul vette az Európai Parlament tavaly júliusban elfogadott állásfoglalását az Oroszországot és Németországot összekötő, tervezett balti-tengeri gázvezeték környezeti hatásairól.

Az EU minden tagállama és az Európai Közösség aláírta az Egyesült Nemzetek 1991-es espoo-i egyezményét. Ez az egyezmény a határokon átnyúló környezeti hatásvizsgálatokról szól. Az egyezmény több olyan lényeges kötelezettséget tartalmaz, amelyek az aláírók számára kötelező érvényűek; ennek célja éppen annak biztosítása, hogy olyan környezeti hatásvizsgálat készüljön, amely az adott projektben résztvevő többi féllel folytatott konzultációt is magában foglalja.

A hatás, amelyet az Északi Áramlat projekt az érzékeny balti-tengeri környezetre gyakorol, kulcsfontosságú, és igen alaposan kell megvizsgálni. Érintettek lehetnek a Natura 2000 területek, valamint olyan térségek, ahol bányák vannak vagy ahol vegyi lőszeret helyeztek el. Az üledék szétterjedése hatással lehet a tengeri növény- és állatvilágra, valamint a halászati ágazatra is. A gázvezeték fontos hajózási útvonalak közelében halad el, ami szintén veszélyeztetheti a környezetet és a biztonságot.

A Balti-tenger menti államok mindegyike már három éve dolgozik az espoo-i egyezmény keretein belül annak meghatározásán, hogy ezek a kötelezettségek mennyiben vonatkoznak a projekt kivitelezésének módjára.

A Tanács mindenesetre szeretné hangsúlyozni, hogy az Északi Áramlat magánvállalkozás. Az e projektért felelős szereplőknek kell biztosítaniuk azt információt, amely alátámasztja azt, hogy a projekt során betartják a vonatkozó jogszabályokat, mégpedig az érintett tagállamok ellenőrzése alatt.

A Tanács tehát nem fűzhet megjegyzést az Északi Áramlat projekthez olyan módon, amelyet a nemzeti jogi eljárásba történő beavatkozásként lehetne értelmezni.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Miniszter asszony, köszönöm ezt az igen átfogó választ. Egyértelmű, hogy a kérdés nagyban érinti Svédországot, annál is inkább, mert Svédország balti-tengeri ország. Egyetlen dolgot szeretnék csak hangsúlyozni: azt, hogy sosem fordíthatunk túl sok figyelmet az ilyen kérdésekre. Szeretném, ha kimondanák, hogy valószínűleg ez a helyzet, és hogy svéd elnökség alatt folyamatosan alapos figyelemmel kíséri majd az ügyet, és megteszi a szükséges lépéseket.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt képviselők, biztosíthatom Önöket afelől, hogy Svédország ezt teszi. Éber figyelemmel kísérjük a Balti-tenger érzékeny környezetének ügyét; ezt a környezetet természetesen bármilyen, kivitelezésre kerülő projekt veszélyezteti. Ezért e projektnél igen szigorú természetvédelmi követelményeket vezettünk be; a projektet jelenleg különböző illetékes hatóságok ellenőrzik és vetik alapos vizsgálat alá. A projekt nem svéd területre van hatással, hanem Svédország gazdasági övezetére, és ezért körülbírt módon felhívtuk a figyelmet arra, hogy a nemzetközi egyezményekre – köztük az espoo-i egyezményre – alapulnak azok az álláspontok, amelyeket elfogadni készülünk. Nem szabad politikai vagy gazdasági jellegű döntéseket hoznunk. A svéd államnak ezt áll módjában megvizsgálni, és pontosan ezt tesszük.

Elnök. – 6. kérdés, előterjesztette **Silvia-Adriana Ticau** (H-0318/09)

Tárgy: A munkaerő tagállamok közötti szabad áramlását gátló akadályok megszüntetése.

A Tanács svéd elnöksége felismerte, hogy a jelenlegi gazdasági válságban elsőrendű prioritás az, hogy a tagállamok képesek legyenek közösen reagálni a kihívásokra és megoldásokat találni a gazdasági és pénzügyi válság leküzdésére, és mindenekelőtt csökkenteni a munkanélküliséget és enyhíteni annak káros társadalmi következményeit. A 2004. május 1-jén vagy azután csatlakozott tagállamokból származó dolgozók szabad mozgását gátló akadályok korlátozzák az adott országok polgárainak jogait, valamint feketemunkához és szociális dömpinghez vezethetnek. Ezen akadályok eltávolítása azt jelenti, hogy a migráns munkavállalók az állampolgárokéhoz hasonló védelmet élveznek. Tekintve azt, hogy a svéd elnökség elkötelezte magát az uniós munkaerőpiacra vonatkozó aktív politika, valamint az alkalmazkodóképesség és a mobilitás fokozása mellett, meg tud-e nevezni a Tanács olyan konkrét intézkedéseket, amelyek megszüntetik a 2004. május 1-jén vagy azután csatlakozott tagállamokból származó dolgozók szabad mozgását gátló akadályokat?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) A Tanács hangsúlyozni szeretné, hogy a személyek szabad mozgása a közösségi jogszabályok által biztosított alapvető jogok egyike, és magában foglalja az unió polgárainak jogát arra, hogy egy másik tagállamban éljenek és dolgozzanak.

2009. március 9-én tartott ülésén a Tanács felhívást intézett azokhoz a tagállamokhoz, amelyek jelenleg is alkalmazzák a szabad mozgást akadályozó átmeneti szabályokat. Akkor a hozzáférhető információkból kiindulva a Tanács azt mondta, hogy e tagállamoknak meg kell fontolniuk, hogy továbbra is alkalmazni kívánják-e ezeket a korlátozásokat. A tagállamokat arra is ösztönözték, hogy a harmadik szakaszban oldják fel a korlátozásokat abban az esetben, ha az érintett tagállamban nem azonosítható a munkaerőpiacot sújtó komoly zavar, vagy annak veszélye.

A Tanács azt is jelezte a tagállamok felé, hogy az EU-n kívülről érkező munkaerővel szemben előnyben kell részesíteni a tagállamokból érkező polgárokat, és hogy az átmeneti időszakokban is biztosítani kell az új tagállamból származó azon polgárok védelmét, akik már letelepedtek egy tagállamban és ott alkalmazásban állnak. A családtagok jogait szintén a korábbi csatlakozásokkal kapcsolatos gyakorlatnak megfelelően vettük figyelembe.

A Tanács hangsúlyozta a különbségtételt és a rugalmasságot, mint a munkaerő szabad mozgására vonatkozó szabályok fontos elemeit. A tagállamok kijelentették, hogy kísérletet tesznek arra, hogy a nemzeti jogszabályoknak megfelelően nagyobb hozzáférést biztosítsanak a munkaerőpiachoz az érintett új

tagállamokból érkező polgárok számára, azzal a céllal, hogy a közösségi jogszabályoknak megfelelően felgyorsítsák a jogszabályaik közelítésének folyamatát.

2008 novemberében a Bizottság közzétett egy közleményt a munkaerő szabad mozgásának hatásáról az EU bővítésével összefüggésben. A Tanács hangsúlyozza, hogy a Bulgáriából, Romániából és a 10 tagú EU államaiból érkező munkavállalók hozzájárultak a fogadó országokra jellemző nagyobb munkaerő-igény kielégítéséhez, és ezzel jelentős mértékben elősegítették a hosszan tartó gazdasági növekedést. A rendelkezésre álló bizonyítékok azt mutatják, hogy a bővítést követően az EU-n belüli mobilitás nem vezetett komoly munkaerő-piaci zavarokhoz, valamint hogy valószínűtlen az is, hogy jövőben ilyen következményei lennének.

A Tanács azt is megjegyzi, hogy az EU-n belül a mobilitás mértékét és irányát inkább az általános munkaerő-kínálat és -kereslet szabja meg, semmint a munkaerőpiachoz való hozzáférést korlátozó szabályok. A Bizottság azt a következtetést vonja le, hogy a tagállamok által alkalmazott korlátozások késleltethetik a munkaerő-piaci alkalmazkodást, és éppenséggel növelhetik a be nem jelentett munka elterjedtségét.

A munkaerő szabad mozgása fontos prioritás az Európai Unió számára. A munkaerő mozgása elősegíti a munkahelyteremtést, és ennek köszönhetően a gazdaság még gazdasági válság idején is képes alkalmazkodni. A munkavállalók mozgása ugyanakkor segít a társadalmi marginalizálódás és a szegénység visszaszorításában.

Ami a tisztelt képviselő által említett, szabad mozgásra vonatkozó átmeneti időszakot illeti, a tagállamoknak jogukban áll az átmeneti időszak harmadik szakasza végéig fenntartani a korlátozásokat. Azonban a Tanács úgy véli, hogy az Európában jelenleg tapasztalható gazdasági válságot nem szabad az átmeneti szabályok folytatódó alkalmazásának indoklására használni. A munkaadók számára adott esetben még az alacsony munkaerő-kereslet időszakaiban is nehéz saját országukból származó munkavállalókkal betölteni az állásokat.

A Tanács rendszeresen felülvizsgálja az átmeneti rendelkezések kérdését. Legutóbb ez a 2009 júniusában megtartott ülésén történt meg, amikor a Tanács tudomásul vette a Bizottság tájékoztatását a szabad mozgás hatásáról az EU bővítésével összefüggésben. A Bizottság tájékoztatta a Tanácsot, hogy 2009. május 1-jéig a 15 tagú EU államai közül három értesítette a Bizottságot komoly munkaerő-piaci zavarokról vagy ilyen zavarok veszélyéről. Németország és Ausztria továbbra is korlátozza a munkaerőpiachoz való hozzáférést azzal, hogy továbbra is megköveteli a munkavállalási engedélyt, míg az Egyesült Királyság *ex post* regisztrációs rendszert alkalmaz, amelynek értelmében a munkavállalók megkezdhetik a munkát, de 30 napon belül regisztráltatniuk kell magukat.

A Bizottság a Tanácsnak nyújtott tájékoztatásában azt is kimondta, hogy biztosítani szándékozik a csatlakozási szerződés rendelkezéseinek betartását, és hogy fenntartja a jogot arra, hogy a korlátozásokat továbbra is alkalmazó tagállamoktól felvilágosítást kérjen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Szeretném megkérdezni, hogy a svéd elnökség napirendjének részeként szerepel-e az ütemtervükben olyan intézkedés, amelynek a célja az lenne, hogy a munkaerő szabad áramlását gátló akadályokat fenntartó tagállamokat továbbra is megpróbálják meggyőzni arról, hogy oldják fel ezeket a korlátozásokat. Második kérdésem az, hogy szándékukban áll-e a munkaerő szabad áramlását gátló akadályok megszüntetéséről szóló javaslatot a svéd elnökség következtetéseibe beleilleszteni.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Szeretnék köszönetet mondani a tisztelt képviselőnek. A jelenlegi trió (a francia, a cseh és a svéd elnökség) minden tagja alátámasztva látja azon következtetéseit, miszerint a bővítés nagy haszonnal járt az EU-ra nézve, gazdasági fejlődéshez vezetett, és semmi jel nem mutat arra, hogy súlyos gazdasági zavarok álltak volna be.

Meghatározott mechanizmusokkal rendelkezünk az átmeneti szabályok rendszeres, a Bizottsággal közösen végzett felülvizsgálatára vonatkozóan. E felülvizsgálatok között természetesen felhívhatjuk a tagállamokat arra, hogy tegyék meg a diszkriminatív jogszabályok megszüntetéséhez szükséges intézkedéseket és biztosítsák, hogy az egész EU-ban kihasználásra kerül a szakképzett munkaerő, azonban a kérdés tisztán jogi aspektusaival a Bizottsággal együtt foglalkozunk. Ahogy már említettem, idén már végeztünk ilyen felülvizsgálatot.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony, a kérdést feltevő képviselőtársam a helyzetre tett megjegyzéseiben érthető módon azokra a tagállamokra összpontosított, ahol a népesség bizonyos része kivándorol, és máshol keres munkát. Ezt megértem.

Ausztria azonban, Németországhoz hasonlóan, olyan ország, amelyre tömeges bevándorlás jellemző, és sikerült elérnie a munkaerőpiac teljes megnyitását megelőző átmeneti időszak meghosszabbítását. Ennek okai egyértelműek. Az elbocsátásoknál és az elosztásnál észlelhető, a jövedelmek közötti nagy különbségekből

fakadó negatív hatások, különösen a munkaerőpiac jelenlegi problémái mellett, valamint a megnövekedett mértékű bevándorlás a munkaerőpiac túlterheltségéhez vezethetnek volna, ami pedig olyan társadalmi feszültségeket válthatott volna ki, amelyeket mindenki szeretne elkerülni.

Kérdésem tehát a következő: az Ausztriában és Németországban tapasztalható problémákról tudomást vesznek-e és terveznek-e megfelelő megoldásokat?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Természetesen minden uniós tagállamban súlyos következményekkel járt a gazdasági válság és a munkanélküliség. A számadatok némileg eltérőek, de minden tagállamot érzékenyen érintettek e jelenségek. Az országoknak jogukban áll átmeneti szabályokat bevezetni, ahogy azt Ausztria is tette, és van lehetőség arra, hogy – amennyiben a Bizottság felé indokolják a lépést – külön eljárás keretében meghosszabbítsák a szabályok érvényességét. Az Ausztriában kialakult helyzettel kapcsolatban nem áll rendelkezésemre elégséges információ. Nem tudom, hogy Ausztriában súlyosabbak-e a problémák, mint máshol. Ahogy már említettem, minden tagállamban súlyos munkaerő-piaci problémák vannak.

A Bizottság jelentésében kimondja, hogy semmi nem mutat arra, hogy a szabad mozgás bármely tagállamban zavarokhoz vezetett volna. Hazámban, Svédországban – ahol szintén igen magas a munkanélküliség – nem találtunk összefüggést a szabad mozgás és a munkanélküliség között. A többi uniós tagállamból érkezőket szívesen fogadtuk, és bekerültek a munkaerőpiacra.

Elnök. – 7. kérdés, előterjesztette **Nikolaos Chountis** (H-0319/09)

Tárgy: A külső határok biztonságáért felelős európai uniós ügynökség (Frontex) által üzemeltetett repülőgép Törökország általi zaklatása

2009 májusa óta hat olyan esetről számoltak be, amikor a külső határok biztonságáért felelős európai uniós ügynökség (Frontex) által üzemeltetett repülőgép török repülőgép vagy rádiós kommunikáció általi zaklatásnak volt kitéve. A legutóbbi eset 2009. szeptember 8-án történt, amikor egy Frontex-helikopter, amelyet két lett pilóta vezetett, Kos szigetéről Számoszra tartott. Amikor a helikopter Farmakonisi szigete fölött haladt át, pilótái a datcai török radar által okozott rádióinterferenciát észleltek, amely arra szólította fel őket, hogy hagyják el a térséget és adják meg repülési tervüket.

Tud a Tanács erről az incidensről? Mík az észrevételei? Milyen intézkedéseket fogyanatosít Törökországgal szemben?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Igen, a Tanács tud a képviselő által említett incidensről. Az elnökség szeretné kijelenteni, hogy Törökországnak – mint tagjelölt országnak – a szerződések értelmében magáévá kell tennie az Európai Unió értékeit és céljait. Az EU-tagság egyik alapvető és fontos követelménye a jószomszédi viszony és a konfliktusok békés megoldása melletti elköteleződés. A vonatkozó tanácsi következtetésekkel és a tárgyalások keretrendszerével összhangban az EU sürgette, hogy Törökország kerülje el a fenyegetés, a konfliktusforrások valamint a jó viszonyt veszélyeztető intézkedések minden formáját, és próbálja békés úton megoldani a vitás kérdéseket.

Szeretném biztosítani a tisztelt képviselőt afelől, hogy a jószomszédi viszony kérdését az EU rendszeresen felveti; ezt legutóbb a Társulási Tanács május 19-i ülésén és ez év júliusában az EU-trojka és Törökország vezető politikusainak stockholmi találkozásán tette meg.

A Frontex által üzemeltetett repülőgéppel kapcsolatban szeretném megemlíteni, hogy a Frontex több közös műveletet és kísérleti projektet koordinál. Ezzel nagyban hozzájárul az Unió tengeri, szárazföldi és külső légi határainak védelméhez.

Az egyik művelet a Poseidon 2009, amelynek gazdája Görögország. A művelet célja, hogy megakadályozza a Törökországból vagy az észak-afrikai országokból érkező, vagy ezeken az országokon áthaladó, a görög tengerpartot elérni kívánó személyek nem engedélyezett határátlépését. A tisztelt képviselő természetesen tud erről. A Poseidon keretében a görög szigetek határai mentén az európai légtérben műszaki felszerelés került elhelyezésre. Törökországot természetesen tájékoztattuk a műveletről.

Ami a Frontex és az illetékes török hatóságok közötti együttműködést illeti, jelenleg is folynak tárgyalások a munkamódszerekről. Ez igen pozitív. Egy megegyezés magában foglalhatná az információcserét, és a török hatóságoknak lehetőségük nyílna arra, hogy részt vegyenek a Frontex közös műveleteiben. Ez a munka fontos része lehetne az illegális bevándorlás megakadályozását célzó tevékenységnek, és elősegíthetné a szomszédi viszony javítását is.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, miniszter asszony, szeretném ismételtelen kijelenteni, hogy nagyra becülöm kérdéseink megválaszolására tett erőfeszítéseit, de hozzátenném, hogy az alapján, amit elmondott, Önök nyilvánvalóan tudnak az incidensről. Együttműködünk Törökországgal, de nem kaptam Öntől világos választ, ezért szeretnék újra a kérdésekre koncentrálni, és ismét feltenni azt: igaz-e, hogy a Frontex missziója megsértette a török légitér, ahogy azt Törökország állítja?

Azért mondom ezt, mert a jelenlegi eljárás során azt vizsgáljuk, hogy Törökország vitatja-e a görög felségjogokat. Emellett szeretném emlékeztetni arra, hogy Fernandez úr, a Frontex helyettes vezetője a közelmúltban tett görögországi látogatása során kijelentette, hogy a légtér megsértése nem történt meg, és hivatkozott a pilóták beszámolójára. Felteszem tehát újra a kérdésem: a Frontex-misszió elkövette-e azokat a szabálysértéseket, amellyel Törökország vádolja, és mit tesznek Önök ebben az ügyben?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) A svéd elnökség igen nehezen tudja pontosan meghatározni, hogy mikor történik meg egy szabálysértés. Több esetben informáltak minket azokról az aggályokról, amelyeket legtöbb görög kollégám érez. Megvitattuk a kérdést, valamint tárgyalásokat sürgettünk és folytattunk a török hatóságokkal és török partnereinkkel, és nyomatékosan javasoltuk, hogy dolgozzanak a szomszédi viszony javításán. Egy elnökség nagyon nehezen tudja pontosan meghatározni, hogy mikor történik vagy nem történik szabálysértés. Ez természetesen a nemzetközi egyezmények alapján dönthető el, és a két tagállam közötti bilaterális ügy.

Elnök. – Morvai asszony, Ön jelezte, hogy ismét szót szeretne kapni. Amennyiben mondandója a kérdés kiegészítése, 30 másodpercre Öné a szó.

Krisztina Morvai (NI). – Elnök asszony, Ön valószínűleg olvas a gondolataimban, mert nem jeleztem, hogy szót szeretnék kapni. Azonban szeretnék elnézést kérni azért, hogy 20 másodpercet elvettem ebből a rendkívül élénk, nagyszabású demokratikus vitából egy olyan jelentéktelen kérdés miatt, mint az egyik tagállamban tapasztalható tömeges rendőri brutalitás és az ottani politikai foglyok helyzete. Elnézést kérek.

Elnök. – Ha kérdése van, azt a szokásos módon, írásban nyújtsa be, és – amennyiben megfelelő a kérdés – választ kaphat rá. Sok képviselő szeretne ma este választ kapni a kérdéseire, és a rájuk való tekintettel a vitát fegyelmezetten szeretnénk folytatni.

(A 8. kérdést a kérdés szerzőjének távolléte miatt nem tárgyalják)

9. kérdés, előterjesztette **Mairead McGuinness** (H-0325/09)

Tárgy: Az 2005/1/EK rendelet módosítása

Vázolná-e a Tanács az elnökség nézeteit az állatoknak a szállítás közbeni védelméről szóló 2005/1/EK rendelet módosításáról? Figyelembe veszi-e az elnökség a módosítás lehetséges következményeinek minden aspektusát?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Köszönöm a kérdést. A Tanács természetesen osztja a képviselő aggodalmát az állatok jólétével kapcsolatban. Szeptemberben az elnökség válaszolt Harkin asszony hasonló kérdésére, és akkor kijelentette, hogy a svéd elnökség egyik célja előmozdítani az állatjóléttel kapcsolatos vitát – ez elnökségünk egyik prioritása.

A szeptember 7-i ülés során a Tanács azt a hírt kapta a Bizottságtól, hogy az állatoknak a szállítás közbeni védelméről szóló 2005/1/EK rendelet módosítására vonatkozó javaslatot a lehető leghamarabb benyújtásra kerül. Ugyanezen az ülésen a küldöttek tájékoztatták a Tanácsot az élő állatok nemzetközi szállítása ellenőrzésének és felügyeletének javítását szolgáló új eszközök – például műholdas navigációs rendszerek – szükségességével kapcsolatos nézeteikről. A megfelelő műholdas navigációs rendszer segíthetné a tagállamok hatóságai által gyakorolt ellenőrzést, mivel a jelenleg használt eszközökkel igen nehéz bizonyítani az előírások be nem tartását.

A 2005/1/EK rendelet erőteljesebb jogszabály az állatok kereskedelmi szállítás közbeni védelméről, mivel meghatározza az érdekelt feleket és kijelöli felelősségüket, valamint az engedélyekkel, az ellenőrzésekkel és a szigorúbb szállítási szabályokkal szigorúbb intézkedéseket vezet be.

Az állatok szállításának bizonyos aspektusait nem fedik le a rendelkezések: ilyen például az utak maximális száma vagy az állatok számára biztosítandó tér. A rendelet 32. cikke értelmében ezeket a szempontokat majd egy négy éven belül benyújtandó jelentés tartalmazza, és e jelentéshez egy új javaslat is társulhat.

Az elnökség megerősítheti, hogy szándékunkban áll megkezdeni a rendelet módosítására irányuló bizottsági javaslat áttekintését, amint a Bizottság benyújtja a javaslatot. Ez még nem történt meg, de amint kézhez kapjuk az anyagot, megkezdjük a tanulmányozását, mivel a képviselőhöz hasonlóan mi is fontosnak tartjuk a rendelet módosítását.

Mairead McGuinness (PPE). – Köszönöm átfogó válaszát.

Én is osztom az állatok jólétével kapcsolatos aggodalmakat, de véleményem szerint olyan realista szabályozásra van szükség, amely lehetővé teszi az állatokkal való törvényes, megfelelően szabályozott kereskedelmet; emellett úgy gondolom, hogy nincs szükségünk további szabályozásra. A meglévő szabályozást kell teljes mértékben végrehajtanunk. Úgy vélem, hogy a navigációról és a többiről tett megjegyzései hasznosak ebben a vitában. Hagyjuk, hogy a tudomány diktáljon.

Szeretném arra kérni, hogy a kérdéskörön belül beszéljen a lovak szállításáról. Ez egy speciális probléma, és ezen a téren nem foganatosítják a szabályokat. Kérem, közölje ezzel kapcsolatos észrevételeit.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Nem vagyok a szakértője az állatok szállításán belül a lovak szállításának, de figyelemmel hallgattam javaslatát, és magammal viszem.

Egyetértek Önnel abban, hogy igen gyakori, hogy a végrehajtás nem valósul meg, és hogy nem mindig van szükség új szabályozásra. Amikor megérkezik a Bizottság javaslata, áttekintjük, értékeljük, és utánanézőnk, hogy van-e szükség további intézkedésekre, vagy – ahogy Ön utalt rá – csupán a végrehajtást kell megerősíteni. A kérdésre tehát visszatérek, amikor a Bizottságtól megkapjuk a javaslatot.

Seán Kelly (PPE). – Kollégám, McGuinness asszony kérdéséhez szeretném hozzáfűzni, hogy Írország nagyban függ az állatok tengeren túlra történő szállításától, és hogy az iparágban sokan vélik úgy, hogy a végrehajtott vagy végrehajtásra javasolt korlátozások költsége nagyobb, mint a hasznuk. Kérjük, hogy a módosítás során vegyék ezt figyelembe. Más különben, ha nem szállíthatunk élő állatokat, a gyárak kartelleket alkotnak majd, aminek következtében csökkennek majd az árak, és egyre többen hagynak majd fel a gazdálkodással.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – Tisztában vagyok az Írország helyzetére jellemző nehézségekkel, hiszen szigetországról van szó, amely nagyban függ a szállításától.

Úgy vélem, különösen fontos, hogy minden jogszabályt igen figyelmesen alkossunk meg. Tudjuk, hogy polgáraink részéről nagy a nyomás, hogy foglalkozzunk az állatjóléti kérdésekkel, de ugyanakkor természetesen ezt megfelelő módon tesszük, és értékeljük a megtett lépéseket. Elégészesek a rendelkezések? Szükségesek? Van-e továbbiakra szükség? Szükséges-e a végrehajtás? Mindezt figyelembe kell vennünk, mielőtt további szabályozásba fogunk.

Biztos vagyok abban, hogy a tagállamokkal folytatott eszmecsere során minden tagállamnak lehetősége nyílik arra, hogy felvázolja saját egyedi helyzetét, és azt az eszmecsere tárgyává tegye.

(A 10. kérdést a kérdés szerzőjének távolléte miatt nem tárgyalják)

19. kérdés, előterjesztette **Seán Kelly** (H-0357/09)

Tárgy: Bizottsági sport-portfólió

Tekintettel egyfelől arra, hogy az EU 27 tagállamában nő a túlsúlyos gyermekek száma, másfelől pedig arra, hogy az EU népességének öregedésével egyre fontosabb lesz az egész életen át tartó egészség, öröndetes, hogy a sportot a Lisszaboni Szerződés az EU hatáskörébe utalja. A Szerződés elismeri a sport fontosságát: az ehhez kapcsolódó gyakorlati lépésként a Tanács támogatna-e bármely olyan kezdeményezést, amelynek az a célja, hogy az egyik új biztos portfóliójában kifejezetten megjelenjen a sport?

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – A sporttevékenység jelenleg az uniós jog alkalmazásának tárgya, és – ahogy azt a tisztelt képviselő helyesen megjegyezte – a Lisszaboni Szerződés hatálya lépésével az EU-nak jogalapja lesz arra, hogy a sport speciális természetét, önkéntes tevékenységre alapuló struktúráit, valamint társadalmi és oktatási funkcióját figyelembe véve támogassa az európai sportügyek előmozdítását.

A Tanács azonban nem alkothat véleményt a következő Bizottság belső szerkezetéről, mivel az a Szerződés értelmében a Bizottság elnökének a dolga.

Egyetértek azzal, hogy a sport és az egészség szorosan összekapcsolódnak. A sporttevékenységek ugyanakkor előmozdítják a társadalmi kohéziót, a demokráciát és a személyes fejlődést is. Egyértelmű az is, hogy a sport szórakozás is: a helyi futballcsapat meccse és a nemzetközi versenyek esetében egyaránt.

Úgy vélem, hogy a szabad és független sportmozgalomnak olyan társadalmi kérdések terén is van felelőssége, mint például a közegészségügy vagy a demokratikus értékek védelme.

A svéd elnökség a sportpolitikát mindenekelőtt nemzeti ügynek tartja. Emellett óvatossá kell lennünk az olyan új felvetésekkel és programokkal, amelyek uniós szinten úgy bővítik a politikákat, hogy az veszélyeztetheti a jól működő rendszereket, például a civil társadalom által az évek során kialakított rendszereket.

Seán Kelly (PPE). – Először is köszönöm, hogy elfogadta kérdésemet; nagyon köszönöm. Szintén köszönöm átfogó válaszát; úgy vélem, igen világosan felvázolta a sport értékeit, különösen az egészséggel kapcsolatos értékeit, és biztos vagyok abban, hogy amikor a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, közösen tevékenykedhetünk annak érdekében, hogy a sport, mint az Európai Unió hatáskörébe tartozó terület, megfelelő mértékű támogatásban és nyilvánosságban részesüljön.

Mairead McGuinness (PPE). – Köszönöm, hogy elfogadta a kérdést, mert Kelly úr igen félénk, és nem közölte, hogy a Kelta Atlétikai Szövetség, a legjelentősebb írországi sportmozgalom elnöke volt, és hogy innen a sport iránti érdeklődése. Tartózkodó volt ebben a tekintetben, de úgy vélem, tudniuk kell erről.

Elnök. – Köszönöm szépen ezt az információt.

Ezzel lezárom a kérdések óráját.

– Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

11. Képviselői mentelmi jog: lásd a jegyzőkönyvet

12. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

13. A SIS II és a VIS jelenlegi helyzete (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

14. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

15. Az ülés berekesztése

(Az ülést 19.05-kor berekesztik)